

ΕΡΩΤΑΣ

ΕΤΟΣ 12 ON
ΑΡΙΘ. 638

Μεταξύ μας

Κωστάκη ν. Ένταθα. Δυστυχώς οι στίχοι σας δεν είναι δημοσιεύσιμοι. Ποιν αποφασίστε να ξαναγράψετε, πρέπει να μελετήσετε "Ελληνική ποιητική, διαβάζοντας από παντός πολύ." Κώστα ν. Μπακογιάννη ν. Ένταθα. Τα πεζά σας δείχνουν πως μπορείτε να γράψετε αν θέλετε. Αλλά πρέπει να διαλέξετε θέματα λιγότερο κοινά και γλιτωμένα. Ηρ. Μαυρουδής ν. Πατριά. Δυστυχώς το θέμα αυτό, μολονότι όχι κοινό, δεν κατόρθωσε να σας εμπνεύσει κάτι το ιδιαίτερο. Δεν αρκεί μόνον το θέμα να είναι καλό. Πρέπει... χειρισμός του να παρουσιάζει κάποια πρωτοτυπία. Γεώργη ν. Μόραλη ν. Ένταθα. Επαινετικά είναι και σε σας ότι γράψαμε παραπάνω στον κ. Μαυρουδην. — Π. Οικονόμου, Παγκράτι. Σας ευχαριστούμε για τα επίκαιρα σταυρώσεά σας. — Π. Σπαθέρ αν., Σανατόριον Πέτρας Όλμπου. Θα δημοσιεύσουμε με την σειρά του. — Γ. Παυλά τ ο ν. Ένταθα. Και το δικό σας θα δημοσιευθεί με την σειρά του. — Αϊμίλιον Ζανουδάκη ν. Νέαν Υόρκην. Προτιμούμε το «Μοναχός μου», το οποίο θα δημοσιευθεί με την σειρά του. — Α. Άραβανόπουλον, Μυτιλήνη. Έκλέγουμε τον «Διαγωνισμό», ως πιο πρωτότυπο, και θα δημοσιευθεί. — Φίφη ν. Μανιάβελάκη. Ένταθα. Θα δημοσιευθεί. Δεν είναι πολύ πρωτότυπο, αλλά ο στίχος είναι σπουδαίος. — Κεφαλλώνη ν. Τροποπούλα. Ένταθα. Προτιμούμε το «Τώρα που η Νύκτα», το οποίο θα δημοσιευθεί με την σειρά του. — Ι. Καφά-

ση ν. Αταλάντη. Έγκρίνεται και θα δημοσιευθεί. — Μ. Ι. Μπ., Ένταθα. Και το δικό σας θα δημοσιευθεί με την σειρά του. — Παντελής ν. Μωραίτη ν. Βόλον. Η εξαίρεση είναι δικαιολογημένη. Θα δημοσιευθεί στο πρωτογενικό φύλλο μας. — Νίκον Μπεσή ν. Ένταθα. Καλό και θα δημοσιευθεί το «Πρόπει να με νοιώσει» όχι καλό. — Νέρον. Γιάννη ν. Πολύ κοινότυπο. Πρέπει να γράψετε κάτι άλλο με κάποια πρωτοτυπία. Παρατηρούμε μάλιστα ότι η δυστηρότης για την οποία πολλοί μας κατηγορούν αρχίζει να φέρει ευχάριστα αποτελέσματα. Πολλά από τα εγκεκριμένα του σημερινού μας ταχυδρομείου έχουν αρκετή πρωτοτυπία που τα κρίνει αξιοπρόσημα. «Ελπίζουμε πως κι εσείς με μια προσπάθεια θα το κατορθώσετε.» Σπ. Παυλινέλλη ν. Κέρκυρα. Θα δημοσιευθεί η «Πλάνη». — Γ. Παυλινέλλη ν. Κέρκυρα. Το «Ηδονικό» είναι πολύ καλό, αλλά ακατάλληλο για την «Εβδομάδα». Το άλλο κοινότυπο. Προτιμούμε να μας στείλετε κάτι άλλο. Σπ. Ρακόπουλον, Φλώρινα. Δυστυχώς δεν είναι πολύ καλά. Νοήματα σκοτεινά. Φανταζόμαστε πως με μεγαλύτερη προσπάθεια και μελέτη, θα μπο-

ναι άδουα ποιητική. Σας συνιστούμε να διαβάσετε "Ελληνική ποιητική." — Άσημαίον, Βόλον. Κάτι πάτε να πείτε, αλλά δεν το ολοκληρώνετε. Υπάρχει μεγάλη ασάφεια στη σκέψη σας, και έννοιες δυσνόητες. — Γ. Βαρδονιώτη ν. Βόλο. Προτιμούμε την σειρά τους. — Α. Ζούνη ν. Ένταθα. Πρέπει να έχετε υπομονή. — Α. Γούλα ν. Σουοικισμὸν Ζωγράφου. Το ποίημά σας δείχνει πως μπορείτε να γράψετε κάτι καλό, αλλά πρέπει να αποφεύγετε τα δυσνόητα. Προτιμούμε κάτι άλλο. — Ρ. Στύγειον. Περισσότερο Νουνάκριδος. Τέτοιες άγγελλες δεν δημοσιεύουμε κατ' αρχήν. — Γιάννη ν. Σάκκουλα ν. Ένταθα. Ευχαριστούμε θα δημοσιεύσουμε κάτι δικό σας, αλλά πρέπει να διαλέξετε ένα θέμα πιο πρωτότυπο. — Χρ. Ρακόπουλον. Άρταν. Θα δημοσιεύσουμε το πεζό σας—συντομευμένο—για να σας ενθαρρύνουμε μολονότι δεν είναι αρκετά πρωτότυπο. — Πατριό ν. Πάτρας. Προτιμούμε τους «Μποέμ», που θα δημοσιευθούν με την σειρά τους. Την συλλογή δεν μπορούμε φυσικά να την κρίνουμε από τα δυο ποιήματα που δεν παρουσιάζουν βέβαια κάτι το εξαιρετικό.

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ 18'. ΤΕΤΑΡΤΗ, 20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1939 Άριθ. 638

Αθηναϊκά περίεργα

217 ΑΣΤΕΡΕΣ!

Μία άγγελλία έγχωρίου εταιρίας κινηματογραφικών ταινιών ζητά 217 (ακριβώς) νέους και νέες διά το γύρισμα ενός «μεγάλου ιστορικού φιμ ναυτικής υποθέσεως»!... Έδώ πλέον σταματά το μυαλό του ανθρώπου!...

Δεν ξέρω τί είναι αυτή η εταιρία, αλλά, χωρίς να θέλω να επεκταθώ επί των σχεδίων και βλέψεών της, αντιλαμβάνομαι ότι ούτε ως προσπάθεια δεν μπορεί να είναι σοβαρά υπόθεσις. Έως τώρα έλη η ελληνική κινηματογραφική παραγωγή δεν παρουσίασε παρά πέντε—δέκα τραγικές αξιοθαύρατα φιμ. Τα σχετικά καλλιτε-ρα ήταν τα φιμ της Άλκις και της Σοφίας Βέμπο. Όλα τα άλλα ήταν τραγικές αποτυχίες. Οι εύθυνες πρέπει να αποδοθούν και εις το τεχνικό μέρος και εις τα στελέχη εξ. σου. Δεν κατηγορώ κανένα. Απλώς διαπιστώνω ότι από απόψεως κινηματογραφικής παραγωγής βρισκόμαστε ακόμη εις το Νηπιαγωγείον. Και ιδού το πρώτον όλισθηρόν σημείον: Δεν μπορούμε ακόμη να κάνουμε ταινίες απλές, μικρές, σύντομες, της συνηθισμένης μας ζωής και φιλοδοξούμε να γυρίσωμε «φιμ ιστορικό μεγάλο ναυτικής υποθέσεως».

Πού πάμε; Τόσος κατήφορος μας έπηρε; Τόσην άγνοιαν των πραγμάτων έχουμε; Φιλοδοξίες, όνειρα, σχέδια, να πάν έτσι χαμένα,—διότι χαμένα θα πάνε, αν ξεκινούν με τέτοιες αξιώσεις— χωρίς καν την ελαχίστη ελπίδα μιάς αμυδράς επιτυχίας.

Μεγάλο ιστορικό φιμ ναυτικής υποθέσεως; Ιστορικό φιμ με 217 πρόσωπα; Σοβαρολογείτε; Με τί μέσα; Με τί όντην; Με ποιους δοκιμασμένους ήθοποιούς; Έτσι θα στρατολογήσετε από τον σωρετό 217 πρόσωπα για να γυρίσετε ένα «μεγάλο ιστορικό φιμ ναυτικής υποθέσεως»;

Θα πάρετε στα καλά καθούμενα τον κ. Πίπη Κατσαμπρόκολο, φοιτητή της Νομικής, επειδή είναι νόστιμο παιδί και θα τον χάνετε Πώλ Μιούν; Και θα πάρετε την δεσποινίδα Παρασκευούλα Παρτισαριστακοπούλου, μοδιστρούλα σπουδαία και θα την βασίσετε Μπρινίτς Χέλμ; Πού πάτε; Πρόκειται περί παραφροσύνης καθαράς! Πρόκειται περί ούτοπίας άσχετης. Έκτός αν δημοσιεύετε ρεκλάμες για να προσέδωχται υποψήφιοι και να διασκεδάζετε!...

Πού πρέπει να αποδοθεί αυτή η άφελεια; Σε φιλοδοξία; Θέλουν οι διάφοροι χρηματοδότη να γίνουν Πατέ—Ούφα—Μέτρο Γκόλντσοϊν—Παραμάουν; Με τί μέσα τεχνικά και τί κεφάλαια; Σε άγνοια από παντός, σε άγνοια των δυσκολιών και των πραγμάτων. Πείθονται από το ωραία λόγια μερικών ενδιαφερομένων και βγαίνουν με ρεκλάμες ζητώντας 217!... άνόητους νέους και νέες που φιλοδοξούν να εμφανισθούν επί μιάς, απίθανου επιτυχίας, οδόνος.

Δεν θέλω βέβαια να είπω ότι όλοι αυτοί ξεκινούν με πονηρές εκθέσεις ή κακή διάθεση. Κάθε άλλο. Άπ' έναν-τίας μάλιστα, θα ήταν εύτυχίστατοι εάν ο κόσμος των και τα χρήματά των, έφεραν ένα καλό αποτέλεσμα. Όσώ απλώς να είπω ότι όλο αυτό, υποτιμών τα πράγματα, παραγνωρίζουν τις δυσκολίες, δεν αντιλαμβάνονται τον κίνδυνο της γαλοσκοπής τους.

Με άλλους λόγους είναι ώπλισμένοι μέγρις οδόνους! Με ένα θάρρος το θάρρος της άγνοιας!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Προσεχές
Μία εικόνα

Η γυναικεία συμβολή στο πολεμικό έργο, είναι ευρύτατη στην Άγγλία. Οι Άγγλίδες, ανεξαρτήτως τάξεως και μορφώσεως, σπεύδουν κι αυτές να υπηρετήσουν την πατρίδα τους. Στην εικόνα μας η δεκαετής Άιρον σάιντ, κόρη του Άγγλου άρχηγού του έπιτελείου, προσκεκολλημένη στην υπηρεσία μεταφορών.

Ένα σ'χο

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ!

Τώρα που έρχονται γιορτές και μποναμάδων μπόρα, πρέπει μεγάλη προσοχή να δίνετε στα δώρα. Τον φίλο ή την φίλη σας για να υποχρεώσετε, πρέπει να ναι κατάλληλο αυτό που θα τους δώσετε!

Με άλλους λόγους προσοχή καθένας σας οφείλει, μη δώση ένα... γραμμόφων σε μία... κουφή του φίλου ή εξαφνα να δώσετε—να το τονίσω οφείλω—να πούμε, ένα ποδήλατο σ' ένα... κουτσό σας φίλο!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

1ο προσεχές

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

φύλλον μας

ΠΑΝΗΓΥΡΙΟΝ

Θα κληρονομήσει ΟΤΙΚΟΝ ΜΕΛΕΤΟΝ

Σάββατον 25 Δεκεμβρίου

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τον 2

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΙΜΗ

30 ΔΡΧ. ΜΕΓΑΛΟ

22 ΜΕΣΑΙΟ

15 ΜΙΚΡΟ ΚΟΥΤΙ

ΠΟΛΕΙΤΑΙ Η ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΪΔ

Σηωφεληθήτε ενόσω δέν επήλθεν ακόμη καμμία αύξησις τιμών...

Υγρασία και υρño: Τότε NIVEA!

Έκ τούτων προέρχονται τα έρυθματα και ή ξηρότης του δέρματος και ό σχηματισμός ρυτίδων. Έναντιόν όλων αυτών δέν ύπάρχει άλλο καλλίτερον μέσον από την κρέμα NIVEA.

Η κρέμα NIVEA περιέχει την EUCERIT, ούσίαν συγγενή προς το λίπος, και διά τούτο δύναται να χαρακτηρισθή ως το φυσικόν μέσον διά την προστασίαν και την περιποίησιν του δέρματος.

Η κρέμα NIVEA, λόγω του ότι περιέχει την EUCERIT, εισχωρεί βαθεία εις το δέρμα και ως εκ τούτου το προστατεύει από την επίδρασιν επίδρασιν τέσς κακοκαιρίας και το διατηρεί λείον και μαλακόν.

NIVEA CREME

**Ἡ τιμιότης τῶν θαλασσι-
σινῶν**

Παντοῦ οἱ θαλασσινοὶ θεωροῦνται ὡς οἱ τιμιώτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Ἐνὰ ἀκόμη γεγονός ἐρχεται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ αὐτὴ τὴν ἀντίληψη. Τὸ ἀτμόπλοιο «Βαγκούδερ Σίτου» ἐβυθίσθη πρὸ ἐβδομάδος ἀπὸ ἑνα γερμανικὸ ὑποβρύχιο. Ὁ ναύτης τοῦ Χένρυ Φίσερ, ἐρρίξε βιαστικά σ' ἑνα σακκοῦλι τὰ χαρτιά του, τὶς φωτογραφίες τῶν δικῶν του καὶ τὰ χρήματά του—κόπους ἐργασίας δεκαεπτὰ ἐτῶν!—καὶ κατέφυγε κί' αὐτὸς σὲ μιὰ σωσιεῖο λείμβο. Ἐπειτα ἀπὸ περιπλάνηση πρὸ διήρκησε τρεῖς ὁλόκληρες μέρες, ἕνα ἄλλο ἀτμόπλοιο διέκρινε τοὺς ναυαγοὺς καὶ τοὺς διέσωσε.

Ὅταν οἱ ναυαγοὶ, πεινασμένοι καὶ κρυωμένοι κάθησαν μπροστὰ στὴν ἀχνίζουσα σούπα πρὸς τοὺς πρόσφεραν οἱ σωτήρες τοὺς, τότε μόνον ὁ Φίσερ θυμήθηκε ὅτι εἶχε ξεχάσει στὴν λείμβο τὰ χρήματά του! Φαντάζεσθε τὴν ἀπελπισία του!

Καὶ ὅμως! Ἐπειτα ἀπὸ εἴκοσι μέρες, ἡ ἀστυνομία τοῦ Μπέλφαστ τοῦ παρέδωσε ἀθίκτο τὸν θησαυρὸ!

Ἡ λείμβος εἶχε ἐξοχεῖται ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες σ' ἀνοιχτὰ τῆς Ὀστάνδης. Βέλγοι ψαράδες τὴν ἀνεκάλυψαν, ᾤδραν τὸν μικρὸν θησαυρὸ καὶ τὸν παρέδωσαν ἀμέσως στὸ ἄγγλικὸ προξενεῖο τὸ ὁποῖο τὸν διεβίβασε στὸν κατόχό του.

Ἀκαδημία σκυλιῶν

Ἐνὰ πολὺ περίεργο ἴδρυμα λειτουργεῖ ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸν στὰ προάστεια τοῦ Λονδίνου. Εἶναι ἡ... «Ἀκαδημία Σκυλιῶν» ὅπως τὰ ὠνόμασε ὁ διευθυντής του. Ἀπλ. εἶνε ἐνα σχολεῖον τετραπόδων στὸ ὁποῖο γίνονται δεκτὰ σκυλιὰ παντὸς εἴδους—τὰ ὁποῖα διδάσκονται ἐκτὸς τῶν κανόνων... τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, καὶ διάφορα ἀθλητικὰ καὶ ἀκροβατικὰ παιχνίδια.

Ἡ «φοίτηση» εἶναι τοῶν υἱῶν καὶ τὰ διδάκτρα ἀρκετὰ ὑψηλά.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς πρωτοβουλίας αὐτῆς τοῦ ἔξυπνου Λονδρέζου ὑπῆρξε καταπληκτική. Ἡ «Ἀκαδημία» εἶναι αὐτὴ τὴν στιγμή γεμάτη ἀπὸ... τετράποδας ἀκαδημαϊκοὺς!

**Ἀντίπαλος τῶν φαντα-
σμ. τ. ν**

Στὴν Ἀγγλία ὡς γνωστὸν τὰ φαντάσματα ἔχουν... μεγάλη πέρας. Ὅλοι οἱ Ἀγγλοὶ πιστεύουν σ' αὐτὰ, καὶ γιλιᾶδες ἀγγλικῶν—καὶ ἰδιάσχωτικῶν—σπιτιῶν ἔχουν τό... φάντασμα των!

Ὡς τόσο, ἐνεφανίσθη ἐσχάτως ἕνας πρωτότυπος ἐχθρὸς των: ὁ μίστερ Σάντρες, ὁ ὁποῖος ἀντὶ ἀδρά: ἀνοιχτῆς ἀναλαμβάνει νὰ...διώξῃ ὀριστικῶς

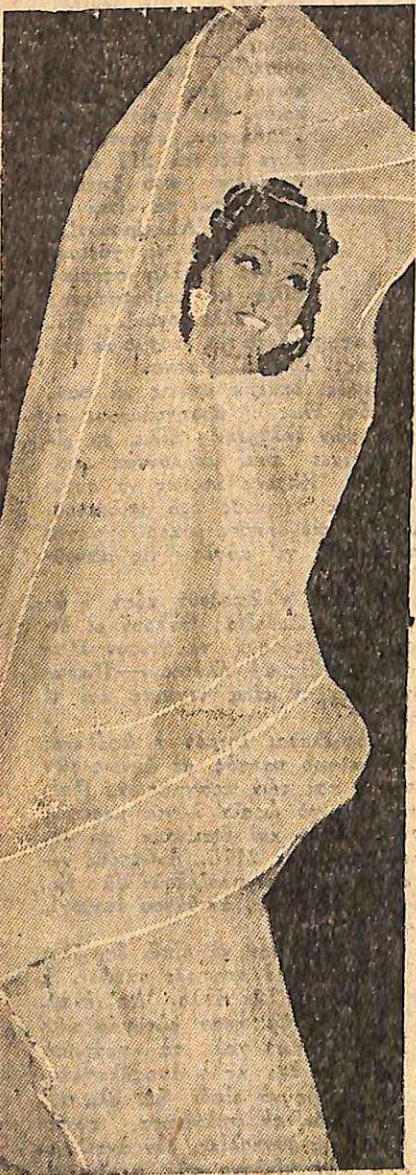
τὰ φαντάσματα ἀπὸ τὰ σπίτια.

Κατὰ πόσον τώρα ἐπιτυγχάνει ἡ δὲ ὅσα ὑπόσχεται αὐτὸ θὰ μᾶς τὸ δείξῃ τὸ μέλλον καὶ τὰ... φαντάσματα!

Ἡ Ζοζεφίνα

Ἡ περιφημὴ Ζοζεφίνα Μπαίκερ ἐνεφανίσθηκε τὴν περασμένη ἐβδομάδα στὸ «Καζινό-ντέ-Παρί», στὴν πρώτη πολεμικὴ ἐπιθεώρηση. Ὁ τίτλος τῆς ἐπιθεωρήσεως εἶναι: «Παρίσι-Λονδίνον», καὶ εἶναι ἀφιερωμένη στὴν ἀγγλογαλλικὴ φιλία. Σ' αὐτὴν λαμβάνουν ἐπίσης μέρος καὶ ὁ Μωρίς Σεβαλιέ καὶ ἡ Ἰνδὴ χορεύτρια Νίτα Ράγια.

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ καλλιτέχναι ἔκαμαν προηγουμένως μιὰ περιοδεία στὴ γραμμὴ Μαζινὼ καὶ ἐπαίξαν γιὰ τοὺς στρατιώτας.

Μιὰ συναρπαστικὴ ἐμφάνισις τῆς Ζοζεφίνας Μπαίκερ στὸ «Παρί-Λονδόν».

Ἀγγλικὸς λόγος

Ἐνὰς Ἀγγλὸς ἀεροπόρος προσεγείωθη λόγω βλάβης σ' ἑδαφος τῆς Δανίας. Ἐκεῖ κατὰ τὰ διεθνή νόμιμα, ἔπρεπε νὰ τεθῇ ὑπὸ περιορισμόν! Οἱ Δανικὲς δὲ μὴ ἀρχῆς τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο.

Ὁ ἀεροπόρος ἐπιδιώρωσε τὴν βλάβη καὶ ἀνεχώρησε. Ὅταν ὅμως ἐπέστρεψε στὴν Ἀγγλία, ἐπληροφορήθη ὅτι οἱ Δανικὲς ἀρχὲς τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι παρεβίασε τὸν λόγο του καὶ ἔφυγε κρυφά. Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἐδίστασε. Πῆρε τὸ ἀεροπλάνο του καὶ ἐπέστρεψε στὴν Δανία, διὰ νὰ τεθῇ ὑπὸ περιορισμόν!

— Δὲν ἔδωσα τὸν λόγο μου ὅτι δὲν θὰ φύγω, ἐδήλωσε στοὺς Δανούς. Ἀλλὰ ὁ λόγος ἐνδὸς Ἀγγλοῦ ἀξιωματικοῦ ὅχι μόνον πρέπει νὰ τηρῆται ἀσυζητητί, ἀλλὰ οὔτε νὰ διδῇ ἀφορμὴ εἰς συζητήσεις καὶ ἀμφιβολίας. Γι' αὐτὸ ἐπέστρεψα νὰ ἐκτελέσω αὐτὸ πρὸς ὁποῖον νομίζετε ὅτι ὑποσχέθη!

Πολεμικὸν μένος

Πολλοὶ Ἀγγλοὶ φυλακισμένοι ὑπέδωκαν στὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν αἴτηση γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν στὸν στρατό, δικαιολογούμενοι ὅτι δὲν πρέπει νὰ γάνουν τὴν εὐκαιρία νὰ πολεμήσουν γιὰ τὴν πατρίδα των ἐξ αἰτίας τῆς φυλακισέως των.

Πολλοὶ μάλιστα προσφέρονται νὰ συνεχίσουν τὴν φυλάκιση μετὰ τὴν ἀποστράτευσή των!

Τὸ ἀγγλικὸ ὑπουργεῖο μελετᾷ ἀκόμη τὴν αἴτηση.

Πολλὴ δουλειά

Ἡ «Σκότλαντ-Γουάρδ» εἶχε πάντοτε τομακτικὴ δουλειά, γιατί ἔπρεπε νὰ ἐπιβλέπῃ ὅχι μόνον τοὺς κακοποιούς πρὸς τοὺς δροῦν στὴν Ἀγγλία, ἀλλὰ καὶ μεγάλους τυχοδιωκτὰς πρὸς ἐπεξέτειναν τοὺς πλακάμους των σ' ὅλη τὴν αὐτοκρατορία, καὶ σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη.

Ὁ πόλεμος, μὲ τὴν ἀνάγκη τῆς παρακολούθησεως τῶν κατασκόπων καὶ γενικῶς τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ἐχθρικών χωρῶν, καθὼς καὶ μὲ τὶς φροντίδες τῆς ἀντιαεροπορικῆς ἀμύνης, ἐπεβάρυνε τοὺς Ἀγγλοὺς ἀστυνομικοὺς μὲ φόρτο νέας ἐργασίας.

Γι' αὐτὸ, ὅταν κάποιος ξένος δημοσιογράφος ἐπισκέφθη πρὸς τινος τὸν διευθυντὴ τῆς «Σκότλαντ» καὶ τὸν ἠρώτησε τί κάνουν τώρα μὲ τὸν πόλεμο οἱ Ἀγγλοὶ ἀστυνομικοί, ἐκείνος περιωρίσθηκε νὰ ἀπαντήσῃ μὲ ἀγγλικὸ φλέγμα:

— Τί κάνουν; Ὑπερωρίσει!

- ΔΕΝ ΘΑ ΚΟΥΡΑΣΤΩ ΠΟΤΕ

Γὰρ δὲ περικυκλω...

ΔΕΝ ΘΑ ΚΟΥΡΑΣΤΩ ΠΟΤΕ ΝΑ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΩ! Ὅσα χρόνια καὶ νὰ περάσουν, σὰ θὰ νοιώσῃς πὼς εἶσαι ἐλεύθερος, μὴ διατάσῃς νάρθῃς κοντά μου. Γιὰ σένα θάμαι πάντα ἐλεύθερη ἐγώ! Προσωρινὸ θάναθ' ὅτι κί' ἂν ἔχω κάμει ὡς τὴν ὥρα πρὸς θάρρους!

Ἔτσι τοῦ εἶχε πῇ ἐκείνη, στὴν πρώτη συνάντησή τους, ὕστερα ἀπὸ τὸν ἀλλόκοτο γάμο του, καὶ μὲ φωνὴ πρὸς κλεινὸς ὅλους τοὺς ἡρωϊκοὺς τόνους στὴ σταθερότητά της.

Μιὰ ἄλλη, θάχε πληγωθῇ στὸν ἐγωϊσμό της. Ἡ Μίνα δὲν ἐνοίωσε τέτοιο αἶσθημα. Θέλει ἀπὸ τὸν πολὺ πόνον πρὸς τὴν ἀξίαν, σύννεφο καταχνιάς τὴν ψυχὴ της, θέλει ἀπὸ τὴν περηφάνειά του κυριαρχοῦσε σὲ κάθε πράξη της κί' ἔκανε πάντα τὴν ἀνάγκη μεγαλοψυχία κί' ἐλεύθερη ἐκλογή. Ὑστερα, πληγώνεσαι σὰν σὲ παραμερίσουν γιὰ μιὰ καλλίτερη μοῖρα καὶ σὲ προκαλοῦν μὲ τὴν εὐτυχία τους. Μὰ ὁ Μίλτος, δὲν εἶχε περάσει καλὰ-καλὰ μιὰ βδομάδα, ἀφ' ὅπου, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κί' ὁ ἴδιος, βρέθηκε δεμένος μὲ μιὰν ἄλλη γυναῖκα, κί' ἐνοίωσε τόση ἀπελπισία καὶ ταπεινώθηκε τόσο μπροστὰ στὴ Μίνα πρὸς ἡ περηφάνειά της δὲν εἶχε πιά λόγο. Ἡ καρδιά της ἀναλύθηκε σὰ χρυσάφι στὴ φλόγα κί' ἐγίνετο ἐγκατέρρη κί' ἀφοσίωση.

Βρισκόταν ἀκόμη στὴν πρωτεύουσα, ὅταν ἡ Μίνα πῆρε τὸ γράμμα πρὸς γιὰ τὸ νόμο του. Μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ ἱατρεῖο—ἀπόφοιτη πιά, δοῦλε μετὰ τὸν ἀδερφό της—καὶ βρῆκε τὴν μοδίστρα στὸ σπίτι πρὸς τὴν περιμένε νὰ τῆς κάμῃ πρόβα γιὰ τὰ καλοκαιρινὰ κειμήλια φορέματα. Τάχε διαλέξει μὲ τόσο γοῦστο καὶ προσοχή! Σὲ λίγες μέρες θάφενε γιὰ τὴν ἐπαρχία τῆς θείας της, ὅπου πῆγαινε πάντα στίς διακοπές κί' ὅπου, ὑπάλληλο σὲ μιὰ Τράπεζα, εἶχε γνωρίσει τὸν Μίλτο. Εἶχαν συμφωνήσει—δὲν ἦταν δυὸ μῆνες ἀπὸ τὸ Πάσχα πρὸς γιὰ τὴν ἐπαρχία—νὰ ποτελειώσουν τὸ καλοκαίρι τὶς ἐκδρομὲς τους. Τὰ βουνὰ γύρω, δὲν τὰχαν ὅλα ἐξερευνηθεῖ καὶ τὸ ψηλότερο, ἕνας ἀτίθαστος κῶνος, σφηνωμένος στὸν καταγάλανο οὐρανὸ, ἐμοίσαζε νὰ κοροϊδεύῃ τοὺς δυὸ ὀρεοβάτες.

Κί' ἀξάφνα ἦρθε κείνο τὸ γράμμα καὶ τὰ χάλασε ὅλα... Καὶ δὲ χάλασε μόνον τὰ σχέδια, μὰ καὶ τὴν εὐθυμὴ καρδιά τῆς Μίνας, πρὸς πρὶν χαίροταν, ἴδιο πουλάκι, τὸ φῶς τοῦ καλοῦ Θεοῦ, τὴν δροσερὴ φύση, τὸ μόγχο καὶ τὸν ἀγῶνα. Καὶ καμάρωνε σὰ μικρὸ παιδί τὰ πολύχρωμα στίγματα πρὸς θὰ γινόντουσαν φουστανάκια γιὰ ἐκδρομὲς καὶ θὰ πληθαίναν τὴν πορεσκὰ καὶ τὴν ἀγορίστικη σβελλτοσύνη τοῦ ἀδύνατου νευρικοῦ κορμίου.

Τὰ κύτταζε τώρα ἀπλωμένα μὲ χά-

Πρωτότυπο
διήγημα
τῆς κας
ΣΟΦ. ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ
ΠΑΠΑΔΑΚΗ

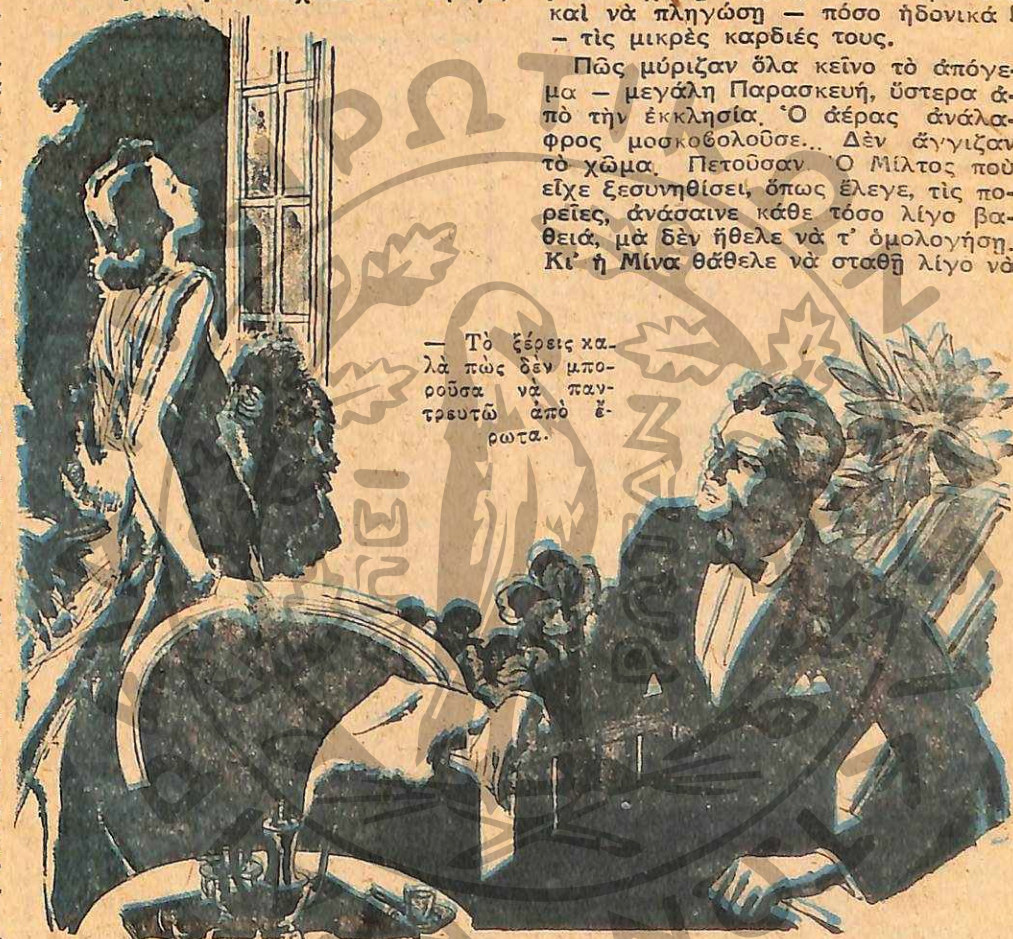
ρη στὸ ντιβάνι, κομμένα καὶ τρυπωμένα, ἔτοιμα γιὰ τὴν δοκιμή, κί' ἡ δροσιά τους τῆς φάνταζε σὰν εἰρηνεῖα. Γύρισε στὴ μοδίστρα πρὸς τὴν περιμένε μὲ ὑπομονὴ νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα της:

—Εὐχαριστῶ, δεσποινὶς Ρόζα, δὲν τὰ χρειάζομαι πιά τὰ φορέματα... Μιὰ ἀπὸ τοῦτες τὶς μέρες θὰ περάσω νὰ σὰς πληρώσω.

—Δὲν τὰ χρειάζεσαι πιά; Μὴν πέθανε κανένας δικός σας; Τί τρέχει, γιὰ τὸ Θεό;

—Α! Τίποτε, δεσποινὶς Ρόζα... Μόνο πρὸς εἶναι πολὺ φανταχτερὰ γιὰ τὴν ἡλικία μου.

Ἡ μοδίστρα τάχασε κί' ἔφυγε,

— Τὸ ξέρετε καλά πρὸς δὲν μποροῦσα νὰ παντρευθῶ ἀπὸ ἔρωτα.

παίρνοντάς τὴν σίγουρα γιὰ τρελλή!

Σὰν ἔμεινε μόνη ἡ Μίνα, ρίχτηκε στὸς δρόμους, γυρίζοντας ἀσκοπὰ μὲς στὸν κόσμο. Ἐνὰς ζητιάνος τῆς ἄπλωσε τὸ χέρι. Μὲ τὴν αἴσθησιν πρὸς κάποιος εἶχε πεθάνει, ἔδωσε κάτι γιὰ τὴν ψυχὴ του. Ὁ κόσμος τὴν ἐσπρωχνε, κύματα ξεχυμένα ἀπ' τὰ γραφεία πρὸς σκόλαζαν, κί' ἕνας βιαστικὸς στρατιώτης τὴν πάτησε μὲ τὴν ἀρβύλα στὸ πόδι. Ἐνοίωσε μιὰ περὶερρη ἀνακούφιση. Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο ἔχασε τὴν ἀδύνατον πρὸς κλεινε μέσα της.

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα κατέβηκε στὴ μικρὴ καμινόπολη. Μέρους ἔκαμε νὰ τὸν ἀνταμώσῃ. Γύριζε κατὰ μόνον τὰ βουνὰ πρὸς κρατοῦσαν, ἀνέγγιχτη σ' ὅλη τὴν ὁμορφιά της, τὴ θύμησή του.

Νὰ τὸ βουνὸ πρὸς βγαίνει ὁ ἥλιος! Τὸ πρῶτο μονοπάτι πρὸς καταστῶντο ἀπὸ τὴν ἀνοιξη—μαργαρίτες, κίτρινα κρίνα, γαλάζια ἀστράκια—εἶχε διαλέξει ὁ ἔρωτας γιὰ νάρθη κοντὰ τους καὶ κάτω ἀπὸ τὴν κοινὴ λαχτάρα τους γιὰ τὴν ἐξοχὴ καὶ μένος στὴν ἔκσταση πρὸς τοὺς βύθους ἡ ἀνοιξιὰτικὴ φύση, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ χάσῃ τὸ μαγικὸ κεντρί του καὶ νὰ πληγώσῃ—πρὸς ἡδονικά!—τὶς μικρὲς καρδιές τους.

Πρὸς μύριζαν ὅλα κείνο τὸ ἀπόγευμα—μεγάλῃ Παρασκευῇ, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Ὁ ἀέρας ἀνάλαφρος μοσκοβολοῦσε... Δὲν ἀνγίζαν τὸ χῶμα. Πετοῦσαν ὁ Μίλτος πρὸς εἶχε ξεσηκωθεί, ὅπως ἔλεγε, τὶς πορεῖες, ἀνάσαινε κάθε τόσο λίγο βαθεῖα, μὰ δὲν ἤθελε νὰ τ' ὁμολογήσῃ. Κί' ἡ Μίνα θάθελε νὰ σταθῇ λίγο νὰ

χαρή μ' ὅλη τὴν ἀνεσθή της τὴν εὐτυχία πού ἔτσι ἀξάφνα εἶχε πλημμυρίσει τὴν ψυχὴ της. Μ' ἂν ἐκείνος ἔπαιρνε γιὰ κούραση τὸ σταμάτημά της; Εὐτυχῶς ἡ φύση μὲ τὴν ὁμορφιά της, ἔδινε εὐσχημες δικαιολογίες.

—Τί θαῦμα! Κύτταξε τὴ χαράδρα κάτω μὲ τὰ δόλχρυσά σπάρτα!

—'Αμὲ τὰ κατακόκκινα τὰπὰς π' ἀπλώσαν οἱ παπαροῦνες στὸν κάμπο;

—Κύττα τὴ θάλασσα!... Πρώτη φορά τὴ βλέπω τόσο ἀπέραντη!

—Κι' ἐγὼ πρώτη φορά βλέπω τόσο ψηλά τὰ βουνά μας. Ἐχὼ διάθεση νὰ πετάξω.

—Τί νᾶναι πού μυρίζει σήμερα τόσο πολύ; Τὰ λουλούδια; Τὸ χῶμα; Τάνθισμένο θυμάρη; ἢ ὁ ἀέρας πού τὰ σμίγει ὅλα στὴ δροσερή του ἀνάσα;

Καὶ τὰ λουλούδια καὶ τάνθισμένο θυμάρη καὶ τὸ χῶμα κι' ἡ πνοὴ τοῦ ἀγέρα καὶ πρὸ παντός, πρὸ παντός ἡ ψυχὴ σας, παιδιά μου, μοσκοδόλα! τοὺς κελαϊδοῦσαν θεότρελλα τὰ πουλιά πού κάτι ξέραν καὶ κείνα ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ ἔκσταση...

—Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω;

—'Α! Ὁχι! Νάφησης τίς εὐγένειες κατὰ μέρος. Νὰ ξεχάσης πὼς εἶμαι γυναίκα. Δὲν περπατῶ δηλαδὴ τὸ ἴδιο καλὰ μὲ σένα;

—Πῶς! Μά...

Δὲν μποροῦσε νὰ πῇ τίποτε ἄλλο, γιατί κι' ἐκεῖνος δὲν τόξερε τότε πὼς θέλοντας νὰ τὴ βοηθήσῃ νὰ σκαρφιάσῃ στὸ βράχο, ζήτοῦσε τὴν εὐκαιρία νὰ κλείσῃ ἕσχατο στὸ χέρι του τὸ λευκὸ της χεράκι.

Νὰ κι' ἡ κορφή! Σήμερα ἦταν συννεφιασμένη, μὰ τότε πὼς ἀστραφτε κατὰ ἀπὸ τὸν μεσημεριώτικο ἥλιο!

Ἐτρεξε νὰ πατήσῃ πρώτη τ' ὄροση, μὲ πού οἱ τοπογράφοι εἶχαν στήσει στὸ ψηλότερο μέρος. Ἐκεῖνος τὴν κυνηγοῦσε τάχα πὼς ἤθελε νὰ τὴν προσπεράσῃ. Πάτησαν μαζί τὸ σημάδι καὶ κυττάχτηκαν θριαμβευτικά στὰ μάτια. Καὶ τότε, χωρὶς νὰ μιλήσουν, μακρῶς ἀπὸ τὸν κόσμο πού τὸν εἶχαν ὀλότελα ξεγάνει, κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ μόνο, δῶσαν αὐθόρμητα τὰ χέρια κι' ἄλλαξαν τὸ πρῶτο φίλι.

Καμμιὰ ἐξήγηση ὕστερα... Μόνο πὼς κατέβηκαν τὸν λόφο σιωπηλοί. Ἐκαμν κι' ἄλλες ἐκδρομὲς τίς ὑπέλοιπες μέρες μ' ἄλλους φίλους μαζί πού δὲν τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ προχωροῦν πάντα μόνοι κι' ἂν εὕρισκαν φτωχὰ τὰ λόγια μπροστὰ στὴν εὐγλωττία τῶν ματιῶν, δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία πὼς δίχως ὅρκους, δίχως ὑπόσχεση, ἔδωσαν τὴ ζωὴ τους στὸν στὸν ἴδιο μαγικὸ κρίκο.

Κι' ἀξάφνα... Μέσα σὲ δυὸ μῆνες...

Σ' ἕνα της γράμμα τὸν εἶχε ρωτήσει ἂν πέταξε, μαρμαμένα βέβαια πιά, τὰ λουλούδια πού τοῦχε βάλεϊ στὸ βάζο, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ...

—Υπάρχουν καὶ λουλούδια πού ποτὲ δὲ μαρμαίνονται, τῆς ἀπάντησε. Καὶ σὲ μιὰ βδομάδα παντρεύτηκε!

—Εἶσαι εὐτυχισμένος; τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ πού ἐκρυβε λίγο ἀδέξια τὴ συγκίνησή της.

—Περίερνη ἐρώτηση, τῆς ἀπάντησε διφορούμενα.

—Παντρεύτηκες ἀπὸ ἐρωτα;

Ἡ ἐρώτηση τώρα ἦταν ξεκάθαρη

κι' ἡ ἀπάντηση δόθηκε μὲ τὴν ἴδια αὐθόρμησι.

—Τὸ ξέρεις καλὰ πὼς δὲν μποροῦσε νὰ παντρευτῶ ἀπὸ ἐρωτα.

Καὶ τότε γίνηκε κείνο τὸ ἀπροσδόκητο. Ἐνα περήφανο κεφάλι χαμήλωσε, ἕνα στήθος ἀντρίκιο ξέσπασε σὲ λυγμούς. Κι' ἡ Μίνα, συγκινημένη κι' εὐτυχισμένη, ἔκαμε κείνη τὴ δὴλωση ποῦθγαινε ἀπ' τὰ κατὰβάθα τῆς ψυχῆς της.

—Δὲ θὰ κουραστῶ ποτὲ νὰ σὲ περιμένω.

Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε... Ζαλιζεται ἀπὸ ἱλιγγο σὰ θυμᾶται ἡ Μίνα τὸ πάθος πού φλόγιζε ὅλα ἐκεῖνα τὰ χρόνια, γιγαντωμένο ἀπὸ τὰ κάθε λογῆς ἐμπόδια πού κόσμος μαζί καὶ συνειδηση ἀπλῶν ἀνυπερβλήτο φραγμῶ, στὴν ἀγάπη τους. Ξαναδιαβάσει, κι-τρινασμένο πιά—δεκαπέντε χρόνια ἔχουν περάσει—τὸ ἡμερόλογιο πού κράτησε κείνη τὴν ἐποχὴ.

«Ὅλη τὴ μέρα ἀνάμεσα σ' ἄλλους ἀλλάζαμε βλέμματα πόθου καὶ τρέμοντας μὴ μᾶς προσδώσουν, τὰ χαμηλώναμε γρήγορα πάλι. Μὰ τὸ βράδυ, κωτάμενοι οἱμῆσαι μετ' στὸ σκοτάδι σ' ἕνα παρόμοιο ἀπελπισμένο ἀγκάλιασμα. Κι' εἶχε ἕνα ἀλλόκοτο θαλῆτρο τὸ θουδὸ αὐτὸ ἀληνύχνημα μέσα στὴ νύχτα...»

... ..

«Καὶ κάθεσαι τώρα, μοῦπες, ἐδῶ, καρφωμένη στὰ σίδερα τῆς φυλακῆς σου καὶ πληρώνεις, μὲ τὸ κατακουρέλιασμα τῆς καρδιάς σου, δέκα μερὶν εὐτυχία πού κάποτε σοῦχα δώσει. Δέκα μερὶν εὐτυχία! Μὰ δὲ μετρίεται μὲ νούμερα τὸ θεσπέσιο αὐτὸ αἶσθημα... Ὅσα χρόνια κι' ἂν ζήσω, ποτὲ δὲ θάναϊ ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὴν ξαγοράσω μὲ δυστυχία...»

... ..

Καὶ τότε πὼς ἀστραφτε κατὰ ἀπὸ τὸν μεσημεριώτικο ἥλιο!

Ἐτρεξε νὰ πατήσῃ πρώτη τ' ὄροση, μὲ πού οἱ τοπογράφοι εἶχαν στήσει στὸ ψηλότερο μέρος. Ἐκεῖνος τὴν κυνηγοῦσε τάχα πὼς ἤθελε νὰ τὴν προσπεράσῃ. Πάτησαν μαζί τὸ σημάδι καὶ κυττάχτηκαν θριαμβευτικά στὰ μάτια. Καὶ τότε, χωρὶς νὰ μιλήσουν, μακρῶς ἀπὸ τὸν κόσμο πού τὸν εἶχαν ὀλότελα ξεγάνει, κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ μόνο, δῶσαν αὐθόρμητα τὰ χέρια κι' ἄλλαξαν τὸ πρῶτο φίλι.

Καμμιὰ ἐξήγηση ὕστερα... Μόνο πὼς κατέβηκαν τὸν λόφο σιωπηλοί. Ἐκαμν κι' ἄλλες ἐκδρομὲς τίς ὑπέλοιπες μέρες μ' ἄλλους φίλους μαζί πού δὲν τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ προχωροῦν πάντα μόνοι κι' ἂν εὕρισκαν φτωχὰ τὰ λόγια μπροστὰ στὴν εὐγλωττία τῶν ματιῶν, δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία πὼς δίχως ὅρκους, δίχως ὑπόσχεση, ἔδωσαν τὴ ζωὴ τους στὸν στὸν ἴδιο μαγικὸ κρίκο.

Κι' ἀξάφνα... Μέσα σὲ δυὸ μῆνες...

Σ' ἕνα της γράμμα τὸν εἶχε ρωτήσει ἂν πέταξε, μαρμαμένα βέβαια πιά, τὰ λουλούδια πού τοῦχε βάλεϊ στὸ βάζο, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ...

—Υπάρχουν καὶ λουλούδια πού ποτὲ δὲ μαρμαίνονται, τῆς ἀπάντησε. Καὶ σὲ μιὰ βδομάδα παντρεύτηκε!

—Εἶσαι εὐτυχισμένος; τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ πού ἐκρυβε λίγο ἀδέξια τὴ συγκίνησή της.

—Περίερνη ἐρώτηση, τῆς ἀπάντησε διφορούμενα.

—Παντρεύτηκες ἀπὸ ἐρωτα;

Ἡ ἐρώτηση τώρα ἦταν ξεκάθαρη

κι' ἡ ἀπάντηση δόθηκε μὲ τὴν ἴδια αὐθόρμησι.

—Τὸ ξέρεις καλὰ πὼς δὲν μποροῦσε νὰ παντρευτῶ ἀπὸ ἐρωτα.

Καὶ τότε γίνηκε κείνο τὸ ἀπροσδόκητο. Ἐνα περήφανο κεφάλι χαμήλωσε, ἕνα στήθος ἀντρίκιο ξέσπασε σὲ λυγμούς. Κι' ἡ Μίνα, συγκινημένη κι' εὐτυχισμένη, ἔκαμε κείνη τὴ δὴλωση ποῦθγαινε ἀπ' τὰ κατὰβάθα τῆς ψυχῆς της.

—Δὲ θὰ κουραστῶ ποτὲ νὰ σὲ περιμένω.

Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε... Ζαλιζεται ἀπὸ ἱλιγγο σὰ θυμᾶται ἡ Μίνα τὸ πάθος πού φλόγιζε ὅλα ἐκεῖνα τὰ χρόνια, γιγαντωμένο ἀπὸ τὰ κάθε λογῆς ἐμπόδια πού κόσμος μαζί καὶ συνειδηση ἀπλῶν ἀνυπερβλήτο φραγμῶ, στὴν ἀγάπη τους. Ξαναδιαβάσει, κι-τρινασμένο πιά—δεκαπέντε χρόνια ἔχουν περάσει—τὸ ἡμερόλογιο πού κράτησε κείνη τὴν ἐποχὴ.

«Ὅλη τὴ μέρα ἀνάμεσα σ' ἄλλους ἀλλάζαμε βλέμματα πόθου καὶ τρέμοντας μὴ μᾶς προσδώσουν, τὰ χαμηλώναμε γρήγορα πάλι. Μὰ τὸ βράδυ, κωτάμενοι οἱμῆσαι μετ' στὸ σκοτάδι σ' ἕνα παρόμοιο ἀπελπισμένο ἀγκάλιασμα. Κι' εἶχε ἕνα ἀλλόκοτο θαλῆτρο τὸ θουδὸ αὐτὸ ἀληνύχνημα μέσα στὴ νύχτα...»

... ..

Καὶ τότε πὼς ἀστραφτε κατὰ ἀπὸ τὸν μεσημεριώτικο ἥλιο!

Ἐτρεξε νὰ πατήσῃ πρώτη τ' ὄροση, μὲ πού οἱ τοπογράφοι εἶχαν στήσει στὸ ψηλότερο μέρος. Ἐκεῖνος τὴν κυνηγοῦσε τάχα πὼς ἤθελε νὰ τὴν προσπεράσῃ. Πάτησαν μαζί τὸ σημάδι καὶ κυττάχτηκαν θριαμβευτικά στὰ μάτια. Καὶ τότε, χωρὶς νὰ μιλήσουν, μακρῶς ἀπὸ τὸν κόσμο πού τὸν εἶχαν ὀλότελα ξεγάνει, κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ μόνο, δῶσαν αὐθόρμητα τὰ χέρια κι' ἄλλαξαν τὸ πρῶτο φίλι.

Καμμιὰ ἐξήγηση ὕστερα... Μόνο πὼς κατέβηκαν τὸν λόφο σιωπηλοί. Ἐκαμν κι' ἄλλες ἐκδρομὲς τίς ὑπέλοιπες μέρες μ' ἄλλους φίλους μαζί πού δὲν τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ προχωροῦν πάντα μόνοι κι' ἂν εὕρισκαν φτωχὰ τὰ λόγια μπροστὰ στὴν εὐγλωττία τῶν ματιῶν, δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία πὼς δίχως ὅρκους, δίχως ὑπόσχεση, ἔδωσαν τὴ ζωὴ τους στὸν στὸν ἴδιο μαγικὸ κρίκο.

Κι' ἀξάφνα... Μέσα σὲ δυὸ μῆνες...

Κι' ἂν ὡς ἐδῶ θάναϊ εὐλογημένη, ἂς εἶναι...

«Ἡ ζωὴ μου εἶν' ὅλο παλμός κι' ἀγωνία... Οἰκογένεια, κοινωνία συνειδηση οἴκος, ἀγάπη, φόθος, μ' ἀναταράζουν κάθε στιγμὴ, πελώρια κύματα πού συναγωνίζονται ποῖο νὰ μὲ πνίξῃ προτίτερα... Στ' αὐτὰ μου ἀντηχοῦν—ἀλλοῖμονο, πόσο λογικά—τὰ ἐπιχειρήματα τῶν δικῶν μου πού ζητοῦν νὰ μὲ σώσουν ἀπὸ τὴν ἀδυσσο πού μὲ μαγνητίζει, τραβῶντας μὲ ὅλο καὶ πῖο κοντὰ της... Κι' ἄθελαι μοῦ ξεφεύγουν λόγια πικρὰ πού μὲ κάνουν ὕστερα νὰ πονῶ πῖο πολύ...»

«Ἀς ἦτανε, λέω, νᾶχα φυτρώσῃ σὰ μα-νιτάρη ἀπὸ τὴ γῆ, νὰ μὴ χρωστώ σὲ κανένα τὴ γέννησή μου... Κι' ὅλο πα-λεύω... Ποιὰ νᾶναι τάχα ἡ νίκη; Τί πρέπει νὰ κάμω; Κι' ὅμως δὲ θέλω νὰ νικήσω... Ὅσοι νικῶνε, δὲ θ' ἀ-γαποῦνε ἴσως τόσο πολύ...»

... ..

Κι' ὅμως μὲ τὸν καιρὸ ἡ συνειδηση νίκης καίπες. Ἡ Μίνα γύρισε στὴ δουλειά της καὶ ποτὲ πιά δὲν ξαναπάτησε στὴ μικρὴ κωμόπολη πού ζούσε ὁ Μίλτος. Δὲν ἤθελε, ἔλεγε, νὰ δῇ τὴν ἀγάπη πού χάριξε τό-σο ἔντονα, αἱματίνη, βασιλικὴ πορφύ-ρα, νὰ σκίζεται σὲ κουρέλια, νὰ σβύ-νη μὲ τὸν ἀργὸ θάνατο τοῦ καιροῦ. Σὰ φωτεινὸ μετέωρο μπῆκε στὴ ζωὴ της κι' ἔτσι, σ' ὅλη τὴ λάμψη της, τὴν παρόδωσε στὴν ἀνὰ νύχτα σὴ. Μόνο πὼς τὸ ξανάπε μέσα της μὲ πρηνματικὴ πίστη.

—Δὲ θὰ κουραστῶ ποτὲ νὰ σὲ περιμένω.

... ..

Καὶ τότε πὼς ἀστραφτε κατὰ ἀπὸ τὸν μεσημεριώτικο ἥλιο!

Ἐτρεξε νὰ πατήσῃ πρώτη τ' ὄροση, μὲ πού οἱ τοπογράφοι εἶχαν στήσει στὸ ψηλότερο μέρος. Ἐκεῖνος τὴν κυνηγοῦσε τάχα πὼς ἤθελε νὰ τὴν προσπεράσῃ. Πάτησαν μαζί τὸ σημάδι καὶ κυττάχτηκαν θριαμβευτικά στὰ μάτια. Καὶ τότε, χωρὶς νὰ μιλήσουν, μακρῶς ἀπὸ τὸν κόσμο πού τὸν εἶχαν ὀλότελα ξεγάνει, κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ μόνο, δῶσαν αὐθόρμητα τὰ χέρια κι' ἄλλαξαν τὸ πρῶτο φίλι.

Καμμιὰ ἐξήγηση ὕστερα... Μόνο πὼς κατέβηκαν τὸν λόφο σιωπηλοί. Ἐκαμν κι' ἄλλες ἐκδρομὲς τίς ὑπέλοιπες μέρες μ' ἄλλους φίλους μαζί πού δὲν τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ προχωροῦν πάντα μόνοι κι' ἂν εὕρισκαν φτωχὰ τὰ λόγια μπροστὰ στὴν εὐγλωττία τῶν ματιῶν, δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία πὼς δίχως ὅρκους, δίχως ὑπόσχεση, ἔδωσαν τὴ ζωὴ τους στὸν στὸν ἴδιο μαγικὸ κρίκο.

Κι' ἀξάφνα... Μέσα σὲ δυὸ μῆνες...

Σ' ἕνα της γράμμα τὸν εἶχε ρωτήσει ἂν πέταξε, μαρμαμένα βέβαια πιά, τὰ λουλούδια πού τοῦχε βάλεϊ στὸ βάζο, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ...

—Υπάρχουν καὶ λουλούδια πού ποτὲ δὲ μαρμαίνονται, τῆς ἀπάντησε. Καὶ σὲ μιὰ βδομάδα παντρεύτηκε!

—Εἶσαι εὐτυχισμένος; τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ πού ἐκρυβε λίγο ἀδέξια τὴ συγκίνησή της.

—Περίερνη ἐρώτηση, τῆς ἀπάντησε διφορούμενα.

—Παντρεύτηκες ἀπὸ ἐρωτα;

Ἡ ἐρώτηση τώρα ἦταν ξεκάθαρη

κι' ἡ ἀπάντηση δόθηκε μὲ τὴν ἴδια αὐθόρμησι.

—Τὸ ξέρεις καλὰ πὼς δὲν μποροῦσε νὰ παντρευτῶ ἀπὸ ἐρωτα.

Καὶ τότε γίνηκε κείνο τὸ ἀπροσδόκητο. Ἐνα περήφανο κεφάλι χαμήλωσε, ἕνα στήθος ἀντρίκιο ξέσπασε σὲ λυγμούς. Κι' ἡ Μίνα, συγκινημένη κι' εὐτυχισμένη, ἔκαμε κείνη τὴ δὴλωση ποῦθγαινε ἀπ' τὰ κατὰβάθα τῆς ψυχῆς της.

—Δὲ θὰ κουραστῶ ποτὲ νὰ σὲ περιμένω.

... ..

Καὶ τότε πὼς ἀστραφτε κατὰ ἀπὸ τὸν μεσημεριώτικο ἥλιο!

Ἐτρεξε νὰ πατήσῃ πρώτη τ' ὄροση, μὲ πού οἱ τοπογράφοι εἶχαν στήσει στὸ ψηλότερο μέρος. Ἐκεῖνος τὴν κυνηγοῦσε τάχα πὼς ἤθελε νὰ τὴν προσπεράσῃ. Πάτησαν μαζί τὸ σημάδι καὶ κυττάχτηκαν θριαμβευτικά στὰ μάτια. Καὶ τότε, χωρὶς νὰ μιλήσουν, μακρῶς ἀπὸ τὸν κόσμο πού τὸν εἶχαν ὀλότελα ξεγάνει, κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ μόνο, δῶσαν αὐθόρμητα τὰ χέρια κι' ἄλλαξαν τὸ πρῶτο φίλι.

Καμμιὰ ἐξήγηση ὕστερα... Μόνο πὼς κατέβηκαν τὸν λόφο σιωπηλοί. Ἐκαμν κι' ἄλλες ἐκδρομὲς τίς ὑπέλοιπες μέρες μ' ἄλλους φίλους μαζί πού δὲν τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ προχωροῦν πάντα μόνοι κι' ἂν εὕρισκαν φτωχὰ τὰ λόγια μπροστὰ στὴν εὐγλωττία τῶν ματιῶν, δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία πὼς δίχως ὅρκους, δίχως ὑπόσχεση, ἔδωσαν τὴ ζωὴ τους στὸν στὸν ἴδιο μαγικὸ κρίκο.

Κι' ἀξάφνα... Μέσα σὲ δυὸ μῆνες...

Σ' ἕνα της γράμμα τὸν εἶχε ρωτήσει ἂν πέταξε, μαρμαμένα βέβαια πιά, τὰ λουλούδια πού τοῦχε βάλεϊ στὸ βάζο, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ...

—Υπάρχουν καὶ λουλούδια πού ποτὲ δὲ μαρμαίνονται, τῆς ἀπάντησε. Καὶ σὲ μιὰ βδομάδα παντρεύτηκε!

—Εἶσαι εὐτυχισμένος; τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ πού ἐκρυβε λίγο ἀδέξια τὴ συγκίνησή της.

—Περίερνη ἐρώτηση, τῆς ἀπάντησε διφορούμενα.

—Παντρεύτηκες ἀπὸ ἐρωτα;

Ἡ ἐρώτηση τώρα ἦταν ξεκάθαρη

κι' ἡ ἀπάντηση δόθηκε μὲ τὴν ἴδια αὐθόρμησι.

—Τὸ ξέρεις καλὰ πὼς δὲν μποροῦσε νὰ παντρευτῶ ἀπὸ ἐρωτα.

Καὶ τότε γίνηκε κείνο τὸ ἀπροσδόκητο. Ἐνα περήφανο κεφάλι χαμήλωσε, ἕνα στήθος ἀντρίκιο ξέσπασε σὲ λυγμούς. Κι' ἡ Μίνα, συγκινημένη κι' εὐτυχισμένη, ἔκαμε κείνη τὴ δὴλωση ποῦθγαινε ἀπ' τὰ κατὰβάθα τῆς ψυχῆς της.

—Δὲ θὰ κουραστῶ ποτὲ νὰ σὲ περιμένω.

Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε... Ζαλιζεται ἀπὸ ἱλιγγο σὰ θυμᾶται ἡ Μίνα τὸ πάθος πού φλόγιζε ὅλα ἐκεῖνα τὰ χρόνια, γιγαντωμένο ἀπὸ τὰ κάθε λογῆς ἐμπόδια πού κόσμος μαζί καὶ συνειδηση ἀπλῶν ἀνυπερβλήτο φραγμῶ, στὴν ἀγάπη τους. Ξαναδιαβάσει, κι-τρινασμένο πιά—δεκαπέντε χρόνια ἔχουν περάσει—τὸ ἡμερόλογιο πού κράτησε κείνη τὴν ἐποχὴ.

«Ὅλη τὴ μέρα ἀνάμεσα σ' ἄλλους ἀλλάζαμε βλέμματα πόθου καὶ τρέμοντας μὴ μᾶς προσδώσουν, τὰ χαμηλώναμε γρήγορα πάλι. Μὰ τὸ βράδυ, κωτάμενοι οἱμῆσαι μετ' στὸ σκοτάδι σ' ἕνα παρόμοιο ἀπελπισμένο ἀγκάλιασμα. Κι' εἶχε ἕνα ἀλλόκοτο θαλῆτρο τὸ θουδὸ αὐτὸ ἀληνύχνημα μέσα στὴ νύχτα...»

... ..

Καὶ τότε πὼς ἀστραφτε κατὰ ἀπὸ τὸν μεσημεριώτικο ἥλιο!

Ἐτρεξε νὰ πατήσῃ πρώτη τ' ὄροση, μὲ πού οἱ τοπογράφοι εἶχαν στήσει στὸ ψηλότερο μέρος. Ἐκεῖνος τὴν κυνηγοῦσε τάχα πὼς ἤθελε νὰ τὴν προσπεράσῃ. Πάτησαν μαζί τὸ σημάδι καὶ κυττάχτηκαν θριαμβευτικά στὰ μάτια. Καὶ τότε, χωρὶς νὰ μιλήσουν, μακρῶς ἀπὸ τὸν κόσμο πού τὸν εἶχαν ὀλότελα ξεγάνει, κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ μόνο, δῶσαν αὐθόρμητα τὰ χέρια κι' ἄλλαξαν τὸ πρῶτο φίλι.

Καμμιὰ ἐξήγηση ὕστερα... Μόνο πὼς κατέβηκαν τὸν λόφο σιωπηλοί. Ἐκαμν κι' ἄλλες ἐκδρομὲς τίς ὑπέλοιπες μέρες μ' ἄλλους φίλους μαζί πού δὲν τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ προχωροῦν πάντα μόνοι κι' ἂν εὕρισκαν φτωχὰ τὰ λόγια μπροστὰ στὴν εὐγλωττία τῶν ματιῶν, δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία πὼς δίχως ὅρκους, δίχως ὑπόσχεση, ἔδωσαν τὴ ζωὴ τους στὸν στὸν ἴδιο μαγικὸ κρίκο.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ
ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Μιά φιλικὴ ὑπηρεσία

Ἀθηναϊκὸ εὐθυμογράφημα τοῦ κ. Παν. Παπαδοῦκα

ΜΕ ὅλο πού ὁ φίλος μου ὁ Γιώργος ἦταν τρία ὀλόκληρα χρόνια παντρεμένος, ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἐρωτευμένος μὲ τὴν γυναίκα του τόσο, ὅσο ἦτανε καὶ στὸν πρῶτο χρόνο καὶ στὸν πρῶτο μῆνα καὶ τὴν πρώτη μέρα τοῦ γάμου του ἀκόμα. Δὲν ξέρω πὼς ἐξηγεῖτε ἐσεῖς αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἐγὼ ὅμως τὸ κατατάσσω στὴν τάξη τῶν ἀνεξηγήτων φαινομένων. Φαίνεται πὼς ἡ Πόπη εἶχε τὸν τρόπο νὰ τὸν κἀνὴ νὰ εἶναι διαρκῶς ἐρωτευμένος μαζί της. Φαίνεται ὅμως πὼς δὲν εἶχε κι' ἐκεῖνος τὴν ἴδια ἱκανότητα, γιατί ἕνα ἀπόγευμα πού τὸν εἶδα στενοχωρημένο καὶ τὸν ἐρώτησα τί τοῦ συνέβαινε, μοῦ εἶπε:

—Ἡ Πόπη δὲν εἶναι πιά ἐρωτευμένη μαζί μου.

—Μὰ εἶναι γυναίκα σου, τοῦ ἀπάντησα. Τί ἄλλο θέλεις; Ὅταν μιὰ κοπέλλα εἶναι ἐρωτευμένη μαζί μας, τὸ μόνο πού ἐπιθυμοῦμε εἶναι νὰ τὴν κάνουμε γυναίκα μας! Δὲν ξέρω ὅμως κανένα πού νὰ ἔκανε μιὰ κοπέλλα γυναίκα του καὶ ὕστερα νὰ ἤθελε νὰ εἶναι ἐρωτευμένη μαζί του.

—Καὶ ὅμως ὑπάρχει ἕνας, Πίπη. Κι' αὐτὸς ὁ ἕνας εἰμ' ἐγὼ. Τὸν πρῶτο καιρὸ πού παντρεύτηκαμε μὲ τὴν Πόπη, εἴμαστε ἐρωτευμένοι σὰν τρυγονάκια. Εἶναι ὅμως ἕνας χρόνος τώρα πού ἡ γυναίκα μου δὲν φαίνεται νὰ τρέφῃ τὰ ἴδια τρυφερά αἰσθήματα ἀπέναντί μου.

—Καὶ πὼς τὸ κατάλαβες αὐτό;

φη... Πάρα πολύ δημοφιλής μάστιγας. Καί...

— 77 —

Αισθανόμενοι μερικές τύψεις απέναντι του φίλου μου. 'Αλλά μου πέρασαν προχθές — τέσσαρες ακριβώς ημέρες μετά την επίσκεψη της Πόπης στο σπίτι μου — που ήρθε ο Γιώργος να με βρή.

—Φίλε μου, μου είπε, ήρθα να σ' ευχαριστήσω, να σε φιλήσω, να σου εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου!

—Γιατί; τόν έρώτησα.

—Τό κόλπο σου έπιασε μιά χαρά. Είναι τώρα τέσσαρες ημέρες που η Πόπη δείχνει μιά εξαιρετική τρυφερότητα απέναντί μου. Ποτέ δεν θυμάμαι τη γυναίκα μου τόσο τρυφερή μαζί μου. Ούτε τόν καιρό που είμαστε έρωτευμένοι... Καί τώρα θα σου δώσω τό δώρο που σου υποσχέθηκα.

Ήταν ένα πραγματικά θαυμάσιο ρολόι. Τό πήρα.

—Είσαι ο σωτήρας μου! μου είπε πάλι ο Γιώργος.

—'Ε, όχι, Γιώργο μου. 'Απλώς τό καθήκον μου έκανα...

Και γύρισα στο σπίτι μου, χωρίς την παραμικρή τύψη συνειδήσεως. Φαινόταν τόσο εύτυχης ο καθύμενος, που άρχισα να πιστεύω πως αληθινά έπρεπε να αισθάνεται ευγνωμοσύνη απέναντί μου...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Μαρσεγιέζικα

Ένας περιηγητής διηγείται στον Μάριο όσα θαυμάσια είδε στο ταξίδι του στην 'Αφρική.

Μεταξύ τών άλλων του μιλά για την καταπληκτική εύφορία μιάς αφρικανικής χώρας.

—Στό μέρος αυτό, του λέγει, τό έδαφος είναι τόσο γόνιμο, ώστε αν φυτέψης ένα σπόρο δένδρου, τό δένδρο αυτό θα έχρη μετά έξη μήνες ύψος δέκα μέτρων.

Και ο Μάριος:

—Αυτό δεν είναι τίποτε μπρός στην γονιμότητα της γής, έδω στην Μασσαλία. Νά λόγου χάριν, παίρνεται ένα κουκοῦτσι βερύκοκου και τό πετάτε λιγάκι όρμητικά στον αέρα. Ξέρετε τί ξαναπέφτει γάμψι;

—Τό κουκοῦτσι.

—'Οχι, κύριε, αλλά μιά βερυκοκιά!

— 78 —

—'Ο Μάριος συναντά στο δρόμο τόν φίλο του 'Ολίβ με τό ένα μάτι μελανιασμένο.

—Τί έπαθες, 'Ολίβ;

—Θυμάσαι εκείνη την μικρούλα που πειράξαμε χθές; 'Εσύ έλεγες ότι είναι παντρεμένη, ενώ έγω έλεγα ότι είναι χήρα.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, την πήρα σήμερα από πίσω ως τό σπίτι της και είδα πως είχε δικήν σου...

Τό ΣΕΙΣ και τό ΣΥ

Τό να μιλή κανείς σ' ένα πρόσωπο στόν πληθυντικό, είναι απόδειξις ευγενείας και καλής αντροφής. 'Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις κατά τίς οποίες είναι απαραίτητος και ο ένικός. Δεν μπορούμε π. χ. εμείς οι 'Ελληνες, απευθυνόμενοι στο παιδί μας ή στην γυναίκα μας, να τούς μιλήσουμε στόν πληθυντικό. 'Εν τούτοις υπάρχουν χώρες, όπως π. χ. ή Γαλλία, όπου και στην ύπηρετριά του άκόμη κανείς, είναι υποχρεωμένος από την καλή συμπεριφορά, να μιλά στόν πληθυντικό.

Και όμως, υπήρξε έποχή κατά την όποιαν έσυνηθίζετο τό αντίθετον, από τās άνωτέρας τάξεις. 'Εθεωρείτο δηλαδή σε μερικές περιπτώσεις ο πληθυντικός ως άρχοντοχωριατισμός και άφηνόταν στους μικροαστούς.

Έτσι άκουγε κανείς ένα νοικοκύρη να λέγει, προκειμένου για την γυναίκα του: «'Η ΚΑ ΝΤΥΡΑΝ», ενώ ένας δούξ έλεγε απλώς «ή γυναίκα μου».

'Αργότερα — νέοι καιροί, νέα ήθη — γινόταν τό αντίθετο. Και αυτό γίνεται ως σήμερα, αλλά προκειμένου περί στενοτάτων συγγενών.

Στην Γαλλία, τώρα ο Γάλλος θα μιλήσει στην γυναίκα του, στο παιδί του, με τό «σύ», εξακολουθεί όμως να μεταχειρίζεται τό «σείς» όταν μιλάει στην ύπηρετριά του ή στον σκουπιδιάρη του δήμου!

ΑΥΓΟΥΛΑ

Για πές στο χαμολούλουδο, που στη δροσούλα άνοίγει τ' όσπρια του τ' άνθια, κι' εώδιες με τόν άέρα σμίγει, πές του, να κλείση τ' άνθια του να γείρη άγάλι-άγάλι με χίλια κρύφια όνειρα να κοιμηθί και πάλι.

Πέ στ άστεράκι ποῦμεινε χλωμό να μάς φωτίση, και τρέμει, τρέμει να σβυσθί ποτέ του να μη σβύση. Και πέ στα χρυσόσυννεφα, που κρέμονται εκεί πέρα, να μη σκορπίσουν έξαφνα και μάς προφτάση ή μέρα.

«'Αχ! μη μου λές, και ή μικρή ψυχούλα σου δεν ξέρει, μιά μέρα με τόν ήλιο της σαν τί μπορεί να φέρη, κάλλιο ή ζωή μας άφταστη κι' άνέγγιχτη απ' τὰ χρόνια, έτσι σ' αυτό τό λίγο φώς, αόγη να μείνη αιώνια...»

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Ή βελόνα και ή ιστορία της

'Εφεύρεσις μιάς βασιλίσσης

Όταν, κυρίες μου, χρησιμοποιήτε τη βελόνα του ραψίματος, δεν φαντάζεσθε βέβαια πως αυτό τό μικρό λεπτό πραγματάκι, τό τόσο χρήσιμο και άπαραίτητο για κάθε νοικοκυρά στην έποχή μας, έχει ολόκληρη ιστορία.

Λοιπόν αυτό τό λεπτό έργαλείο χρονολογείται σχεδόν από την έποχή που ο άνθρωπος έμφανίσθηκε πάνω στη γή και πέρασε πολλά στάδια εξέλιξεως, έως ότου πάρη τη σημερινή του μορφή.

Ο πρωτόγονος άνθρωπος σκέπαζε τη γυμνότητά του με δέρματα άγρίων ζώων. Έπρεπε όμως να τὰ ένώση, να τὰ ράψη δηλαδή. Για να τό επιτύχη αυτό, χρησιμοποιούσε χοντρά σκληρά άγκάθια από άγρια δένδρα, με τὰ όποια τρυπούσε τὰ δέρματα αυτά. Για κλωστή έχρησιμοποιούσε είτε ίνες δένδρων, είτε χορδές που κατασκεύαζε από τὰ έντόσθια τών ζώων. Σιγά-σιγά κι' όσο εξέλισσόνταν, αντικατέστησε τίς πρωτόγονες αυτές βελόνες με λεπτές αίχμηρες άκάνθες που κατασκεύαζε είτε από κόκκαλα ζώων, είτε από λίθους. Για να διευκολυνθί δέ στο ράψιμο, τρυπούσε στο ένα άκρο τὰ λεπτά αίχμηρα αντικείμενα και πενούσε τίς χορδές τίς όποιες χρησιμοποιούσε για να συγκρατήση μεταξύ τους τὰ διάφορα δέρματα. Τά χονδροειδή αυτά αντικείμενα ήσαν οι πρόγονοι της σημερινής βελόνης. 'Αργότερα, όταν ο άνθρωπος άρχισε να χρησιμοποιή τόν χαλκό, οι βελόνες κατασκευάζονταν από τό μέταλλο αυτό. 'Ωστόσο, οι βελόνες από κόκκαλα ζώων, πουλιάν και ψαριών ήσαν περισσότερο συνηθισμένες.

Στό μουσείο της Κοπεγχάγης ού υπάρχουν άπειρα δείγματα από τὰ πρωτόγονα αυτά μέσα ραπτικής κατασκευασμένα από κόκκαλα ψαριών και πουλιών. Τό σχήμα των είναι περίεργο. Άλλες είναι εύθειες, άλλες κυτές.

Με την επέκταση της χρησιμοποιήσεως των χημικών και τών άλλων μετάλλων, ή βελόνα πήρε κανονικότερη μορφή. Κατεσκευάζετο από μέταλλο. Ήταν όμως χονδροειδής και άτεχνη, εξακολουθούσε δέ να διατηρή τό σχήμα της πρωτόγονης τεραστίας βελόνης από ξύλο και πέτρα.

Ή βελόνη με τη σημερινή της μορφή χρονολογείται από τό 1552. Την έποχή εκείνη ή Μαρία Τυντόρ της 'Ισπανίας ανέκαλυψε τόν τρόπο της κατασκευής τών σημερινών βελόνων.

Το δράμα του γάλου

Του κ. Δ. ΨΑΘΑ

Ο ΥΔΕΝΟΣ Γάλλου την άπώλειαν δεν έκλαψε τόσον ο μνητής, όπως έκλαψε την άπώλειαν του ίδιου του γάλου.

Δύο ολόκληρους μήνες πριν από τὰ Χριστούγεννα έφρόντισε να τόν προμηθευθί. Και ώργάνωσε τόν επιτισιμόν του έτσι, όπως κανένα γαλλικόν έπιτελείον δεν έφρόντισε ποτέ για τόν επιτισιμόν τών ιδικών του Γάλλων.

—Μαρία, τό πουλί.

—'Εν τάξει, είπα.

—Τό τάξις;

—Τό τάξις.

—Τό πότισης;

—Τό πότιση, χριστιανέ μου, μπάαα!

Πώς κάναε έτσι;

Πώς έκανε έτσι; 'Αμ' πώς άλλοιώς να έκανε; Σκοπόν της ζωής του είχε κάνει όλο αυτό τό πρό των έορτών διάστημα να παχύνη τόν γάλο του. Και ο γάλος — γαλόπουλο άσήμαντο κατ' άρχάς — έτρωγε, έπινε, έπάχαινε και μιλούσε πανευτυχής τὰ γαλλικά του:

—'Εφαγες βρέ;

—Γλου—γλου—γλου.

—'Ηπιας βρέ;

—Γλου—γλου—γλου.

—Είσαι έν τάξει;

—Γλου—γλου—γλου.

Τόν είχε έγκαταστήσει επάνω στην ταράτσα του σπιτιού του και έλαβε εξαιρετικά προφυλακτικά μέτρα για να μην δραπετεύση. 'Ολόκληρη γραμμή Μαζινώ ύψωσε ολόγυρά του, γιατί έφοβόταν μήπως από την άπραξίαν τόν έπιανε άνία και έπιχειρούσε καμμίαν έφοδον εις την γειτονικήν ταράτσαν.

Τόν είχε τοποθετήσει, δηλαδή, μέσα σ' ένα πρόχειρο φυλάκιο και τόν έπισκεπτόταν κάθε μέρα. 'Όσο δέ τόν έθλεπε να παχαίνη, τόσο τόν έπιαναν οι ένθουσιασμοί και δεν έπαυε να του άπευθύνη τόν λόγον κάθε φορά που έπήγαινε αυτοπροσώπως να του φέρη τροφήν:

—Πάρε βρέ!

—Γλου—γλου—γλου.

—Πεινάς;

—Γλου—γλου—γλου.

—Σιγά βρέ! Θά πνιγής!

—Γλου—γλου—γλου.

Καμμιά φορά, όταν ο καιρός ήταν καλός, του άφινε και μιά σχετική έλευθερία. Του άνοιγε την πόρτα του φυλακίου και τόν άφινε να φέρη βόλτα εις την ταράτσα. Και τότε ο γάλος έβγαίνει, έκανε μερικές βόλτες στην ταράτσα, άνοιγε τίς φτερούγες, πετούσε με κόπον επάνω στο σχοινί, που ήταν άπλωμένο στην ταράτσα, έστεκόταν, κατώπτευε τὰ

πέριξ κι' ύστερα πάλιν προσγειωνόταν και έμπαινε στο φυλάκιο.

—'Εως ότου, κύριε πρόεδρε...

—Τί;

—'Επέταξε.

—Πού;

—Στην πλαϊνή ταράτσα.

'Από τόν έδωλιον άκούεται λεπτή φωνή χοντρής γυναικός:

—Ψέμματα!

—Πάψε έσύ, κυρά μου...

—Νά πάψω, κ. δικαστά μου, αλλά να μάς λή και κλέφτες, πως πέταξε ο γάλος στην ταράτσα μας... Καί τί τόν κάναμε παρακαλώ;

—'Ο μνητής:

—Τόν σφάζετα!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

—'Η κατηγορουμένη!

γάλο δεν είναι παρά μερικά φτερά, γκριζομαυρά που άποθεται ο δυστυχής ιδιοκτήτης του γάλου, σχεδόν με λυγμούς, επάνω στην προεδρικήν έδραν.

Καλούνται οι μάρτυρες!

—Τί ξέρεις έσύ;

—Τίποτε.

—Πώς τίποτε; Γιατί ήρθες τότε έδω πέρα; Ξέρεις πως πήρε τόν γάλο ή κατηγορουμένη και τόν έσφαξε, άκουσε φωνές σφαζομένου πουλιού στο σπίτι της;

—Κάτι άκουσα.

—Τί, δηλαδή;

—Τώρα κάτι σφάζανε, κόττα ήτανε, κόκκορας ήτανε, γάλος ήτανε, δεν μπορώ να πώ.

—Πότε;

—Πριν από μιά βδομάδα.

—Πού; Στο σπίτι της κατηγορουμένης;

—Δεν παίρνω όρκο, κ. πρόεδρε. Τώρα στο δικό της σπίτι ήτανε, στο πλαϊνό ήτανε, στο παραπλαϊνό ήτανε, δεν μπορώ να πώ.

—Τότε;

—Πριν από μιά βδομάδα.

—Πού; Στο σπίτι της κατηγορουμένης;

—Δεν παίρνω όρκο, κ. πρόεδρε. Τώρα στο δικό της σπίτι ήτανε, στο πλαϊνό ήτανε, στο παραπλαϊνό ήτανε, δεν μπορώ να πώ.

—Τότε;

—Πριν από μιά βδομάδα.

—Πού; Στο σπίτι της κατηγορουμένης;

—Δεν παίρνω όρκο, κ. πρόεδρε. Τώρα στο δικό της σπίτι ήτανε, στο πλαϊνό ήτανε, στο παραπλαϊνό ήτανε, δεν μπορώ να πώ.

—Τότε;

—Πριν από μιά βδομάδα.

—Πού; Στο σπίτι της κατηγορουμένης;

—Δεν παίρνω όρκο, κ. πρόεδρε. Τώρα στο δικό της σπίτι ήτανε, στο πλαϊνό ήτανε, στο παραπλαϊνό ήτανε, δεν μπορώ να πώ.

—Τότε;

—Πριν από μιά βδομάδα.

—Πού; Στο σπίτι της κατηγορουμένης;

—Δεν παίρνω όρκο, κ. πρόεδρε. Τώρα στο δικό της σπίτι ήτανε, στο πλαϊνό ήτανε, στο παραπλαϊνό ήτανε, δεν μπορώ να πώ.

—Τότε;

—Πριν από μιά βδομάδα.

—Πού; Στο σπίτι της κατηγορουμένης;

—Δεν παίρνω όρκο, κ. πρόεδρε. Τώρα στο δικό της σπίτι ήτανε, στο πλαϊνό ήτανε, στο παραπλαϊνό ήτανε, δεν μπορώ να πώ.

—Τότε;

—Πριν από μιά βδομάδα.

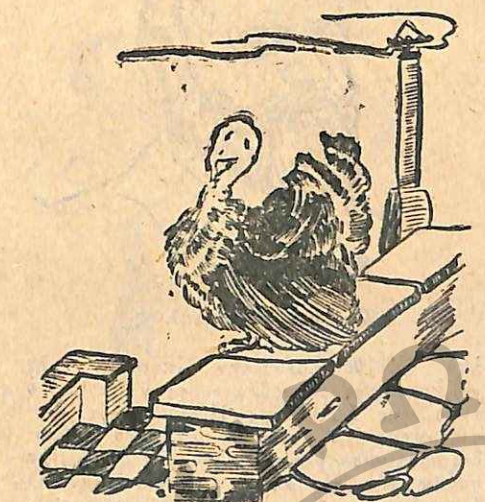
—Πού; Στο σπίτι της κατηγορουμένης;

—Δεν παίρνω όρκο, κ. πρόεδρε. Τώρα στο δικό της σπίτι ήτανε, στο πλαϊνό ήτανε, στο παραπλαϊνό ήτανε, δεν μπορώ να πώ.

—Τότε;

—Πριν από μιά βδομάδα.

—Πού; Στο σπίτι της κατηγορουμένης;

—'Επέταξε στην πλαϊνή ταράτσα κ. Πρόεδρε.

—Σαν δεν ντρέπεσαι!

—'Ο πρόεδρος:

—Κάθισε κάτω, κυρά μου. 'Ο,τι έχεις να πής, φύλαξε την όρεξή σου να μάς τὰ πής στην άπολογία σου. 'Ελα, εξακολουθεί έσύ.

—'Εξακολουθεί ο μνητής:

—'Όπου ανεβαίνω ένα μεσημέρι στην ταράτσα να δώ τό πουλί, πουθενά τό πουλί, κ. πρόεδρε. Κάτω μιά φορά δεν μπορούσε να πετάξη, γιατί ή ταράτσα είναι ψηλή. 'Αλλο σπίτι ολόγυρα δεν έχει. 'Αρα πέταξε στην πλαϊνή ταράτσα και τόν βουτήξανε και τόν κόψανε.

—Πώς τό ξέρεις;

—'Ακούσαμε τίς φωνές.

—Τού γάλου;

—'Αμέ; Την ώρα που τόν σφάζανε.

Και μερικοί από την γειτονιά και τίς φωνές του πουλιού άκούσανε και τὰ φτερά του είδανε στόν δρόμο και μου τάφεραν. Νάτα τὰ φτερά του!

Κάνει έτσι στην τσέπη και τραβά με συγκίνηση τὰ τεκμήρια του εγκλήματος. 'Ο,τι απέμεινε από τόν

Δ. ΨΑΘΑΣ

'Η «'Εφημερίς» του Κορομηλά

Η «ΕΦΗΜΕΡΙΣ» του Κορομηλά είναι η πρώτη Ελληνική καθημερινή εφημερίδα. Κι' όχι μονάχα αυτό. Είναι η πρώτη που ύψωσε την σημαία της ειδησεογραφίας, του ρεπορτάζ, της εξακριβωμένης πληροφίας. 'Αποτελεί λοιπόν η «Εφημερίς» του Κορομηλά ένα σπουδαίτατο ιστορικό σταθμό για την δημοσιογραφία μας.

Είναι αλήθεια πως έγιναν πριν από την έκδοση της «Εφημερίδας» του Κορομηλά και άλλες απόπειρες για να δοθεί καθημερινό φύλλο στην Αθήνα. Και ο «Αϊών» του Φιλίππου για λίγον καιρό εξέδιδε 6 φορές την εβδομάδα, δηλαδή κάθε μέρα εκτός από την Κυριακή και το «Ψών» του Κασούδη κατά το 1860 δόθηκε για λίγον καιρό ως καθημερινή εφημερίδα πριν γίνει εβδομαδιαίο σατυρικό φύλλο. Οι απόπειρες όμως αυτές σημείωσαν αποτυχία. Κι' έτσι έως το 1873 οι Αθηναϊκές εφημερίδες εξέδιδον, μία, δύο, ή το πολύ τρεις φορές την εβδομάδα.

Εμφανικά, λοιπόν την 1η 'Οκτωβρίου 1873 εξέδωκε η καθημερινή «Εφημερίς» του Κορομηλά και άμέσως επέτυχε. Είχε μεγάλο πεντάστηλο σχήμα, κι' εδούνε ακόμα και την Κυριακή. 'Εκτός από τ' άρθρα και τις μεταφράσεις, είχε και πολλές ειδήσεις και εκλεκτή συνεργασία των πιο γνωστών λογίων εκείνου του καιρού. 'Ετσι άνοιξε νέος δρόμος και για πρώτη φορά άρχισε να ξεχωρίζει πια το περιοδικό από την εφημερίδα στον τόπο μας.

Ός εκείνο τον καιρό οι εφημερίδες της Αθήνας είχαν πόν πάντων άρθρα, μελέτες και ανταποκρίσεις ή μεταφράσεις. Ντόπιες πληροφορίες είχαν μόνον όσες τυχαία εικάζονταν ή εκδόθησαν. 'Ετσι εδημοσιεύοντο πιδ πολύ φήμες και όχι εξακριβωμένα πράγματα. Πρώτη ή «Εφημερίς» του Κορομηλά έπληρε συντάκτες που είχαν για δουλειά τους να μαθαίνουν και να εξακριβώνουν ειδήσεις. 'Ετσι εδημοσιογραφήθηκαν οι απεθνήκοντες. Μά ή ονομασία αυτή δεν επικράτησε. Οι πευθίνες ώνομασθήσαν με την παγκόσμια λέξη: ρεπόρτερ.

Έλαμε και άλλο νεωτερισμό ή «Εφημερίς» του Κορομηλά. Όλες οι ως τότε εφημερίδες της Αθήνας ήταν πολιτικά όργανα και γι' αυτό τις ειδήσεις τις περιφρονούσαν κάπως. Η «Εφημερίς» έγινε εφημερίδα ειδήσεων και εκπροσώπησε να μη ανακατευθεί καθόλου στην πολιτική. Πραγματικά από τον 'Οκτώβριο του 1873 έως τον 'Απρίλη του 1875 έμεινε τελείως άγροιαστή, από πολιτική. Μά μόλις ανέλαβε την πομπή του Χαρλάου Τσολόπου το 1875, ή «Εφημερίς» έτάχθη μαζί του και εξακολούθησε για πολλά χρόνια να είναι Τοικουπική.

Γι'αυτή όμως ή «Εφημερίς» ήταν πασίγνωστη ως του Κορομηλά. Ποιος ήταν ο Κορομηλάς αυτός; Τό ποίεργο είναι ότι τρεις Κορομηλάδες υπήρχαν διευθυντές της: ο Δημήτριος, ο Λάμπρος, και ο Γεώργιος. Μά υπήρχε διευθυντής της και ο 'Αριστέλης Ρούκας και ακόμη κι' ο τυπογράφος Ηλίας Παπαπαύλου.

Ίδρυτής, πρώτος διευθυντής της και ιδιοκτήτης ήταν ο Δημήτριος ή Μιχής Κορομηλάς. Τύπος 'Αθηναϊκός με μόρφω-

Η πρώτη καθημερινή εφημερίδα της Αθήνας. — Μά και η πρώτη που εδημιούργησε ρεπορτάζ και ρεπόρτερς. — Οι τέσσαρες διευθυντές της: Τρεις Κορομηλάδες και ο Ρούκας. — Τα κωμειδύλλια του Μιχή Κορομηλά, οι θρίαμβοι του και ή άποτυχία του. — 6 συντάκται της «Εφημερίδας» Πρωθυπουργοί και 11 ύπουργοί! — 'Υπό τον Λάμπρον Κορομηλά, τον Ρούκην, τον Γεωρ. Κορομηλά και τον 'Ηλ. Παπαπαύλου.

ση και μεγάλη φήμη. Θεατρικός συγγραφέας περίφημος και νεωτεριστής δημοσιογράφος πρώτης γραμμής.

Γεννήθηκε το 1850 στην Αθήνα και πέθανε το 1898. Έγραψε πολλά θεατρικά έργα. Κωμωδίες και κωμειδύλλια. Από τα έργα του αυτά έμειναν περίφημα και παίζονται ακόμη και σήμερα «Ο άγαπητικός της Βασκοπούλας» και «Η τύχη της Μαρούλας».

Ένθουσιασμένος ο Μιχής Κορομηλάς

Ο Δημ. Κορομηλάς

από την θριαμβευτική επιτυχία της «Τύχης της Μαρούλας», στην οποία ο μακαρίτης Εύαγγελος Παντόπουλος εδημιούργησε τον περίφημο μπάμπο Δινάδο, απέφασσε όλες τις κωμωδίες που είχε γράψει να τις κάνει κωμειδύλλια. Ο Παντόπουλος ήταν ικανός να δημιουργήσει και άλλους ξεκαρδιστικούς τύπους. Η διασκευή των κωμωδιών σε κωμειδύλλια ήταν εύκολη. Μά έγορεύοντο και 7—8 τραγουδάκια κάθε ένα. Ο Κορομηλάς λοιπόν ανέθεσε σε διαφόρους νέους ποιητές της εποχής εκείνης να του γράφουν τους στίχους των τραγουδιών.

Ανάμεσα στους νέους ποιητές εκείνου του καιρού—του 1892— ήταν κι' ο μακαρίτης Δημ. Ταγκόπουλος. Έγραψε λοιπόν κι' αυτός τα τραγουδάκια του αλέοντος παρανοήτου. Άλλοι στίχοι γοι και ποιητές έγραψαν άλλα.

Μά όλα τα κωμειδύλλια του Μιχή Κορομηλά δεν είχαν την θριαμβευτική επιτυχία της «Τύχης της Μαρούλας». Πολλά τα δέχθηκε το κοινό ψυχρά. Ένα αάλιστα με τίτλο «Η Λουλούδα», που παίζθηκε στο θέατρο «Τάσχα» της οδού Σταδίου (το γιγαντινό στο οικόπεδο του Δούκα) εσφοίθησε αγριώτατα από το 'Αθηναϊκό κοινό.

Πρώτος άρχισυντάκτης της «Εφημερίδας» του Κορομηλά, που εγράφετο διαστήματα πλάι στον Μιχή, ήτο ο 'Ιωάννης Καμπούρογλου. Άλλος τύπος λογίου και δημοσιογράφου αυτός.

Γεννήθηκε το 1864 στην Πόλη κι' εσπούδασε νομικά στην Γαλλία και στην Γερμανία. Έπειτα έφισε πά νομικά και κατέγινε στη λογοτεχνία. Μετέφρασε 'Ελληνικά το μυθιστόρημα «Νανά» του

Ζολά κι, έγραψε πολλά πονετικά έργα και διηγήματα.

Από το 1873 κατέγινε στη δημοσιογραφία. Έργάστηκε μερικά χρόνια στην «Εφημερίδα» και κατόπιν, από το 1881 έως το 1896 εξέδωκε την δική του «Νέαν Εφημερίδα». Το φύλλο αυτό εξέδιδετο σε μικρό διάστημα σχήμα και εδημοσίευε πλήθος κοινωνικές ειδήσεις και ελάχιστες πολιτικές. Μά το 1896 ο Ι. Καμπούρογλος διέκοψε την «Νέαν Εφημερίδα» και διωρίσθη Γενικός Γραμματέας του 'Υπουργείου των Έσωτερικών.

— 100 —

Καμιά ελληνική εφημερίδα έως σήμερα δεν μπορεί να καυχώη ότι είχε συντάκτες και συνεργάτες που διεκρίθησαν και έφθασαν σε τόσο υψηλά αξιώματα όσο ή «Εφημερίς» του Κορομηλά. Έξη από τους συνεργάτες και συντάκτες της έγιναν Πρωθυπουργοί, όπως ο 'Αθ. Ευσταθιάς, ο Ν. Τσιανταφυλλάκος, ο Θεμ. Σοφούλης και 11 έγιναν ύπουργοί!

Ανάμεσα στους τακτικούς συντάκτες της ήταν και ο ποιητής Κωστής Παλαμάς, που και τελευταία έκαυχώη ότι πιδ πολύ υπήρχε δημοσιογράφος παρά ποιητής. Όμοιος ο διηγηματογράφος 'Αλφ. Παπαδιαμάντης.

— 100 —

Ο Μιχής Κορομηλάς γοήγορα άφισε την διευθυνση της «Εφημερίδας» για ν' άσπασθώ στο θέατρο. Και την διευθυνση ανέλαβε ο Λάμπρος Κορομηλάς, ο κατόπιν πρεσβευτής και 'Υπουργός των Έσωτερικών. Γεννήθηκε το 1854 και πέθανε το 1923. Ήταν πολύ μορφωμένος και καλός διπλωμάτης.

Άρχισυντάκτης εκείνη την εποχή έγινε ο 'Αριστομένης Βλέκας και ανάμεσα στους συντάκτες του προστεθήσαν ο κατόπιν διευθυντής του «Άσπρος» κ. Δημ. Κακλαμάνος (και αυτός κατόπιν ποτβευτής) και ο Μπάμης 'Αννινός.

Τό 1888 ο Λάμπρος Κορομηλάς υπήκε στο διπλωματικό στάδιο και την διευθυνση της «Εφημερίδας» ανέλαβε ο 'Αριστείδης Ρούκας με άρχισυντάκτη τον 'Αγησίλαο Γιαννόπουλο.

Ήσαν κι' οι δύο 'Ηπειρωτικές καταγωγής κι' έπαιξαν μεγάλο ρόλο ως δημοσιογράφοι.

Ο 'Αριστέιδης Ρούκας γεννήθηκε το 1859 στην Αθήνα κι' εσπούδασε νομικά εδώ και στη Γερμανία. Κατόπιν έροίγη στη δημοσιογραφία κι' έδρασαν από το 1888 έως το 1904. Διωρίσθηκε όμως από το 1901 Διευθυντής του Ταχυδρομείου και Τηλεγραμμείου και πέθανε ένω, είχε την θέση αυτήν, το 1903.

Ο 'Αγησίλαος Γιαννόπουλος, που ελέγετο και 'Ηπειρώτης, γεννήθη το 1852 κι' εσπούδασε στην 'Ιταλία. Έμεινε κατόπιν εκεί πολλά χρόνια, κατέγινε στην 'Ιταλική φιλολογία και μετέφρασε ποιήματα του Κερνπούτσι. Έγινε έπειτα στην Αθήνα και εργάσθηκε στην «Εφημερίδα» από το 1888 έως το 1897.

Έθεωρείτο σπουδαίος άρθρογράφος και εκλαϊκευτής των οικονομικών ζητημάτων. Όταν όμως έγινε ο πόλεμος του 1897 άφισε την δημοσιογραφία κι' έπληξε στην πατρίδα του 'Ηπειρον για να πολεμήσθ.

(Συνέχεια στη σελίδα 40)

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΙΑ

Στο μεταξύ, φτάσανε στην Καπνικαζέα.

— Έλα να προσκυνήσωμε καλέ, είπε ή Δωροθέα, να σου περάση κι' ο θυμός. 'Αφού προσκυνήσαν, βγήκανε έξω κι' αγοράσανε λιβάνι.

— Θα πάω και κομμάτι μαστίχα να μασήσω, είπε ή Προφύρια. Πώς μ' άρεσαι!

— Άνδρασε τη μαστίχα.

— Βάλε βλοσυρά κομμάτι ακόμα και δέν είναι μάλαμα! 'Αγ! καυμένο τσαρσής. 'Ηπήγαίνα στο 'Ισάο τζαμί κι' ή-

λένια πλεχτά παπουτσάκια για την εγγονή μου. Είναι μαρό.

— Να σάς ήσθ. Θα σάς δώσω άμέσως. Και πήγε να κατεβάση ένα κουτί.

Είδες τρόπο όμορφα Ροδονθέα! Μίλησέ μου γλυκά και πάρε μου τη ψυχή. 'Η γλυκειά γλώσσα και το φίδι εγάζει από την τρύπα!

Τό κουτίσι ήθελ και άνοιξε το κουτί.

— 'Ορίστε, διαλέξτε! είπε. Αυτά τα ρόζ είναι όμοια. Έγουμε και άσπρα και κόκκινα και θαλασσιά.

— 'Ογι γρωματιστά μάτια σου, γιατί είναι μαρό και θα ξεδάφουνε τση πάνες.

— Τότες πάρετε αυτά. Είναι άσπρο μαλλί φινό και φτηνά.

'Αφού παζάρεψε αρκετή ώρα τα πήρε στο τέλος, απεχαιρέτησε την νέα κι' έφυγε με τη Δωροθέα.

Αντίκρυ στο κατάστημα ήταν ένα χαροπλάστειο που ψήγανε μπουγάτσες.

— Άγου, μπουγάτσα! είπε ή Προφύρια. Έλα να φάμε μία μπουγάτσα γιατί την άποθύμησα. Είπα ένα μπουγατσάκι ταγκικό κάθε Κυριακή κι' ήπαιρνα.

Καθήσανε και φάγανε από μία μπουγάτσα, κι' ύστερα από λίγο ξαναπαράγγειλαν άλλη μία.

— 'Ηθεί γόρτασα! είπε ή Προφύρια. Έλα δώ πόσο κάνεις!

Κι' έβγαλε να πληρώση.

— Τέσσερες μπουγάτσες, με τό πουρ' μπουρά μαζ' είκοσι δραχμές.

Η Προφύρια γίνηκε μελανχ:

— Τί λές, μωρέ παιδάκι μου;!

— Να ή διατίηση, κυρά.

— Μωρέ ήλωλάθηκες! Δέκα δραχμές κι' είσαι και καλά πληρωμένος.

Τού έοριξε ένα δεκάρικο στο μάμαρο κι' έκανε να φύγη. Ο μικρός την έμπαδισε:

— Κυρά μου, γώ θα τα πληρώσω, έκσινα πούσαρες;

— Δεν είσαι μωρό άξιος να με τρατάρης εσύ. Τ' άκουες;

— Θα σωνάξω το διευθυντή. Περάστε στο ταμείο.

— Άσε με, μή με τραβάς, γιατί σου δίνω ένα σάλαρο και βλέπεις τον σουρανό σφοντύλι.

Και άμ' έπος, άμ' έργον, μπαταίζει το μικρό. Μαζεύεται κόσμος την τραβούνε στο αυτόσωο και αναγκάζεται να πληρώση και ποδότηιο για το μπάτσο.

Η Δωροθέα ντροπισμένη, της έλεγε σαν γυόζινα:

— Μαύρη νάταν ή ώρα που ήρθαμε να φάμε τη μπουγάτσα!

Σαν έδοσαν στίτη της άνοιξε την τσάντα να δώση τα παπουτσάκια και βόηκε μόνο ένα.

— Καλέ καμά, μονοπάδαρη είναι ή κόση σας; είπε ο ναυπύρι.

— 'Ηθεί καλέ! Θα μούπες στο καρακό. Λι που με πήγανε για κείνο το μασκαρά!

Άλλη φορά μή μού πήτε να βνώ υ' αιώτη τη νουσουλόπαδαση τη Ροδονθέα. Καλέ καλύτερα να σπάση το ποδάρι μου παρά να βγω μαζ'ύ τση!

Κι' άμ' έπος άμ' έργον, ή Προφύρια μπαταίζει τον μικρό.

παιρνα δυο μεταλλίγια μαστίγια κι' είχα ένα γρόνο. 'Ηθαζα και τση βασίλοπηττες. Έγεις κοίσι-κρίσι;

Ο μικρός μαστιχοπάλης την κύτταζε με γέλια.

— Γιατί γελάς, καλέ; Ούτε τό κρίσι-κοίσι δε ξέρεις; Καλέ γαρής την άγραμματοσύνη σας πιά σ' αυτό τον τόπο.

— Πάω να πάω δυο παδιάς για τα παιδιά, δώ καρσή που πουλουνε ύφαντά, είπε ή Δωροθέα και την τραβήξε να μην ξαναγίνη καυγάς.

Στο κατάστημα των έγγωρίων ύφανμάτων, περιεργάσθηκαν όλα τα ύφαντά και φώνισε τις παδιάς ή Δωροθέα:

— Έδώ τα φανίστε; ρώτησε ή Προφύρια.

— 'Ογι, στην Κοκκινιά.

— Άμ' υ' αυτό είνε καλά. 'Αγ! είγα μια ανυρόντρα στον Κουκλουτζά, που ήταν γουρά τα γουάκια τση. Τί πεσε-τάκια και τσαπίζονάηηλα σκούρα δε μού φανε, τί στοματιστήσανα!...

Στην οδό 'Αγίου Μάρκου ζήτησαν να τους δείξουνε που πουλάνε τα πλεχτά.

Μπήκανε μέσα σ' ένα μικρό στενό κατσαμπυράκι, που ο δγκος της Προφύριας μόλις υπορούσε να περάση.

— Καλέ πράματα! φώναζε. Να χωρή ο λαός να υπαίρη!

Μία δεσποινίς όντολαρισμένη, θαμμένη, πλητσίσε:

— Τί θα πάσουν οι κυρίες;

— Παιδάκι μου θέμε ένα ζευγάρι μαλ-

χει ώραία φυλακή, όπως δεν υπάρχει και άσχημος έρωτας. Σε μάς τις ηλικιωμένες επιτρέπεται να μιλούμε κάπως ελεύθερα...

Επύρην ένα από τα λαντώ, που έσταματούσαν, την εποχή εκείνη, γύρω από την πλατεία της Ομονοίας μαζί με τα μόνιμα, για να πάνε στο Ζάππειο. Κι' ενώ το άμαξι ανέβαινε άργα τη λεωφόρο 'Αμαλίας κι' η Λούλα έρριχνε ματιές, δεξιά κι' αριστερά, είχε την εντύπωση, βλέποντας τις άκακίες της δενδροστοιχίας, πως βρισκόταν στο όμορφο, παραδεισίο περιβόλι που ώνειρεύθηκε τη νύχτα εκείνη. Καί φανταζόταν πως δεν ήταν το φθινόπωρο που άρχιζε, μά η άνοιξη, μια άνοιξη, με τα πιά γλυκά, τα πιά άγνα όνειρα. Καί μέσα στην άδολη αυτή χαρά της, αισθανόταν ζωνή την επιθυμία ν' αφήσει τα χείλη της να ειπούν, τα γεμάτα από την χαριτωμένη νεανική αφέλεια, λόγια που της γλυκοφιθύριζαν η καρδιά της.

Γλυκομύριστα τα λουλούδια έστελναν τις μυρμινοές των από το πάρκο του Ζαππείου. Ήταν η ηλικία που τα νειάτα διαψούν για ζωή, τα χείλη ριγούν για φίλια, λοχαρώντας την αιώνια άνοιξη, με τους δροσερούς, τους μυρμινομένους χυμούς της.

— — —

Κάθισαν στο πάρκο του Ζαππείου. Η Λούλα είχε να ιδή το πάρκο από μικρό κόριτσάκι, όταν έρχόταν με τους γονείς της στην 'Αθήνα. Πόσο όμορφα της φαινόταν όλα τριγύρω, τη συννεφιασμένη εκείνη φθινοπωρινή ημέρα! Καί τριγύριζε σαν ξένοιστη παιδιούλα (είχε ξαναβρή την άπροσπολητή χαρούμενη αφέλειά της) τριγύριζε ανάμεσα στα δένδρα του πάρκου, ενώ ο Γιάγκος της άπαντούσε στις έρωτικές της: Ποιανού μέγαλου ευεργέτου ή έθνικού ποιητού ήταν τόν ένα και το άλλο άγαλμα που ξεπρόβαλαν από τα δένδρα. 'Ο ευγενής νέος ήταν καταγοητευμένος από τα σχεδόν παιδικάτικα ξεφωνητά και τις άπορίες της Λούλας, που στέκόταν έκστατική, ποτέ μπροστά σ' ένα γιγαντόκορμο δένδρο και πότε στο άγαλμα ενός έθνικού ευεργέτου.

—Αυτός έδω ποιος είναι; τόν ρώτησε η Λούλα, πριν ακόμη ιδή την επιγραφή του άγάλματος.

—'Ο Γιάγκος της είπε τόν όνομα του ευεργέτου που ή μαρμαρένια μορφή του ύψωνόταν επιθλητική.

—Έχω διαβάσει την ιστορία του, έπρόσθεσε η Λούλα, ενώ ένα σύννεφο μελαγχολίας έσκίασε ξαφνικά τα άνοιξιτικά χαμόγελα.

—Γιατί έμελαγχολήσατε; τη ρώτησε με άπορία ο νέος.

—Τί είναι ο κόσμος, είπε η Λούλα. Φαντασθήτε, ο μέγας αυτός ευεργέτης, ύστερα από μία τόσο πλούσια έθνική δράση, να μη υπάρχει πιά στη ζωή...

—'Α, η άπαισιοδοξία αυτή δεν δικαιολογείται για την ηλικία σας, έχαμογέλασε ο Γιάγκος. Τα νειάτα και η ώμορφιά - έπρόσθεσε με χαμηλότερη φωνή - πρέπει να είναι πάντα χαρούμενα!...

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Τό προσεχές ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ φύλλο μας ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ

Με ένα καινούργιο άστυνομικό ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ που θα συναρπάση τους άναγνώστας μας.

Με πληθώραν ΠΡΩΤΟΤΥΠΗΣ Χριστουγεννιάτικης ύλης.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ

διηγήματα, εύθυμογραφήματα, ποιήματα, ιστορικά ανέκδοτα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Με μία δευτέρα

ΜΕΘΟΔΟ

για να ρίχνετε τα χαρτιά

και να μαντεύετε

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΧΡΥΣΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Θά κυκλοφορήσῃ

το ΣΑΒΒΑΤΟΝ

23 Δεκεμβρίου

Άνέκδοτα

ΑΣΥΓΧΩΡΗΤΟΣ Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ !

—'Ο άέθδς ντ' 'Ωμπινιάκ, είχε συγγράψει μία τραγωδία, την «Ζηνοβία», που έσημείωσε παταγώδη άποτυχία. Για να υπερασπισθῇ τόν πνευματικό του τέκνο ο άέθδς συγγράφους, είπε ότι τόν είχε γράψει σύμφωνα με τούς κανόνες του 'Αριστοτέλους.

—'Ο πρίγκηψ Κοντέ, που τάκουσε αυτό, παρέτήρησε:

—'Ο άέθδς ντ' 'Ωμπινιάκ είναι άξιος συγχαρητηρίων που άκολούθησε τις συμβουλές του 'Αριστοτέλους, είναι όμως άσυγχώρητος ο 'Αριστοτέλης, που ένέπνευσε ένα τέτοιο έργο στον άέθδ ντ' 'Ωμπινιάκ!

Ο ΜΟΝΟΣ... ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ

Υπήρχε συνήθεια στην Νεάπολι, κατά τα 1600, να πηγαίνει μία φορά τόν χρόνο, την μέρα κάποιος γιορτής, ο βασιλιάς στο κάτεργο και να έλευθερώνῃ έναν κατάδικο.

Εκείνη την χρονιά, στα 1618, ήταν η σειρά του αντίτασιλέως δουκός του 'Οσούνα, να κάμη χρήση του δικαιώματος αυτού.

—'Ο δουξ πηγαίνει στο κάτεργο και άρχίζει ν' άκούη τούς καταδίκους για να βρῇ ποιός άξίζει περισσότερο την χάση.

—'Οπως ήταν έπόμενο, όλοι διεμαρτύροντο για τόν άθωότητά τους. Μόναχ' ένας άνεγνωρισε ότι δικαία και καλά τόν είχαν στείλει στο κάτεργο.

—'Ο δουξ τότε, έστράφη πρὸς τόν διοικητή του κάτεργου και τόν ειπε: —Νά διώξετε άμέσως άπ' έδω αυτόν ν... παλάνθρωπο. Ήταν ικανός να διαφθείρη όλους αυτούς τούς άθώους ανθρώπους!

ΤΟ ΜΟΛΥΒΙ ΤΟΥ ΣΙΔΕΡΑ

—'Ο τελευταίος αυτοκράτωρ της Αυστρίας Φραγκίσκος 'Ιωσήφ, βρισκόταν κάποτε στην Βουδαπέστη, όταν τόν άνήγγειλαν ότι ένας Ούγγρος σιδηρουργός έπέμενε πολύ να τόν ιδῇ.

—'Ο αυτοκράτωρ, είπε να τόν φέρουν τόν σιδηρουργόν αυτόν.

—Μεγαλειότατε, είπε ο φτωχός σιδεράς, στις άφρες της σχολής μου, είμαι και λίγο ζωγράφος. Λοιπόν, έφέτος σ'άς έκαμα τόν πορτραίτο σας και σ'άς τόφερα για να μου τόν ύπογράψετε.

—'Ο Φραγκίσκος 'Ιωσήφ προσπάθησε να ξεφύγῃ, και προφασίσθηκε ότι δεν είχε έπάνω του ούτε μολύβι για να ύπογράψῃ τόν πορτραίτο.

—Έχω έγώ, είπε ο σιδεράς, και τόν έδωκε ένα μολύβι.

Θέλοντας και μή, ο αυτοκράτωρ ύπέγραψε τόν πορτραίτο. 'Ο σιδεράς τότε εύχαρίστησε, αλλά δεν τόν κούνησε.

—Θέλεις τίποτε άλλο; τόν ρώτησε ο αυτοκράτωρ.

—Μάλιστα, μεγαλειότατε, τόν μολύβι μου! Με συμπαθάτε, αλλά μου φαίνεται ότι τόν βάλατε στην τσέπη σας!

Χαρές και λύπες τών άσων τής άθηναικής σκηνής

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ

ΒΙΟΣ και πολιτεία... ο βίος του Σταύρου 'Ιατρίδη. Γεννήθηκε στη Μανουσούρα, έδω και κάμποσα χρόνια, κατάγειται από τη Σύρα, θεωρείται 'Αθηναίος, υπηρέτησε ως δεκαπέντε στην Λεωώνα των ξένων, τραυματίστηκε στο Μακεδονικό μέτωπο, έδραπέυσε κάποτε από τόν γαλλικό στρατό, όπου υπηρέτησε, πολέμησε στο Σκρά, πολέμησε στην Μικρά 'Ασία, πέρασε δύσκολες ημέρες στην Κόπη, κατά την επανάσταση των τουρκοκρατητών, στην Αίγυπτο κατά την επανάσταση των 'Αράβων, στην Κύπρο, κατά την εξέγερση των Κυπρίων, δούλεψε στις πιά θαρείς γεωργικές εργασίες, εκινδύνεψε πολλές φορές, πείνασε όσο λίγοι άνθρωποι, είδε θεατρικούς θριάμβους, έγραμμάτισε και φούρνισε ακόμα... Η ζωή του με δυο λόγια είχε ως τά είκοσι τούλαχιστο χρόνια του μία περιπέτεια.

Η μητέρα του είναι κόρη του έθνικού ποιητού Σπυρίδωνος Ζαμπελίου και στα νειάτα της ήταν αιδώς έσοχη, ο πατέρας του ήταν κουκλοπαίκτης. Με τις μαριονέτες του, τόν Φασούλη του, γνώριζε διαρκώς τις μεγαλείτερες πόλεις της 'Ελλάδας και τά γνωστότερα κέντρα του έζω 'Ελληνισμού. Φυσικά έπαιρνε μαζί του την γυναίκα του και τά δυο του παιδιά, τόν Σταύρο και την Σωτηρία. Τά δυο 'Ιατρίδια από μικρά είχαν δείξει τόν ταλέντο τους, την κλίση τους στο θέατρο. Η Σωτηρία τραγουδούσε πεύφημα και έπαιζε βιολί. 'Ο Σταύρος τραγουδούσε επίσης, έπαιζε κιθάρα και έκανε διάφορα νομμεράκια χαριτωμένα. Έτσι τόν καλλιτεχνικό κουαρτέτο 'Ιατρίδη έγύριζε όλη την 'Ελλάδα και ζούσε μία χαρά. Τά δυο 'Ιατρίδια έδειχναν ημέρα με την ημέρα ότι θά έγίνοντο οι καλλιτέχναι που είναι σήμερα.

Ήσαν όμως και άχρονοί δίσεχτοι και μήνες ώργισμένοι κατά την φράση του δημοτικού τραγουδιστή. 'Ο άποκλεισμός του 1916 έφερε σε δύσκολη θέση την οικογένεια. Οι περιοδείες έπαψαν, ο βίος έγινε δύσκολος. Αντιμετωπίσθη τόν πρόβλημα τού έπιουσίου. 'Ο μικρός Σταύρος έπιασε δουλειά στο καπνοκοπήριο αλλά κατά κακή του τύχη έφεραν την εποχή εκείνη τά νέα μηχανήματα και τόν εργοστάσιο απέλυσε τούς περισσοτέρους εργάτες. Με δειμένα τά χέρια βέβαια δεν μπορούσε να μένῃ. 'Αλλά και εργασία δεν εύρισκε εύκολα λόγω τού μεγάλου πολέμου που ήταν τότε στο κρισμώτερο σημείο του. Πολλές φορές κατέφυγε στας καυλισμούς τών Γάλλων στρατιωτών που είχαν εγκατασταθῇ σε διάφορα σημεία τών 'Αθηνών και έπειδή τά κατάρρισε στα γαλλικά, έκτελούσε διάφορα νομμεράκια μπροστά στους φραντζέλους φαντάρους. Με τά νομμεράκια αυτά κέρδιζε κάμποσα λεφτούλια κι' έτσι μπορούσε να βοηθῇ κατά ένα τρόπο την οικογένειά του. Μία μέρα κάποιος Γάλλος ύπαξιωματικός τού έδωσε στο νού την ιδέα να καταταθῇ στην Λεγεώνα των Εξόνων. Σαν να τόν καλάρσε η ιδέα αυτή. Μελέτησε τόν πράγμα, ζήτησε πληροφορίες και στο τέλος πήρε την άποψη ότι. 'Οι Γάλλοι τόν έστειλαν άμέσως στην Θεσσαλονίκη, όπου υπήρχε ειδικό στρατολογικό νοσοκομείο. Κατατάχθη εκεί κι' έπειδή την εποχή εκείνη ήταν μόνο 14 ετών, έδήλωσε ηλικία κατά δυο χρόνια μεγαλύτερη.

Τόν έστειλαν άμέσως στο Μαρόκο όπου υπήρχαν ειδικοί εκπαιδευτικοί ούλαμοι και όπου η πειθαρχία ήταν σκληροτατή. Τόν καμμένο τόν παιδί ταχασε. Άλλοιώς τόν είχε φαντασθῇ τόν στρατό κι' αλλοιώς τόν έδωλεπε. 'Όταν έτελειώσε η εκπαίδευσή του και όνομάσθη δεκαπέντε τόν πυροβολικό, έστάλη εις τόν Μακεδονικό μέτωπο, όπου υπηρέτησε τέσσερες μήνες. Δεκάξη χρονών παιδί όμως πως μπορούσε να άνθεξῇ στις κακουχίες τού πολέμου; Είχε πάρει πιά την άποψη να φύγῃ όταν τραυματίστηκε στη μάχη τού Σκρά, τόν 1918. 'Ός τραυματίσθηκε έδικαιούτο διμήνου άδείας, όταν όμως την ζήτησε, ο λοχαγός τού ειπε ότι θά τού έδινε εύχαρίστως την άδεια αυτή αλλά με όύλλο πορείας διά την Γαλλίαν, άφού τόν σύνταγμα του ή-ν γαλλικό. Τόν κάκω ο Σταύρος εξέγησε ότι ήταν 'Ελληνας και ότι είχε την ανάγκη ναρθῇ στην 'Αθήνα για να δῇ τούς δικούς του. Έξαιρέσεις δεν μπορούσε να γίνῃ. Τότε άπεφάσισε να πάρῃ με τόν σπαθί του την άδεια που ζητούσε. Καί με την πρώτη εύκαιρία τσάκασε αλά... γαλλικά!

Έφθασε στην Θεσσαλία χωρίς πεντάρα στην τσέπη. Κατέφυγε σ' ένα χωριό, στο Μουσταφά. Μπήκε και ζήτησε εργασία σ' ένα χάνι. Εκεί έδούλεψε κάμποσο στα καπνά και στα σιτάρια, αρμαδιαζοντας ή θερζοντας. 'Όταν σώθηκε εκεί η δουλειά, πήρε στον ώμο τις άποσκευές του που άπετελούντο από ένα τσουβάλι, μία μάσκα άσφυζιόγώνων, ένα δουρτσάκι τών δοντιών και ένα σαπούνι, και έβαλε μπροστά του τόν δρόμο. Είχε προσβληθῇ από έλονοσία και έκαμε από τόν πυρετό. Τέσσερα ημερόνυχτα έδάδισε για να φύγῃ στα Γραβιά. Πολλές φορές έπεσε μισολιπόθυμος στην άκρη τού δρόμου και περίμενε να πείσῃ λίγο ο πυρετός του για να συνεχίσῃ την ποσοποίησή του. 'Επὶ τέλους έφθασε μισοπεθωμένος στη Γραβιά. Μόλις πρόσθεσε να μῇ στην πλατεία της κομποπόλεως, κι' έπιασε

Ο Κ. ΙΑΤΡΙΔΗΣ
(αυτοσκιτισσισμένος)

κάτω άπ' τόν πλάτανο άναίσθητος. Οι φιλεύσπλαχοι χωρικοί στην αρχή τόν νόμισαν για πειθαμένο. Έπειτα τόν έδωσαν πάνω σε μία πόρτα—κατά την συνήθεια τών χωρικών—και τόν μετέφεραν σε κάποιο σπίτι. Χρειάστηκε να περάσουν τρείς ώρες για να συνέλθῃ από τόν λήθαργο. Έυτυχώς τόν περιποιήθηκαν πάρα πολύ κι' ανέλαβε γρήγορα. Ζήτησε δουλειά και τόν έδωσαν σ' ένα φούρνο. Στην αρχή κουδάλισε νερό, έπειτα έπιασε φτυάρι.

Ήταν βαρειά όμως η δουλειά, και προτίμησε σε λίγο να αναλάβῃ την δουλειά ενός κοπαδιού προβάτων. Έτσι φώρεσε ρουστανέλλες και γουρουνότσάρουα που ήταν φορτά άργότερα να τά τιμήσῃ πολλές φορές από σκηνής. Άργότερα έπιασε άλλη δουλειά. 'Ωδηγούσε μουλάρια που τά φόρτωναν με σανό. Σε μία τέτοια διαδρομή όμως λίγο έλειψε να χάσῃ την ζωή του. Τόν ζώο που καβαλλούσε μυγιάσθηκε ξαφνικά καθώς περνούσε τόν φούδο μιας βαθιάς γαράδας. Καί άλλαλασμάς, με δυο σάλτα μεγάλα, έορσε κάτω τόν καβαλλάρη του και πήρε τόν κατήφορο παρασύροντας όμως και τόν 'Ιατρίδη που τόν ένα του πόδι είχε μπεδουθῇ με τά σκονιά τού σαμασιού τού ζώου. Είχε γρόνια όμως ο συμπαθής καλλιτέχνης. Γιατί την ώρα ακούδας που είχε φθάσει τόν ζώο στο πιά επικίνδυνο μέρος της κατωφέρειας, και δεν άπέμεινε पास τόν κορτίο κατακούλισμα στην γαράδα, τόν πόδι τού 'Ιατρίδη έλευθερώθηκε άπ' τά σκονιά. 'Έτσι έζωωσε τόν γκρέμισμα στην άδυσσο. Είχε όμως ύποστῇ τόσα πολλά τραύματα ώστε έμεινε δέκα μέρες στο κορβάτι. Καί στις ημέρες εκείνες διάβασε ξαφνικά σε μία εφημερίδα ότι η άδελφή του έπαιζε στο «Πανελλήνιον». 'Έτσι σε δυο εβδομάδες ο 'Ιατρίδης σπρηζόμενος σε πατερίτσες, κααδοτσασισμένος, έφθασε στην 'Αθήνα ύστερα από τρία χρόνια που είχε να δῇ τούς δικούς του.

Αυτά τά τρία χρόνια ήταν τά πιά ποιοπετειώδη και τά πιά όσα έως της ζωής του. Κι' άσφαλώς άποτελούν μία πλευρά ελάνιστα γνωστή της ζωής τού συμπαθούς ατίστη.

Την σταδιοδρομία τού στο θέατρο την έζωωσε όλοι, ποιος λίγο ποιος πολύ. 'Από τόν 1920 ως σήμερα στο έπιθεωρησιό του θέατρο με άλλεπάλληλες επιτυχίες, με πολλούς θριάμβους. Φθάνει μόνο να θυμηθούμε τά προσημα εκείνα νομμερά «'Αγ, τά κορίτσια», «Τό φίλο», ο «'Αιστινόν» στα όποια έγάλασε κόσμος. Πολυσύνθετος καλλιτέχνης ο 'Ιατρίδης μόδεσε να διακριθῇ και ως τυπιστής, και ως χορευτής ακόμα και ως τραγουδιστής.

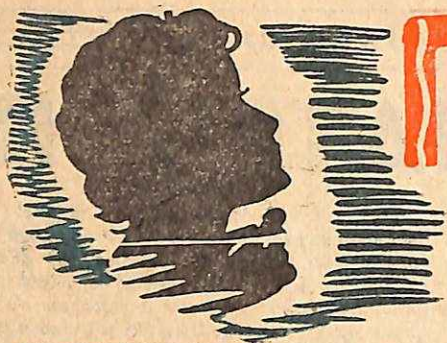
Έξω όμως από τόν θέατρο, η καλλιτεχνική του ιδιοσυγκρασία δοχῇ κι' άλλους τρόπους να έκφρασθῇ. Ποιος άγνοεί ότι ο Κ. 'Ιατρίδης ήταν κι' είναι αξιόλογος σκισσογράφος, άκούη δε και ζωγράφος; Τόν γεμώνα ποδοιπαί να κάμη πιά έκθεση έργων του, λάδια, άκουσέλλες, σκισμα επίσης δε και γλυπτικά σκίτσα.

Ας σημειώσουμε ακόμα ότι παίζει βιολί, κιθάρα και πιανόλινο!

Ως άνθρωπος ο 'Ιατρίδης έχει όλες τις αλλοιώσεις τού κόσμου. Έχει όμως και ένα ελάττωμα που έχει γίνει πιά παροιμώδες. Είναι άφροντατα άσχημμένος.

Κάποτε στο 'Αγοστόλι, όπου έπαιζε με

(Συνέχεια στη σελίδα 40)

Από τα προηγούμενα

Η Μαργαρίτα Ζενισιέ, μία ωραιότατη κρεολή, κόρη Γάλλου άποίκου και ιθαγενούς της 'Ιάδας, είχε παντρευτεί εδώ και δέκα οκτώ χρόνια τον Γεώργιο ντε Μπωπρεώ, μοναχογιό του ιδρυτού ενός μεγάλου οίκου έμπορικών και τραπεζιτικών επιχειρήσεων, που είχε την έδρα του στην Μπατάβια της 'Ιάδας. Τον γάμο αυτό από τον οποίο είχε γεννηθεί ένα χαριτωμένο αγοράκι, ο Ζεράρ, δεν τον ήθελε η Μαργαρίτα, γιατί αγαπούσε άλλον, τον πλουσιώτατο δικηγόρο Ζάν Ντεμάρ. 'Εν τούτοις, τον δέχθηκε για να μην παρακούση στον πατέρα της, που είχε μια μεγάλη θέση στον οίκο ντε Μπωπρεώ.

Μετά τον γάμο του το Ζερόγος έφυγε για το Παρίσι όπου και μετέφερε τον Γεώργιο το κέντρο των εργασιών του, όταν πέθανε ο πατέρας του. Σε λίγα όμως χρόνια χάρις στην άνωθεν βοήθεια του Γεωργίου και τις άσυντες του, ο οίκος του Μπωπρεώ κατεστράφη και ο Γεώργιος κινδύνευε να συλληφθεί. Τότε επανέβη ο Ζάν Ντεμάρ και προσέφερε στην Μαργαρίτα ένα κατομμάριο για να βοηθήσει τον άντρα της, να σώσει την δουλειά του. Αύτος όμως αντί να διαθέσει το ποσό όπως έπρεπε, πληρώνει μόνον κάποιον Κερυνιόν και τον τένος εισπράκτορα 'Ωντικούρ και έτοιμάζεται να φύγει με το υπόλοιπο για το εξωτερικό. 'Η Μαργαρίτα είδοποιμένη από τον Κολλιέ, που ήταν ένας από τους καλλίτερους και πιστότερους υπαλλήλους των τρέχει και μπρος στην άρνηση του Γεωργίου να μείνει, τον σκοτώνει χρησιμοποιώντας το περιστρόφο που είχε λησμονήσει πριν από λίγο ο Κερυνιόν. Στην ανάκριση η Μαργαρίτα δεν τολμά να δηλώσει ότι αυτή εσχάτως τον άνδρα της. 'Ετσι συλλαμβάνεται ως ύποπτος ο άλλος εισπράκτωρ του Οίκου ντε Μπωπρεώ, 'Ωντικούρ. Αύτος διαμαρτύρεται έντονα για την κατηγορία.

6ον

ΤΑ τελευταία αυτά λόγια έκαναν έντύπωση στον άνακριτή. 'Ηταν φανερό, ότι έπρεπε, στην περίπτωση αυτή να αποκλεισθεί, αν όχι η προμελέτη, αλλά τουλάχιστον το έλατήριο της κλοπής. 'Αλλά και στην πρώτη περίπτωση, υπήρχαν ελαφρυντικά, κατά τους συλλογισμούς που έκανε ο άνακριτής : 'Ο 'Ωντικούρ πήγε να ζητήσει τα λεπτά του, ο ντε Μπωπρεώ άρνήθηκε να του τα δώσει. 'Ο 'Ωντικούρ τότε τον άπειλανε με το περιστρόφο του Κερυνιόν που βρή-

ΠΟΛΙΤΩΜΕΝΗ

κε έπάνω στο τραπέζι, ο ντε Μπωπρεώ θέλησε να του πάρη το όπλο και ο 'Ωντικούρ, φοβούμενος, πυροβόλησε. Αυτό ήταν το φυσικότερο και το λογικότερο κατά τον άνακριτή. 'Εν τώ μεταξύ οι πληροφορίες που είχε πάρει η άστυνομία για το άτομο του ύποπτημένου δολοφόνου, ήσαν καλές. Το ποινικό του μητρώο ήταν καθαρό. Δεν υπήρχε τίποτε να τον μεμφθεί κανείς.

Το στρατιωτικό του βιβλιάρει ήταν κι' αυτό εν τάξει. Δεν περιείχε την παραμικρή τιμωρία. 'Επί πλέον ο δράστης είχε το στρατιωτικό μετάλλιο και δυο τραύματα στο στήθος. Τέλος έ χρημάτισε φύλαξ του βαρώνου Σαμπερλύ, στην ύπρεσια του οποίου και διεκρίθη, ύποδοθηθήσας μάλιστα τις άρχες στον άγώνα των κατά των λαθροθηρών.

Οι πληροφορίες αυτές, έφεραν σε δύσκολη θέση την άνάκριση. 'Εν τούτοις, ο άνακριτής σκέφθηκε ότι οι ήμεροι άνθρωποι όταν θυμώσουν καμιά φορά, θυμώνουν πολύ άσχημα. 'Ισως και ο 'Ωντικούρ, που ήταν ένας ήμερος άνθρωπος, να θυμώσε τόσο έπάνω στην συζήτηση με τον Μπωπρεώ για τις πέντε χιλιάδες, ώστε να τον σκοτώσει, χωρίς διόλου να το είχε αυτό στο νου του.

'Η τελευταία αυτή λεπτομέρεια έπεθάρυνε την θέση του άτυχους 'Ωντικούρ. Αύτος, όμως, με κλάμματα ύπερασπισθηκε τον έαυτό του και κατά της κατηγορίας αυτής. Δεν θα μπορούσε, και ο μεγαλύτερος θυμός, να τον κάνει να έγκληματήσει. 'Η δικαιοσύνη, όμως, δεν συγκινείται συνήθως από τα δάκρυα.

'Υπήρχε εν τούτοις και ένας άκόμη κατηγορούμενος στην υπόθεση αυτή, έκτος του 'Ωντικούρ, ο Κερυνιόν. Και αυτόν τον έβάρυναν όνόνιες. Χαρακτηρίως εύερεστο, βίαιος, ο έπαρκετός αυτός που ζούσε σχεδόν όλο μόνος στον κόσμο με συντροφιά τους σκύλους και τα άλογά του, δεν μπορούσε τάχα, πάνω στην έκρηξη της όργης του, να σκοτώσει τον ντε Μπωπρεώ;

'Ο Κερυνιόν, άνακρινόμενος, είπε ότι δεν σκόπευε διόλου να σκοτώσει τον χρεωφειλέτη του, αλλά απλώς πήρε μαζί του το όπλο του για να έκφοβίσει αυτόν τον όποιον θεωρούσε ως κλέπτη των χρημάτων του. 'Ανεγνώρισε το περιστρόφο ως δικό του, και έτόνισε ότι έπάνω στην χαρά του που έπαιρνε πίσω τα χρήματά του, το είχε ξεχάσει έπάνω στο τραπέζι και έφυγε. 'Απόδειξη δε ότι δεν έσκότωσε και ότι επί πλέον, δεν είχε ιδέα του τί συνέβη, είναι η έπιστολή του εκείνη προς τον ντε Μπωπρεώ, σχετικά με το λησμονημένο περιστρόφο.

'Η άνάκρισις, όμως, αντί να παραδεχθεί το γράμμα αυτό ως ένδειξη περί της άθωότητος του Κερυνιόν, το έθεώρησε άπεναντίας ως άπόδειξη της ένοχής του. Και έβάσι-

σε το συμπέρασμά της στον έξις δολογισμό: διαπιστώνων ο Κερυνιόν την έγκατάλειψη του περιστρόφου έπάνω στο τραπέζι και προβλέπων ότι άργά ή γρήγορα θα άνεγνρίζετο το περιστρόφο αυτό ως δικό του, σκέφθηκε να γράψη το γράμμα αυτό για να παραπλανήσει την δικαιοσύνη.

'Ο Κερυνιόν, άλλωστε, ύπερησίζετο πολύ άσχημα τον έαυτό του. Παρεφάετο κάθε τόσο, θυμώνοντας και έκαμνε τον άνακριτή να τον άνακαλή διαρκώς εις την τάξιν. Μια φορά, μάλιστα, τον άπειλανε ότι θα διεκόπτε την εξέτασή του και θα τον έστελνε μέσσα.

'Εν τούτοις, ήλθε σε λίγο η κατάθεση του 'Ωντικούρ για να σώσει τον Κερυνιόν. 'Εφόσον ο άλλος εισπράκτωρ, τον όποιον έβάρυναν και οι περισσότερες όνόνιες, όμολογούσε ότι είδε τον Κερυνιόν να συζητεί ζωηρά με τον σκοτωμένο, να πληρώνεται και να φεύγει, λησιμονώντας έπάνω στο τραπέζι το περιστρόφο του, δεν μπορούσε να χωρήσει καμιά άμφιβολία περί της άθωότητος του ανθρώπου αυτού.

'Εκτός αν ο 'Ωντικούρ είχε τρελαθεί, και προσπαθούσε να σώσει έναν άλλον, καταστρέφοντας τον έαυτό του. Το ένδεχόμενο, όμως, αυτό άπεκλείετο, γιατί ο 'Ωντικούρ φαινόταν να είναι έντελως στα λογικά του.

'Εν τούτοις, ο Κερυνιόν δεν άφέθηκε άμέσως έλεύθερος. 'Η δικαιοσύνη έπρεπε να βεβαιωθεί έντελως περί της άθωότητός του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6ον

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ

'Η Μαργαρίτα περνούσε τις μέρες της μέσα σε μία συνεχή μελαγχολία και σιωπή. Δεν μιλούσε σε κανένα, δεν ήθελε να ιδεί κανένα και ο μόνος άνθρωπος τον όποιο έδέχετο, ήταν ο γυιός της, Ζεράρ.

Και όμως, μ' όλη την στοργή που του είχε, μ' όλη την λατρεία της γι' αυτόν, θά ήταν πιο άνακουφισμένη, πιο ήσυχη, αν ήταν δυνατόν να μην τον έβλεπε κι' αυτόν.

'Ο Ζεράρ της μιλούσε σχεδόν πάντα, για το φοβερό δράμα που είχε λάβει χώραν στο εύτυχισμένο μέχρι πρό τινος — έτσι τουλάχιστο φαινότανε... — σπίτι. Και διαρκώς την ρωτούσε για το ένα και τ' άλλο. Κι' εκείνη ήταν ύποχρεωμένη να άπαντά, να δίνει έξηγήσεις, να προσπαθή να τον κρατά σ' ένα είδος πλάνης, που όσο συντριπτική και αν ήταν για το ήθικό της, τόσο όμως ήταν άπαραίτητη για το μέλλον του άγαπημένου της παιδιού.

'Όσον άφορά τον Ζεράρ, αυτός πολύ άπέχοντας από του να μαντεύσει τί συνέβαινε στην πραγματικότητα,

δὴν καρδιά

την πίστευε. Και της μιλούσε τότε μωρό να ακούσω και εγώ εκείνο για τις εύτυχισμένες μέρες που περνούσαν άλλοτε, για τις οικογενειακές χαρές που άπελάμβαναν, κάνοντας έτσι, χωρίς να θέλη, φρικτότερο το μαρτύριο της δυστυχισμένης Μαργαρίτας.

Την έπομένη του δράματος, τούς έπεσκέφθηκε ο Ζάν Ντεμάρ. Είχε μάθει την είδηση από τις πρώινες έφημερίδες και έσπευσε στο μέγαρο της όδου Ντωνού.

'Η Μαργαρίτα την περίμενε την έπισκεψη αυτή.

'Ηταν προετοιμασμένη. Και εν τούτοις, όταν είδε τον Ζάν Ντεμάρ να μπαίνει, έλιποψύχησε, ένοιωσε τις δυνάμεις της να παραλύουν.

'Ο Ζεράρ ήταν παρών κατά την συνάντησή αυτή. 'Ο νέος, δεν ήξερε τον διάσημο δικηγόρο, παρά εκ φήμης. Δεν τον είχε ποτέ ιδεί στο γραφείο του πατέρα του. Είχε μάθει για την σωτηρία επέμβασής του, για το κατομμάριο εκείνο που τόσο γενναίωφρονα προσέφερε και που έστάθηκε εν τούτοις η τραγική άφορμή του δράματος.

'Η Μαργαρίτα παρουσίασε τον γυιό της στον Ντεμάρ, και αυτός του έσφιξε θερμά τα χέρια.

'Ο Ζεράρ, όμως, δεν έδειξε τόσο ένθουσιασμό με την γνωριμία του διασήμου δικηγόρου.

'Απήντησε σχεδόν ψυχρά στην χειραψία του. 'Εν τούτοις, η εύγένεια επέβαλε να τον εύχαριστήσει για την μεγάλη του χειρονομία προς τον δυστυχισμένο του πατέρα.

—Δεν σάς εγνώρισα, του είπε, ως φίλο του πατέρα μου. Και φίλο μάλιστα τόσο άφωσιωμένο... Γιατί, πρέπει νάχη κανείς μεγάλη άγάπη και άφοσίωση σ' ένα πρόσωπο, για να κάμη μία τόσο μεγάλη χειρονομία προς χάριν του...

'Ο Ντεμάρ και η Μαργαρίτα άντήλαξαν ένα βλέμμα τρόμου, στα λόγια αυτά του μικρού. Μήπως έκρύβετο σ' αυτά κανέναν ύπαινιγμό; Μήπως ο Ζεράρ ήξερε, η τουλάχιστον ύποπτευε τίποτε;... Τί έπρεπε να του άπαντήσει ο Ζάν;

'Εν τούτοις ψιθύρισε σε λίγο: —'Εκανα, απλώς, το καθήκόν μου, σ' έναν παιδικό φίλο, από τον όποιο διάφορα περιστατικά της ζωής, με είχαν χωρίσει για λίγον καιρό...

'Η συνομιλία περιεστράφη κατόπιν στα συνήθη και τετριμμένα που άναλλάσσονται ύστερα από ένα θλιβερό γεγονός.

Σε λίγο έπηκολούθησε κάποια σιωπή. 'Ηταν φανερό πως όλοι βρισκότανε σε δύσκολη θέση. 'Εδειχναν πως δεν είχαν τί να πουν... 'Η Μαργαρίτα έπιθυμούσε πολύ να μείνη μόνη με τον Ντεμάρ. Πώς, όμως, να άπομακρύνη τον Ζεράρ; Δίστασε άρκετά, αλλά τέλος του είπε:

—Ζεράρ, παιδί μου, μάς άφήνεις λίγο μόνους με τον κ. Ντεμάρ;

'Ο μικρός, φάνηκε να άπόρησε: —Γιατί, μαμά, είπε, Μήπως δεν

Ένα άριστουργημα-
τικό αίσθηματικό
μυθιστόρημα

του
ΖΥΝ ΜΑΡΥ

γε, χωρίς να πάρη καμιά άπάντη-
ση στις άπορίες του.

'Αλλ' ούτε και στις συναντήσεις των που έπηκολούθησαν. 'Η Μαργαρίτα δεν τολμούσε να του όμολογήσει την άλήθεια. Φοβότανε μην την συχαθή, όσο και αν ήταν δικαιολογημένη. Φοβότανε μη χάσει την άγάπη του, την άγάπη αυτή για την όποιαν, εν τούτοις, δεν είχαν τολμήσει να ξαναμυλήσουν από την ημέρα του δράματος. Το πτώμα που ύπήρχε άνάμεσά τους τούς κρατούσε σε άπόσταση.

Τί θα γινότανε όμως ο δυστυχισμέ-

νος εκείνος 'Ωντικούρ, ο άλλος εκείνος άθώος, ο Κερυνιόν, αν η Μαργαρίτα σιωπούσε;

Κάθε πρωί ρουφούσε κυριολεκτικώς τις έφημερίδες που της έφερναν και που άφιέρωναν στήλες, καθημερινώς για την υπόθεση αυτή που είχε συνταράξει το κοσμικό και έμπορικό Παρίσι. Πόση θά ήταν η χαρά της, την ημέρα που θα διάβαζε ότι οι δυο αυτοί που τούς έβάρυναν όλες οι όνόνιες της άστυνομίας, άφέθηκαν έλεύθεροι, γιατί δεν βρέθηκε κανένα σοβαρό ένοχοποιητικό στοιχείο εις βάρος των!

Και όμως, την χαρά αυτή δεν της την έδιναν! 'Ο 'Ωντικούρ και ο Κερυνιόν, εξακολουθούσαν να παραμέ-

Της μιλούσε για τις εύτυχισμένες μέρες που περνούσαν άλλοτε...

νουν προφυλακισμένοι.

Τί θα γινότανε, λοιπόν, οι δύο αυτοί άθωοι;

Θα έδικάζοντο ίσως και θα κατεδικάζοντο;...

Και θα ήταν αυτή, η αιτία της κατ'αστροφής των;

Θα ήτανε δηλαδή, δυο φορές φόνισσα;

—Ω! Θεέ μου, έλεγε η δυστυχισμένη, στρέφοντας τα βλέμματά της δακρυσμένα στον ούρανό, λυπήσου με, πές μου τί πρέπει να κάνω. Δός μου τη δύναμη να κάνω το καθήκον μου!...

Ποιό όμως ήταν το καθήκον της; Αυτό ήταν το φοβερό δίλημμα που την βασάνιζε καθημερινώς. Δεν μπορούσε να ξεχωρίσει μέσα στη θαλωμένη σκέψη της, ποιόν από τους δυο δρόμους που ανοιγότανε μπροστά της, να ακολουθήσει: το καθήκον της ως ατόμου, ως ανθρώπου της επέβαλλε να μην αφήση να καταδικασθής στην θέση της κανέναν άθωο.

—Αφ' ετέρου όμως, το καθήκον της ως μητέρας την υποχρέωνε να σωπήσει.

Δεν έπρεπε να κάνει δυστυχισμένο έναν άλλον άθωο, το παιδί της, για όλη του τη ζωή.

—Ενα πρωί, ο Κολλιθέ της είπε:

—Κυρία, έρχομαι από το Δικαστικό μέγαρο. Έχω μια καλή είδηση να σάς δώσω.

Μια τρελλή έλπίδα φώτισε ξαφνικά την ψυχή της Μαργαρίτας. —Έθαλα μια κραυγή χαράς, τόσο που έκανε τον Ζεράρ, που διάβαζε λίγο πιο πέρα την έφημερίδα του, να σηκώσει το κεφάλι του και να την κυττάξει.

—Επί τέλους! φώναξε η νεαρά γυναίκα, τους αφήσαν ελευθέρους;

—Όχι κυρία. Η ανάκρισις τελειώσε και έξεδόθη δούλευμα παραπεμπτικόν.

—Ω! Θεέ μου.

—Ο Ψντικούρ και ο Κερυνιάν θα περάσουν από το κακουργιοδικείο. Η δίκη των αρχίζει σε δέκα πέντε μέρες.

—Στο κακουργιοδικείο! Στο κακουργιοδικείο! φώναξε με άπελπισία η Μαργαρίτα.

Ο Ζεράρ σηκώθηκε και πλησιάζοντας την μητέρα του:

—Θάλαγε κανείς μαμά, βλέποντάς σε έτσι, ότι αίσθάνεσαι πραγματικό οίκτο για τον δολοφόνο ή τους δολοφόνους του πατέρα, ότι τρέμεις μην τυχόν και τους καταδικάσουν... Τόσο λοιπόν λίγο λυπήθηκες για τον θάνατο του πατέρα;

Η παρατήρηση αυτή ήλθε σαν ένα οδυνηρότατο κέντρισμα να άφυπνίση την Μαργαρίτα που είχε ξεχάσει για μια στιγμή την παρουσία του γιου της. Άνωρθώθηκε υπερήφανη και είπε του Ζεράρ.

—Μπορεί παιδί μου να νοιώθω κανείς οίκτο για ένα δυστυχισμένο που έγκλημάτρησε επάνω στην τρέλλα του ή στην άπελπισία του, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν λυπάται τον άνθρωπο που σκούτωθηκε!... Άν ήσουν γυναίκα θα με καταλάβαινες, είσαι όμως άνδρας και δεν μπορείς φυσικά παρά να σκέπτεσαι και να έξωτερικεύεσαι σαν άνδρας...

—Και όμως μαμά, συνέχισε το άδυσώπητο παιδί, μου φαίνεται πως ξε-

ρεις κάτι και ότι από αυτόν τον οίκτο ακριβώς που δεν μπορούμε να καταλάβουμε έμεις οι άνδρες, σιωπάς. Άν ξέρης τίποτε, μαμά, σε έξορκίζω να μου το πής...

—Δεν ξέρω τίποτε παιδί μου...

—Τότε, γιατί τους υπερασπίζεσαι;

—Γιατί κάτι μέσα μου μου λέει ότι η δικαιοσύνη πλανιέται, πως αυτοί οι δύο άνθρωποι δεν είναι οι πραγματικοί ένοχοι...

—Άν είναι ή δεν είναι, θα μάς το δείξη σε λίγες μέρες ή δίκη τους. Άφησε πρώτα να γίνη και κατόπιν άπελπίζεσαι έτσι. Δεν τους κατεδίκασαν ακόμη...

Ο Κολλιθέ που παρέστη μάρτυς όλης αυτής της σκηνης, χαίρετσε σ' αυτό επάνω και θγήκε.

Η Μαργαρίτα τότε πλησίασε το γυιό της και του είπε με παράπονο:

—Ζεράρ μου μίλησες πολύ σκληρά πριν από λίγο. Γιατί μου τώκανες αυτό;

Και έξέσπασε σε δάκρυα.

Ο Ζεράρ τότε έπεσε στην άγκαλιά της και κλαίοντας κι' αυτός φώναξε:

—Συγχωρέσε με μαμά... Με παρασύρε ο πόνος... Υποφέρω τόσο πολύ...

Η ήμερα αυτή που άρχιζε έτσι θα υπέβαλε την καρδιά της Μαργαρίτας σε μια νέα πολύ σκληρή δοκιμασία και θα την έκανε να διΐδη τις πολλές και φοβερές συνέπειες του φόνου του συζύγου της.

Σε λίγο της άνήγγειλαν την επίσκεψη του Ζαν Ντεμάρ. Της έφερνε τα νέα που είχε από το δικαστικό μέγαρο. Βρήκε όμως την Μαργαρίτα ένήμερη. Δεν πρόφτασε να ανταλλάξη τίποτε άλλο μαζί της όταν μπήκε η Ζοζέττα και της είπε:

—Κυρία, είναι έξω τρία άτομα που θέλουν να σάς δοϋν. Τους είπα ότι η Κυρία είναι άρρωστη και δεν δέχεται κανέναν, άλλ' αυτοί επιμένουν.

—Να τους πής ότι δεν μπορώ να τους δεχθώ.

—Τους τάχω πη ήδη, επέμεινα, αλλά δεν έννοούν να φύγουν αν δεν σάς δοϋν.

—Τα δνόματά τους;

—Είναι ή γυναίκα αυτού... του Ψντικούρ, με τον γυιό της και την κόρη της.

—

Η Μαργαρίτα τινάχθηκε απότομα.

—Και τί θέλουν; ρώτησε.

—Έέλουν να ιδούν την Κυρία. Είναι τόσο λυπημένοι, που μου ήρθαν δάκρυα στα μάτια.

Η Μαργαρίτα έκλεισε τα μάτια κατατρομαγμένη.

—Δεν θέλω να τους ιδώ, ψιθύρισε, δεν θέλω να τους ιδώ...

—Πάω να τους το πώ, Κυρία.

—Ναί, ναί, γρήγορα, άμέσως!...

Η Ζοζέττα έτοιμαζόταν να βγή, αλλά την ίδια ώρα άνοιξε ή πόρτα και στο κατώφλι της παρουσιάσθη καν ο τρεις θλιβερό επισκέπτης.

Θα είχαν άκούσει, χωρίς άλλο, τα τελευταία λόγια της Μαργαρίτας, γιατί ή μια από τις δυο γυναίκες, ή μητέρα, προχώρησε προς την χήρα και με έννομένα τά χέρια σε κίνηση ίκεσίας, της είπε:

—Ω! μην άνηθήτε να μάς ακούσετε, κυρία, σάς καθικετεύουμε... Άφήστε μας να σάς μιλήσουμε... Είμεθα τίμιοι άνθρωποι...

Η Ζοζέττα συνεβουλεύθη με το

βλέμμα την κυρία της. Έκείνη της έννοσε να βγή.

Η γυναίκα του Ψντικούρ ήταν ύψηλή και λιγνή. Το άχρό της πρόσωπο, άχρότερο τώρα από την συγκίνηση, με τα σκαμμένα μάγουλα μαρτυρούσε την άσθενική της κατάσταση.

Οι ώμοι της ήσαν καμπουριασμένοι και το βήμα της σταθερό. Το ύφος της όμως, το βλέμμα της έδειχναν τον τίμιο, τον ελκερινή χαρακτήρα. Τα μάτια της που θα ήσαν άλλοτε πολύ ώραία, είχαν μια έκφραση τρόμου και ίκεσίας, πολύ έντονη.

Η κόρη της, Λουίζα, ήταν ένα κορίτσι έως δεκαέξ ετών, μελαχροινό, με ώραίοτατα τά χαρακτηριστικά του προσώπου, με δυο μεγάλα μάτια χρώματος καστανού, με μαλλιά καστανόξανθα άφθονα, που έπεφταν σε δυο βαρείες πλεεούδες στους ώμους της, και με σώμα πλαστικό και καλοσχηματισμένο.

Ο γυιός του Ψντικούρ, Μεντερίκ, ήταν ένα παιδί ίσχνό, άσαρκο τελείως, θάλαγε κανείς, άσχημο σχεδόν, αλλά συμπαθητικό, με μαύρα λαμπερά μάτια άεικίνητα.

Ο Μεντερίκ και ή Λουίζα είχαν μείνει στο κατώφλι της πόρτας, αφήνοντας την μητέρα τους να προχωρήσει προς την Κα ντε Μπωπρεώ.

—Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία, ά

έγκολούθησε ή γυναίκα του εισηγματορος, που παρουσιάζομαι έτσι μπροστά σας, παρά την θέλησή σας, αλλά στη θέση που βρισκόμαστε, αν δεν μάς βοηθήσετε κι' έσεις, είμεθα έντελώς χαμένοι. Ήλθα, κυρία μου, να σάς πώ ότι ο άνδρας μου είναι έντελώς άθωος, και αν οι δικαστάι δεν το πιστεύουν, έσεις πρέπει τον βοηθήσετε και να προσπαθήσετε μαζί μου να τον σώσουμε. Δεν είναι φονιάς ο άντρας μου, κυρία, όχι, δεν είναι φονιάς! Μπορεί να είμεθα φτωχοί, αλλά είμεθα τίμιοι άνθρωποι! Δεν γνωρίζετε τον άντρα μου, για να δήτε τί άνθρωπος είναι...

Σώπασε και σκούπισε τα μάτια της.

Η Μαργαρίτα δεν εύρισκε τί να της άπαντήσει. Η φρίκη της είχε κατακυριεύσει. Όλα αυτά που έβλεπε, ήσαν έργον της... Τί μπορούσε να πής;

Η άλλη έσυνέχισε:

—Γιατί, λοιπόν, είμεθα βέβαιοι δλοι στο σπίτι για την άθωότητά του, γι' αυτό πήραμε το θάρρος ναρθούμε και να σάς άνησυχήσουμε... Καταλαβαίνουμε, βέβαια, την θέση στην οποία βρίσκεσθε, είσθε πολύ λυπημένη και έχετε δίκιο να μη θέλετε να δεχθήτε κανένα... Άλλά σκεφθήτε και την δική μας τη θέση...

Ο σύζυγός σας πέθανε πιά, ήσυχασε, άς μην πεθάνη τώρα μαζί του και έννας άθώος!... Και δεν θα πεθάνη μόνον ο δυστυχισμένος άνδρας μου, που άσφαλώς θα τον στελίνουν στην λαιμητόμιο, αλλά κι' έμεις μαζί του. Γιατί, τί θα γίνουμε έμεις χωρίς εκείνον; Περιουσία καμιά δεν θα μάς άφήση και εγώ είμαι μια άσθενική γυναίκα που δεν μπορώ να έργασθώ. Τί θα άπογίνουν, λοιπόν, τα άνήλικα αυτά;

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Θέλετε να μάδετε

το ΜΕΛΛΟΝ

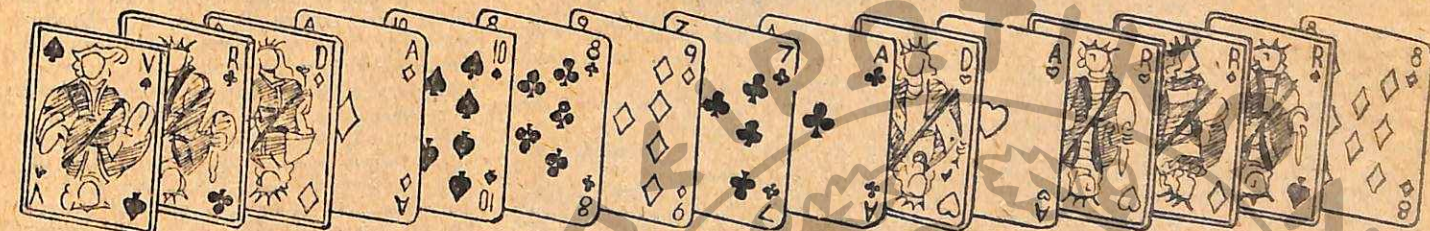
από τα χαρτιά;

ΣΤΟ προηγούμενο φύλλο εξηγήσαμε τον ΤΡΟΠΟ με τον οποίο ΠΙΧΝΟΝΤΑΙ τα χαρτιά.

Πριν προχωρήσουμε όμως στη μελέτη των χαρτιών, πρέπει να πούμε μερικές λεπτομέρειες ακόμη.

Πρώτα-πρώτα: Άν εξαντλήσαμε το τράδηγμα της τράπουλας τρεις φορές γυρίσει να επιτύχουμε να κάμουμε μια σειρά από 13 τουλάχιστον χαρτιά, δεν μπορούμε να συνεχίσουμε και τετάρτη φορά το άνακάτωμα και το τράδηγμα των χαρτιών που δεν έγοισμοποιήσαμε. Σε τέτοια περίπτωση, άν δηλαδή και την τρίτη φορά που επαναλάβουμε το τράδηγμα ο άριθμός των χαρτιών που τράδημα για την σειρά μας, είναι μικρότερος από 13, τότε γάλαμα την σειρά, άνακατεύουμε όλα τα χαρτιά και άρχίζουμε πάλι από την άρχή.

Επίσης άμα επιτύχουμε την σειράν των χαρτιών που επιθυμούμε και πριν άρχίσουμε να τα μελετάμε, πρέπει να έξακριβώσουμε αν είναι μέσα ο «ένδιαφερόμενος», δηλαδή αν στην σειρά των χαρτιών που έγοις μπροστά μας περιλαμβάνεται το χαρτί που συμβολίζει το πρόσωπο για το μέλλον του οποίου πρόκειται να συμβουλευθούμε. Άν τέτοιο χαρτί, δεν ύπαρ-

γη στην σειρά μας, τότε και πάλι κάλαμε την σειρά και άρχίζουμε εκ νέου από την άρχή. Αυτό γίνεται ως άτου επιτύχουμε να ύπαρχη μέσα στην σειρά αυτή, το χαρτί που συμβολίζει το πρόσωπο που ζητεί να μάθη το μέλλον του. Όπως είπαμε στα προηγούμενα, τα διάφορα πρόσωπα συμβολίζονται από τα έξης χαρτιά:

Γυναίκα μελαχροινή συμβολίζεται από την ντάμα σπαθί.

Κορίτσι μελαχροινό συμβολίζεται από το 8 σπαθί.

Γυναίκα ξανθή συμβολίζεται από την ντάμα κόυπα.

Κορίτσι ξανθό συμβολίζεται από το 8 κόυπα.

Άνδρας μελαχροινός συμβολίζεται από τον ρήγα σπαθί.

Νέος μελαχροινός συμβολίζεται από τον φάντη σπαθί.

Παιδί μελαχροινό συμβολίζεται από το 8 σπαθί.

Άνδρας ξανθός συμβολίζεται από τον ρήγα κόυπα.

Νέος ξανθός συμβολίζεται από τον φάντη κόυπα.

Παιδί ξανθό συμβολίζεται από το

8 κόυπα.

Γυναίκα γήρασμα-βολίζεται από την ντάμα μπαστούνι.

Γενικά

Άς υποθέσουμε λοιπόν πως έμεις προκειται να συμβουλευθούμε τα χαρτιά για μια γυναίκα ξανθή. Κυττάζουμε την σειρά μας (στην εικόνα). Άποτελείται από τα έξης χαρτιά: Φάντης μπαστούνι—Ρήγας σπαθί—Ντάμα καρρό—Άσος καρρό—Δέκα μπαστούνι—Οκτώ σπαθί—Έννεα καρρό—Επτά σπαθί—Άσος σπαθί—Ντάμα κόυπα—Άσος κόυπα—Ρήγας κόυπα—Ρήγας καρρό—Ρήγας μπαστούνι—Οκτώ καρρό.

Όπως βλέπουμε άνάμεσα στα χαρτιά της σειράς που επιτύχουμε, ύπαρχει ή ντάμα κόυπα που συμβολίζει μια γυναίκα ξανθή.

Επομένως μπορούμε να προχωρήσουμε.

Πρώτα άπ' όλα θα προσέξουμε την γενική εμφάνιση των χαρτιών. Στην σειρά μας ύπάρχουν οι τέσσαρες ρήγδες, που είναι το σύμβολον της εύτυχίας και της ίσχυρος προστασίας. Επομένως το μέλλον της ξανθής γυναίκας για λογαριασμό της οποίας ρίχνουμε

τα χαρτιά, δεν είναι δυσάρεστο. Άρχίζει πολύ καλά.

Επειτα προσέξουμε την θέση όπου βρίσκονται οι άφ'ιγούδες. Βλέπουμε πως έχουν συγκεντρωθή στην άρχή και στο τέλος της σειράς μας. Αυτό σημαίνει: Ύπάρχουν στιγμές που ή ξανθή γυναίκα περιστοιγίζεται από πολλά πρόσωπα και στιγμές που είναι μόνη και ήσυχη.

Αφού μελετήσαμε την γενική εμφάνιση των χαρτιών, ή άρχίσουμε την άνάλυση των χαρτιών ένα-ένα.

ΝΟΤΙΣ ΤΩΝ ΧΑΡΤΙΩΝ

Την άνάλυση θα την άρχίσουμε από το χαρτί που συμβολίζει το πρόσωπο του ίποίου ζητούμε να μάτευουμε το μέλλον. Στο παραδείγμα μας λοιπόν ή άρχίσουμε από την ντάμα κόυπα που συμβολίζει την ξανθή γυναίκα. Εκείνη ή ντάμα κόυπα συμβολίζει το πρόσωπο που ζητεί να πληροφορηθή την τύχη του δεν θα εξηγήσουμε το χαρτί αυτό σύμφωνα με την σημασία που παίρνει εξ άφορμής των χαρτιών που βρίσκονται δε-

ξιά και άριστερά του. Ως τόσο παρατηρούμε πως ή ντάμα κόυπα στο παραδείγμα μας βρίσκεται μεταξύ δύο άσων. Αυτό είναι ένα πάρα πολύ καλό σημάδι.

Επειτα από την διαπίστωση αυτή, μετράμε πέντε χαρτιά προς τα δεξιά της ντάμας κόυπα (συνεχίζοντας ενάναγκη άπ' την άρχή), και σταματούμε στο πέμπτο χαρτί. Το ένα είναι ή ντάμα κόυπα. Το πέμπτο χαρτί είναι ο ρήγας μπαστούνι... Επειδή βρίσκειται δεξιά σε καρρό σημαίνει: συμβουλή άνδρός: επειδή όμως βρίσκεται και άριστερά από ένα άλλο καρρό σημαίνει: γάτος ή δικηγόρος που πρέπει να συμβουλευθήτε. Αυτό σημαίνει τελικώς πως ή ξανθή γυναίκα πρόκειται να ζητήσει τη

συμβουλή κάποιου γιατρού ή δικηγόρου. Τώρα πρέπει να μετρήσουμε για ποιά πράγμα ή ξανθή γυναίκα θα ζητήσει την γνώμη ενός γιατρού ή δικηγόρου. Μετράμε λοιπόν πάλιν άλλα πέντε χαρτιά άρχίζοντας από τον ρήγα μπαστούνι και πληνόντας προς τα δεξιά. Άπειδή ή σειρά τελειώνει συνεχίζουμε από την άρχή και φτάνουμε στην ντάμα καρρό. Η ντάμα καρρό βρίσκεται δεξιά σε σπαθί και σημαίνει: αγαμένα γόηματα και άριστερά σε καρρό που σημαίνει: κακή ειρήνη πολλή. Αυτό σημαίνει τελικώς πως πρόκειται για γοηματική ύπόθεση και πως ή ξανθή γυναίκα πρέπει να είναι πολύ έμεμυθη πάνω στην ύπόθεση αυτή.

Μετράμε πάλιν πέντε χαρτιά άρχίζοντας από την ντάμα καρρό και βρίσκουμε στο έννεα καρρό. Το 9 καρρό δεξιά σε σπαθί σημαίνει: έλλειψις γόηματος και άριστερά σε σπαθί σημαίνει: μην ύποκύνεστε, όλα θα ταχτοποιηθούν. Το τελικό συμπέρασμα είναι: Όλη αυτή ή ύπόθεση θα σπείρση στη ξανθή γυναίκα πολλά έσχα αλλά πρέπει να έμμενη και στο τέλος όλα θα ταχτοποιηθούν.

Το πέμπτο χαρτί μετά το 9 καρρό έ-

ναί, ο άσπος κούπα. 'Ο άσπος κούπα είναι σπουδαία τροποποιημένα αναμειγμένα σε δύο κούπες. Αυτό σημαίνει πως οι στενογώνιες της ξανθής γυναίκας θα τελειώσουν και θα δοκιμασθεί ημερες χαράς. 'Επειδή ο άσπος κούπα είναι δεξιά σε κούπα σημαίνει πως η ξανθή γυναίκα θα έρωτσή και επειδή βρίσκεται αριστερά σε κούπα πληροφορεί την ξανθή γυναίκα πως θα την αγαπήσουν.

Το πέμπτο γαρτί ύστερα από τον άσσο κούπα είναι το όκτω καρρό. Αυτό σημαίνει πως ο έρωτας της ξανθής γυναίκας θα έλθω ξαφνικά. Τό όκτω καρρό όμως όταν βρίσκεται δεξιά σε μπαστούνι σημαίνει: μεγάλος πόνος και ταξίδι. 'Όταν παλιν βρίσκεται αριστερά σε μπαστούνι (γιατί συνεχίζουμε να ερμηνεύουμε από την αρχή) σημαίνει: φροντίστε για την υγεία σας. 'Επειδή τα προηγούμενα γαρτιά μας μίλησαν για χαρά, δεν λαμβάνουμε υπ' όψιν μας την σημασία του πόνου που έχει το 8 καρρό. Τί σημαίνει λοιπόν το 8 καρρό στην θέση που βρίσκεται; Σημαίνει πως το πρόσωπο που θ' αγαπήσει η ξανθή γυναίκα θα το συναντήσει ξαφνικά σε ένα ταξίδι που θα κάνει και ότι πρέπει να προσέχει την υγεία της. Το πέμπτο γαρτί που συναντούμε μετά το όκτω καρρό είναι ο άσπος καρρό που σημαίνει ειδήσεις: δεξιά σε καρρό σημαίνει γράμματά. 'Αριστερά σε μπαστούνι σημαίνει: δάκρυα. 'Λοιπόν η ξανθή γυναίκα στο ταξίδι που θα κάνει και που θα της προκαλέσει τόση γοητεία, θα τη κάνει την θέλησή της. Το πέμπτο γαρτί μετά τον άσσο καρρό είναι το έφτα σπαθί. Δεξιά σε καρρό σημαίνει: γράμμα ήνι πολύ ευχάριστο. 'Αριστερά σε σπαθί σημαίνει: εκπλήξη από γράμματα. 'Η εκπλήξη αυτή θα είναι ευχάριστη αφού το πέμπτο γαρτί μετά το έφτα σπαθί είναι ο όκτας κούπα, και ο οποίος δεξιά σε κούπα σημαίνει πως τον ενδιαφερόμενον πρόσωπον θα έχει ήττην υποστήριξη. 'Εν αφοσιωμένον οίλου. 'Αριστερά σε καρρό σημαίνει στενοχώριες. Οι στενοχώριες όμως αυτές θα περάσουν γρήγορα στην υποστήριξη και την βοήθεια ενός αφοσιωμένου οίλου.

Έκτος όμως από τον όκτα κούπα που συμβολίζει έναν άνδρα ξανθό και άλλος οίλος θα υποστηρίξει την ξανθή γυναίκα γιατί το πέμπτο γαρτί έπειτα από τον όκτα κούπα είναι ο φάντης μπαστούνι. Ο οποίος δεξιά σε καρρό σημαίνει «θα κάμετε δόξασ, δάκρυα», και αριστερά σε σπαθί γυναικική γαστέρα. Τα όλην δάκρυα τα είχαμε και προηγουμένως, καθώς και την γαστέρα, δια την οποία τα γαρτιά συνάετταν (απεικονίζον) διότι όλα στο τέλος θα διορθωθούν. Συνεπώς, το γαρτί αυτό δεν αλλάζει την νενική σημάδα των μέτρων τώα αποκάλυψεων. Σημειώνω λοιπόν το παιγνίδι μας, υπέρ της ξανθής γυναίκας, και έπειτα όλα περνάει και ούτω καθεξής, έως ότου τελειώσουμε στην νένια κούπα που εκπροσωπεί το ένδιαφερόμενο πρόσωπο και είναι το γαρτί από το οποίο ξεκινάμε.

Του συναντήσαμε το γαρτί που συμβολίζει το ενδιαφερόμενο πρόσωπο σημαίνει πως πρέπει να σταματήσουμε την ανάλυση και να προχωρήσουμε τώρα στην εξακρίβωση των όσων μας απέκαλύψαν τα γαρτιά.

Η εξακρίβωση γίνεται ως εξής: Πλησιάζουμε τα γαρτιά δύο-δύο παίροντας ένα από την μία άκρη της σειράς και ένα από την άλλη (δηλαδή ένα από την αρχή και ένα από το τέλος) και τα μελετάμε.

Στο παραδειγμα μας, ζευγαρώνουμε πρώτα τον φάντη μπαστούνι και το 8 καρρό. Μας πληροφορούν ότι πρέπει να

προφυλαχθούμε από την εκπλήξη ενός υποκριτού.

Ακολουθώντας πλησιάζουμε τον όκτα σπαθί και τον όκτα μπαστούνι. Τα δύο αυτά γαρτιά δεδωδένουν πως η ξανθή γυναίκα, θα τύχει της συνδρομής φίλων σε βαρών και καλών.

Το έβδομο γαρτί είναι η νένια καρρό και ο όκτας καρρό. Τα δύο αυτά γαρτιά του αυτού γράμματος σημαίνουν απόλυτο ταίριασμα. 'Επομένως είναι σημείον επιτυχίας, αφοσιώσεως. Ακολουθεί το ζεύγος του άσσου καρρό και του όκτα κούπα που σημαίνουν επιστολήν από εξαίρετον φίλο. Κατόπιν έχουμε το ζεύγος του δέκα μπαστούνι με τον άσσο σπαθί: Αυτό σημαίνει πως η ένδιαφερόμενη γυναίκας έτοιμάζονται σπουδαία γεγονότα μέσα στη σκιά: δηλαδή μυστικά. Τα δύο γαρτιά που ζευγαρώνονται κατόπιν είναι το όκτω σπαθί και η νένια κούπα. Αυτό σημαίνει πως η ένδιαφερόμενη βρίσκεται κοντά σε ένα παιδί.

'Επειτα έχουμε το έννα καρρό με τον άσσο σπαθί: Αυτό σημαίνει πως η ένδιαφερόμενη έπειτα από μικρά καθυστερήσεις θα διαβεβαιωθεί και θα επιτύχει. Τελευταίο είναι το έφτα σπαθί που εύρεται έτσι υπέρ των όσων. Αυτό σημαίνει: 'Ενα υελαγρούν πρόσωπο σκέπτεται την ενδιαφερόμενη με τρυφερότητα.

Το παιγνίδι μας τελείωσε. 'Αν πιστεύετε στα γαρτιά, θα υποθέσετε, ακολουθώντας τον τρόπο που σας υποδείξαμε να εξακριβώσετε το μέλλον των φίλων σας. 'Εκτός από το σύστημα αυτό που σας αναστατώνει υποθέτε να μεταχειρισθώτε και έναν άλλο τρόπο. Τά πλ ακάκια διασκεδαστικός με περισσότερον άπλο.

Ο δεύτερος τρόπος είναι εξίσου

Τον τρόπον αυτόν θα τον αναλύσω με το επόμενο φύλλο μας.

Παράδοξα

Στο υπ' αριθμόν 635 φύλλο μας, στην σελίδα 16, 1η στήλη, αργή, παρακαλούμε να διορθώσετε ως εξής:

ΡΗΓΑΣ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ σημαίνει: άνθωπος του νόμου ή ιατρός.

ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ σημαίνει: γυναίκα γήρα ή διαζευγμένη.

Στο ίδιο φύλλο και στην ίδια σελίδα, στο κεφάλαιο της ΣΗΜΑΣΙΑΣ των σπαθίων, παρακαλούμε να προσθέσετε:

ΟΚΤΩ ΣΠΑΘΙ. αριστερά σε καρρό σημαίνει ταξίδι χωρίς μεγάλη σημασία. 'Αριστερά σε κούπα σημαίνει: διασκεδάση, γαρά.

ΕΝΝΑ ΣΠΑΘΙ δεξιά σε κούπα σημαίνει: προσέγγιση έρωτα.

ΔΕΚΑ ΣΠΑΘΙ αριστερά σε μπαστούνι σημαίνει: γρήγορα αναπάντεχο.

ΦΑΝΤΗΣ ΣΠΑΘΙ αριστερά σε κούπα σημαίνει: προσέγγιση αρραβώνων.

ΝΤΑΜΑ ΣΠΑΘΙ αριστερά σε καρρό σημαίνει: όργη, λύπη βαθεία.

'Αριστερά σε μπαστούνι σημαίνει: δυσπιστία, προδοσία.

'Επίσης, στο φύλλο 636, σελ. 15, 3η στήλη, στην σημασία του ΦΑΝΤΗ ΚΑΡΡΟ να προστεθεί:

Δεξιά σε κούπα σημαίνει: ευχάριστα νέα.

'Αριστερά σε κούπα: σās αγαπούν.

Και τέλος, στο ίδιο φύλλο, στην σελίδα 16 3η στήλη, στον ΡΗΓΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ, να προστεθεί:

Δεξιά σε καρρό σημαίνει: συμβουλή ανδρός.

'Αριστερά σε καρρό: να συμβουλευθώτε γιατρό ή δικηγόρο.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ από παντού

Ένα νησί... του Ρασπουτίν

Στά Ρωσοφινλανδικά σύνορα, όπου σήμερα διεξάγονται φονικώτατες μάχες και κοντά στην γνωστή μας πιά λιμνη Λαντόγκα, υπάρχει ένα μικροσκοπικό νησί που είναι περίφημο εξ αιτίας των κατοίκων του. Το μικρό αυτό νησί και ονομάζεται «νησί των καλογέρων» ή «νησί του Ρασπουτίν» και κατοικείται αποκλειστικά από καλογέρους. Στην γεωγραφία το νησί αυτό ονομάζεται Βαλμό. Οι καλόγεροι του κατοικούν σ' ένα μεγάλο μοναστήρι, το μοναδικό οικισμό του νησιού, και είναι η καλύτερη ώρα να μνησθεί και δραστηριώτεροι καλόγεροι του κόσμου. Έχουν καλλεργήσει τόσο «νταγκα» το νησί τους, ώστε το έχουν μεταβάλλει σε αληθινό παράδεισο. Την καθημερινή συγκοινωνία του νησιού με το φινλανδικό λιμάνι της Σορτάβαλλα εκτελεί ένα μικρό πλοίο, του οποίου ο καπετάνιος και οι ναύτες είναι επίσης καλόγεροι. Το νησί αυτό το επισκέπτονται πολλοί περηγηγτές. Ακόμα και οι μεταστροφές των αποσκευών των περιηγητών στο παρόξενό αυτό νησί είναι καλόγηροι.

Τώρα γιατί το έπονόβασαν «νησί του Ρασπουτίν» αυτό είναι άγνωστο.

Δάση από δένδρα νάνους

Στην Αφρική δεν υπάρχουν μόνον οι πιο μικρόσωμοι άνθρωποι αλλά και τα πιο μικρά δένδρα, αληθινοί νάνοι του είδους των.

Ένα τέτοιο δάσος ανακάλυψε ο Γερμανός εξερευνητής Βέλβιτς στα βορειοδυτικά παράλια της Μαύρης 'Ηπείρου. Το δάσος αυτό έχει έκτασιν έννεα τετραγωνικών γιλιόμετρων και το μέσον πλάτος τ' ανέρχεται σε 150 μ. 'Η περιφέρεια του κομού των δένδρων που άποτελούν το παρόξενό αυτό δάσος είναι η ίδια σ' όλα τα δένδρα και φθίνει το 1,50 μ. Το ύψος των όσων δεν υπερβαίνει τα 30-40 εκατοστά του μέτρου. Τα παράξενα αυτά δένδρα ορίζουν από μακριά σαν τριπέρι. Πουθενά άλλο δεν υπάρχει το είδος αυτό των μικροσκοπικών δένδρων.

Άεροπλάνο που μεταφέρουν τάνκς!

Είναι γνωστόν πως οι 'Ηνωμένοι Πολιτείες της Αμερικής από την εποχή που κηρύχθηκε ο Αγγλογαλλογερμανικός πόλεμος, άρχισαν να εξοπλίζονται πυρετωδώς και να κατασκευάζουν μεγάλα πολεμικά πλοία και εκατοντάδες αεροπλάνων. Στην κατασκευή των αεροπλάνων οι Αμερικανοί εφαρμόζουν όλα τα τελευταία μηχανικά εφευρέσεις, ώστε τα αμερικανικά αεροπλάνα να υπερβαίνουν σε ταχύτητα και άντοχη τ' αεροπλάνα των άλλων χωρών. Τελευταία κατασκευάσαν ένα είδος γιγαντιαίων αεροπλάνων εξαιρετικής άντοχης τα οποία είναι σε θέση να μεταφέρουν τάνκς και σε μεγάλες αποστάσεις θωρακισμένα αυτοκίνητα και τάνκς.

«Θά σέ περιμένω στόν σταθμό...»

Ένα οίσηματικό διήγημα της ΚΛΑΙ ΗΣ ΝΤΡΟΖ

Η Χριστιάννα βγήκε από τον σταθμό του Βορρά κάπως συνεσταλμένη. 'Ηταν συνηθισμένη να κυκλοφορή στο Παρίσι, όπως όλες οι κοπέλλες, αλλά ήταν η πρώτη φορά που έβγαίνει χωρίς καπέλλο. 'Η μόδα έχει μερικές ιδιοτροπίες που ένθουσιάζουν τις μόν και κάνουν τις άλλες να δυσφορούν.

'Η Χριστιάννα φορούσε ένα κομψό γκριζό ταγιέρ, πολύ σπόρ και από τον ώμο της είχε κρεμασμένο το κουτί με την αντιασφυξιογόνο προσωπίδα. 'Αφού στάθηκε κάμποσα λεπτά στο πεζοδρόμιο του σταθμού, πήρε κατόπιν το λεωφορείο και τράβηξε για τον σταθμό του Σαιν-Λαζάρ.

Καθώς το λεωφορείο διέσχισε τους δρόμους του Παρισιού, η Χριστιάννα κύτταξε δεξιά και αριστερά. 'Ηταν η πρώτη φορά που έρχόταν στο Παρίσι μετά την έκρηξη του πολέμου και της έκανε έντύπωση που πολλά μαγαζιά ήταν κλεισμένα «λόγω επιστρατεύσεως του καταστηματαρχού».

Γιατί είχε έλθει στο Παρίσι η Χριστιάννα; Γιατί της το ζήτησε ο Ζάν-Πιέρ, μ' ένα γράμμα του.

«Μικρή μου φίλη, της έγραφε ο γοητευτικός νέος. 'Επεθύμησα τη συντροφιά σου, νοσάλλησα τις όμορφες μέρες που πέρασα στο χωριό σου το παραμένο καλοκαίρι και θέλω να μιλήσουμε λιγάκι. Πάρε αύριο το πρωί κι' έλα στο Παρίσι. Θα συναντηθώμε στις τρεις το απόγευμα, στόν σταθμό του Σαιν-Λαζάρ. 'Ελα, γιατί μεθύριο θα φύγω για το μέτωπο...».

Καθώς προχωρούσε το λεωφορείο, η Χριστιάννα συλλογιζόταν: Τί εσήμαινε η ξαφνική αυτή συμπάθεια του Ζάν-Πιέρ; Το παραμένο καλοκαίρι, δεν της έδειχνε καμιά ξεχωριστή προτίμηση. 'Αντιθέτως, φλερτάρει με όλες τις φιλενάδες της και μόνο μ' αυτήν έμενε σοβαρός κι' επιφυλακτικός. Την αγαπούσε, λοιπόν, μυστικά και άναγκάσθηκε να της το εκμυστηρευθί τώρα που θάφευγε για το μέτωπο; 'Όπωςδήποτε, η Χριστιάννα ήρθε με μεγάλη ευχαρίστηση στο Παρίσι, γιατί κι' αυτή τον αγαπούσε...

Ο Ζάν-Πιέρ στεκόταν στην είσοδο του σταθμού. Τί όμορφος που ήταν με το χακί!

—Καλημέρα, Χριστιάννα, πώς...

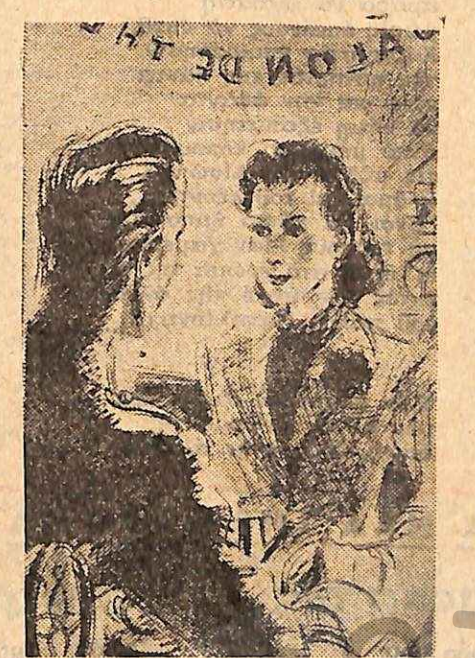
—'Εκείνη δεν τώ άφισε να συνεχίση: —'Ξέρεις, Ζάν-Πιέρ, ότι φοβόμουν μήπως δεν σε βρώ; Δεν έπρεπε να μου δώσης ραντεβού στόν σταθμό, γιατί είναι πολύς κόσμος και χάνεται κανείς. Είχα ένα καρδιοχτύπι... Εύτυχώς, πού σε είδα άμέσως...

'Εκείνη πέρασε το γαντοφορεμένο χεράκι της κάτω από το μπράτσο του και τόν άκολούθησε τρισευτυχισμένη. Τί όμορφη που έγιναν τα πράγματα! Ούτε γλυκανάλατες εκμυστηρεύσεις, ούτε πεοιττες φλυαρίες. 'Η εκμυστηρεύσεις έγινε μόνη της, αυτομάτως και τώρα, η Χριστιάννα μπορούσε να χαρή ήρεμα την εύτυχία της...

—Πάμε κάπου να πάρουμε το τσάι μας, πρότεινε ο Ζάν-Πιέρ. Δεν πρέπει, όμως να μείνουμε πολύ, γιατί έχω του κόσμου τις δουλειές. Και σύ, άλλωστε πρέπει να επιστρέψης νωρίς στο Νέσλ.

—ΕΕ—

Στο βάθος του ήσυχου ζαχαροπλαστείου, η Χριστιάννα άρχισε να διηγείται στόν Ζάν-Πιέρ όλη τη ζωή της στο φίλησχο προάστειο. 'Εκείνος την άκουε στην αρχή σαν άφηρημένος, ύστερα, όμως, έδειξε ένδια-

— Δεν έπρεπε να μου δώσης ραντεβού στόν σταθμό.

φέρων που όσο πήγαινε ζωήρευε. Κάποια στιγμή, τη ρώτησε:

—Πόσων χρόνων είσαι, Χριστιάννα;

—Δέκα όκτω, τώ έξεις καλά.

—'Α! Ναι. Καλά λές, είπε εκείνος και την κύτταξε με τέτοιο βλέμμα, σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά.

Και πράγματι, για πρώτη φορά την έβλεπε ο Ζάν-Πιέρ την Χριστιάννα, με έρωτικό βλέμμα.

—'Αν μπορούσε να της μιλήση έλεύθερα, θά της έλεγε:

«Χριστιάννα, δεν περίμενα ξέσνα στόν σταθμό, αλλά μιάν άλλη. Ναι, μιάν άλλη κοπέλλα, λίγο επικίνδυνη και λίγο επιπόλαια, που την γνώρισα το παραμένο καλοκαίρι στο χωριό σου και που την ξέρεις πολύ καλά, γιατί είναι φίλη σου. Της έγραψα να έρθη στο Παρίσι, για να την είδα και να περάσουμε μαζί λίγες ώρες ευνάριστες, πριν φύγω για το μέτωπο. 'Η τύχη, όμως, μούπαξε ένα ωραίο παιγνίδι. 'Αντί να γράφω έξω από τον φάκελλο την διεύθυνσή της, έγραψα τη δική σου διεύθυνση. Και τώ δικό της όνομα τώγραφα στόν φάκελλο της επιστολής που προάριζα για σένα. Μιάς ολιγόλογης επιστολής, όπου σε παρακαλούσα να

μου γράφης τακτικά στο μέτωπο, για να μαθαίνω τα νέα του χωριού.

»Τί ευτυχισμένα λάθη, Χριστιάννα. Χάρης στο λάθος αυτό, ήρθες στο Παρίσι. Και με τόν έρχομό σου μου άπέδειξες ότι δεν σου είμαι αδιάφορος. Συγχρόνως, όμως, μου άνοιξες τα μάτια και μ' έκανες να σε προσέξω καλλίτερα. Ναι, σ' αγαπώ, Χριστιάννα, τώρα το κατάλαβα και αυτό με κάνει πολύ ευτυχισμένο. 'Αλλά που είχα, λοιπόν, τα μάτια μου, το περασμένο καλοκαίρι; Πώς δεν άντελήφθην τα έρωτικά σου βλέμματα; Τόσο επιπόλαιος, λοιπόν, ήμουν ή με είχαν άπορροφήσει τα εύκολα φλέρτ;

»Δεν θά σου πώ ποτέ, Χριστιάννα, την ιστορία των αλλαγμένων επιστολών... 'Όχι, δεν θά σου πώ τίποτε, γιατί δεν θέλω να δώ τα μάτια σου δακρυσμένα. Θέλω πάντα να μούχης έμπιστοσύνη. 'Αν σου πώ αυτή την ιστορία, τότε, τελειώσε. 'Αμφιβόλλης για την αγάπη μου. Θά φύγω, μικρούλα μου, για το μέτωπο, παίρνοντας μαζί μου την εικόνα σου, τη μορφή σου, το βλέμμα σου, γεμάτο ελκρινεία και άθωότητα. 'Η άνάμνηση σου θά γλυκαίνει τις μαυρές μέρες που θά περνώ εκεί πάνω. Και κάθε λίγο, θά προφέρω χαμηλόφωνα τώ όνομά σου με ευλάβεια. Ναι, Χριστιάννα...»

'Εκείνη τη στιγμή, τώ ρολόγι του τοίχου σήμανε τέσσερες. 'Η Χριστιάννα κύτταξε τώ φίλο της με άγωνία.

—Τέσσερες ή ώρα! είπε. Πρέπει να φύγουμε...

—Μείνε ακόμα, Χριστιάννα. 'Εχεις ώρα για τώ τραίνο.

—Μά, μου είπες, Ζάν-Πιέρ, ότι έχεις πολλές δουλειές... Δεν θάθελα να γίνω αίτια...

—Δεν πειράζει... Προτιμώ να μείνω κοντά σου, όσο τώ δυνατόν περισσέπει. Αύριο θά φύγω για τώ μέτωπο. Πότε ξέρει πότε θά ξαναϊδωθώμε. 'Αλλά γιατί τώ πρόσωπό σου έσκυθώπασε; Μίλησε μου για τώ χωριό, Χριστιάννα. Μ' άρέσει ν' άκούω τη φωνή σου, έστω και όταν μιλούμε για άσήμαντα πράγματα.

Και η Χριστιάννα ξανάρχισε να τιπιδίξη, λέγοντας τώ ένα και τώ άλλο, ενώ ο Ζάν-Πιέρ την άκουγε σαν έκστατικός. 'Όταν τώ ρολόγι σήμανε έξ, οι δύο φίλοι σηκώθηκαν.

—Θά σε συνοδεύσω μέχρι τώ σταθμού τώ Βορρά, είπε ο Ζάν-Πιέρ. Θέλω να είμαι βέβαιος ότι πρόλαβες τώ τραίνο.

Και καθώς προχωρούσαν πρós τόν σταθμό, ο Ζάν-Πιέρ συλλογιζόταν τόν σκληρό χωρισμό. Πότε θά ξαναγύοιζε; Και θά ξαναγύριζε; 'Ω! Τί σκληρό πού είναι ή μοίρα!

Ο άπογοητισμός έγινε μ' ένα δυνατώ σφίξιμο των χεριών και μ' ένα θλιμένο νευόγελο. Κατά βάθος, όμως, οι δύο τρυφερές υπάρξεις ήσαν τρισευτυχισμένες. Γιατί ένιωθαν ότι είχε άφίσει μέσα τους τώ ωραιότερο λουλούδι τώ κόσμου. 'Ο έρωας!

ΚΛΑΙΡΗ ΝΤΡΟΖ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Η άλεπού

Η άλεπού άγαπητοί πρωτίστως είναι τριχωτή έχει ούρα θυσανωτή και όφθαλμόν παμπόνηρον. Ός δέρμα δέ αποτελεί μ' εμφάνισιν πολυτελή κάθε γυναίκας όνειρον!...

Αλώπηξ έλεγότανε μά πάντοτε κλαιγότανε διότι ως «άλωπηξ» —πράγμα που ήταν κρίμα— δέν εύρισκεν εις «άλωπηξ» ούδέποτε μία ρίμα!... Κι' άφού δέν εύρισκε ποτέ γι' αυτό οι φίλοι ποιηται είπαν μία μέρα: Του λοιπού θ' άποκαλήται άλεπού!...

Μένει σέ δάση διαρκώς γιατί ο κόσμος ο κακός την κυνηγάει με σκοπούς πλήρεις με κάποιο μίσος (για το «Κυνήγι άλεπούς» θάχες' άκούσει ίσως,

που είναι «σπόρ» κοινωνικών τέρψις άπειρων θηλυκών κυρίως σουπερ - κοσμικών).

Η άλεπού ή πονηρή όπως τó λέν κι' οι μύθοι τά ζωά κάλλιστα μπορεί με κόλπα της συνήθη, άράδα να εξαπατά χωρίς έπαίνους να ζητά. Χάρις στην έπικράτησιν της πονηριάς της πάντα είχε και την άθάνατη νά κάμη εξαπάτησιν άνευ μεγάλου κόπου εις μύθον του Αισώπου, άκόμα και του λέοντος... Έτσι, τά πάντα ήμπορεί, με τρόπους λίαν χαμερπούς κι' είναι στο χρώμα της πυρρή, έκτος της μπλέ της άλεπούς του πάλαι Ναπολέοντος!...

Εάν υπάρχουν άλλαι που των φίλων άντιρρήσεις όμως, έδω, στην άλεπού

του άναγνώστου ή κρίσις θά συμφωνήση πονηρώς πώς ο μοντέρνος ο καιρός που πάντα μάς εξαπατά μ' έλπίδες μάλλον φροϋδες κι' όνειρα ίσως περιττά, πάντα παρουσιάζει μοντέρνες άλεπούδες που τις έφοδιάζει με πονηριά περίσσια ώστε λοξά να μάς κυττούν σαν θέλουν να μάς άπατούν χωρίς να βλέπουν ίσια!...

Ός άνθρωπος ή άλεπού έχει μεγάλη δρ άσι πάντα κυτάζει από σκοπό με τρόπον της σατανικών να προξενήση τó κακόν κι' ύστερα ν' άποδράση! Μ' αυτά τά κόλπα φυσικά βρίσκει κορόϊδα τακτικά, με πονηρήν έλπίδα, ή φίλη μας ή άλεπού... μά την παθαίνει που και που και.. πέφτει στην παγίδα!

ΓΙΑΝΝ.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πολεμικός άνταποκριτής

Αντζέλικα, φίόρο μου, Έχω μαντάτα να σου γράψω, τζόγια μου, να σου φύγη τó τσερβέλο. Δουλεία, μάτια τώνε ματιώνε μου, δέν βρήκα άκόμα στην Αθήνα, μά τση άλλες με κάλεσε ένα μεγάλο τζορνάλε, παναπή έφημερίδα, τση πρωτεύουσας και με περικάλια και κόντρα-περικάλια μουκάμε τη προποζιτιόνα να φύγω, φώς τση ψυχούλας μου, να πάω στο Κούτελο τση λίνιας του Μαζινώ (κούτελο παναπή μέτωπο, τζόγια μου, και τη λίνια, τήνε λένε στα πολεμικά: γραμμή) και να στέρνω από κείθε άβίζα για τση μάχης και τση πολέμου.

Ντούνκουε, ντεσιζιόνα άνγκόρα δέν έπληρα φίόρο μου, γιατί τó σκέφτομαι και πούλιο τó μα-τοξανασκέφτομαι, γιατί εγώ, τζόγια μου, μπορεί να είμαι κανταδόρος φίνος και σουπερ-φίνος μά μπελλικό-ζες, παναπή πολεμικός, κορρεσποντάντες, παναπή άνταποκριτής, δέν είμαι.

Δέν ξέρω τί να κάμω. Από τη μία, δουλεία δέ βρίσκω, από την άλλη δέν έχω, μά τó καμπαναρίο του Α-γιου, καμμία όρεξη να τρέχω στα κούτελα.

Πούλιο, σε περικαλώ τζόγια μου, άβίζαρισε με τί να κάμω.

Κοκώνα μου, φιλω τά ντόλτσα σου ματάκια.

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

Υ. Γ. Καλού-κακού, στείλε μου με την πόστα την πι-στόλα του παππού μου του Νιόνιου του παλληκαρά να τη ξεσκουριάσω στο λαδόξυδο, τόμου και τó ντεσιντά-ρω να πάω στο κούτελο τση μάχης.

Ν.

Πολεμικός άνταποκριτής

Αμάν, αμάν, Τακούι μου, κατα-στραμμένο άντρωπο ένομαι.

Ιστέ, ντουλειά βρισκομένο ντέν β-κανα, άμά Ιφίλο ντικό μου Ιντημοσι-ράφο άντρωπο μουσιού Μίμη ήρτε, Ιστέ έμένα είπωμένο έκανε Ιμέτωπο έρμα-νικό πα'αιμένο να ένομαι, Ιστέ 'ραμμή 'Ισφρηνητ 'ραμμένο τά κάνω τί τά ένε-ται.

—Πόλεμος ένεται, είπωμένο έμένα έκανε, άμά έλδου σου Καραμπέτ τά 'ράφης, τί πόλεμο ένεται.

—Πόλεμο-μόλεμο φιλάν φιστίκ, έγ-κώ ντέν ήσσέρω να 'ράψω... Ιμέτωπο έγκώ τί τέλω;

—Αμάν, αμάν, κουτό άντρωπο ένε-σαι. Ιστέ κυάλια σου τά έχεις, παρακολουτημένο μάχη 'ραμμή 'Ισφρηνητ τά κάνεις. Ιστέ μπόμπα πεσμένο τά ένεται, μπόμπα τά 'ράφης...

—Μπόμπα-μόμπα φιλάν φιστίκ, έμένα φοβισμένο τά κάνει... Ντέν πααίνω...

—Τσόκ παρ ά τά ήπέρνεις, Καραμπέτ.

—Αμάν, αμάν, τά πα'αίνω!... Ιστέ, Τακούι, όναίκα Ιντικό μου, έτοιμασμένο να Ικάνης σεντοϋκι Ιντικό μου, τσόκ Ιπαντελόνια μέσα βαλμένο να κάνης Ιστέ μπόλ-μπόλ Ισώβερακα άλλαγμένο να ένοχαι, άμά Ιμπόμπα Ισκάχη!..

Τά πα'αίνω! Τι τά κάνω; Τσόκ παρ ά Ιμέτωπο βγαλ-μένο τά κάνω, άμά Τακούι όναίκα μου μονάχο τά μεί-νη, Ιμέτωπο Ιντικό μου τί να ένεται;

Τά πα'αίνω! Τι τά κάνω; Τσόκ παρ ά Ιμέτωπο βγαλ-μένο τά κάνω, άμά Τακούι όναίκα μου μονάχο τά μεί-νη, Ιμέτωπο Ιντικό μου τί να ένεται;

Τά πα'αίνω! Τι τά κάνω; Τσόκ παρ ά Ιμέτωπο βγαλ-μένο τά κάνω, άμά Τακούι όναίκα μου μονάχο τά μεί-νη, Ιμέτωπο Ιντικό μου τί να ένεται;

Τά πα'αίνω! Τι τά κάνω; Τσόκ παρ ά Ιμέτωπο βγαλ-μένο τά κάνω, άμά Τακούι όναίκα μου μονάχο τά μεί-νη, Ιμέτωπο Ιντικό μου τί να ένεται;

Τά πα'αίνω! Τι τά κάνω; Τσόκ παρ ά Ιμέτωπο βγαλ-μένο τά κάνω, άμά Τακούι όναίκα μου μονάχο τά μεί-νη, Ιμέτωπο Ιντικό μου τί να ένεται;

Τά πα'αίνω! Τι τά κάνω; Τσόκ παρ ά Ιμέτωπο βγαλ-μένο τά κάνω, άμά Τακούι όναίκα μου μονάχο τά μεί-νη, Ιμέτωπο Ιντικό μου τί να ένεται;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Τότε δά είχε!

Η Αιλή και ο Τοτός είναι στίς παρα-μονές των γάμων τους και ανταλλάσσουν...τά όνειρά τους.

Η Αιλή. Αισθάνομαι, Τοτό μου, ότι θά σε κάνω πολύ εύτυχημένο. Θά σ' ά-γαπώ πάντα και θά μοιράζομαι μαζί σου όλες σου τις καχές στιγμές.

Ο Τοτός.— Μά δέν έχω καχές στιγμές!...

Η Αιλή.— Δέν σου μιλώ για τó πα-ρόν, έννοώ όταν θά παντρευτούμε.

Τό άντιστάθμισμα

Ο γιατρός Χ. μπαίνει καταφορησιμέ-νος στην λέσχη όπου συχνάζει:

— Τόν πρόστυχο, τόν λωποδύτη, τόν άπατεώνα!... φωνάζει πλησιάζοντας ένα δμילו γνωστών του.

— Τί σου συμβαίνει φίλε μου; τόν ρω-τά ένας δημοσιογράφος.

— Είχα έναν πελάτη ξένο, άπαντά ο γιατρός, ο όποιος άφού τόν περιποιήθηκε

επί δύο μήνες, τώσκασε τώρα χωρίς να με πληρώση!...

Και ο δημοσιογράφος:

— Έλα, μήν κάνης τώρα έτσι. Έχεις τó άντιστάθμισμα. Στο νεκροταφείο ύπαρ-χουν τόσοι που περιποιήθηκες χωρίς να σου τó σκάσουν αυτοί!...

Του τό πλήρωσε

Ένας έπαρχιώτης φθάνει στην Αθήνα και πιάνει κουβέντα σ' ένα καφεείο των Χαυτείων με κάποιον Αθηναίο. Του μιλά για την πατρίδα του και τά παρα-λέγει άρεκέτα.

— Έσείς, λέγει στο χωριό μας, έχουμε τέτοιες μπόρες που όταν πιάσουν ξεριζώ-νουν όχι μόνον τά δένδρα αλλά και τά σπίτια από τά θεμέλια.

Και ο Αθηναίος γαμογελώντας πονη-ρά του λέγει δείχνοντας τά μπρούντζινα καρφιά των αδιαβάσεων δια πεζούρι:

— Έσείς έδω έχουμε άκονη πιό φοβε-ρές μπόρες! όταν άργίσουν ξεριζώνουν και τους δρόμους, γι' αυτό και τους καρ-σώνουμε!...

Κόλπο μιά φορά

Ένας Βέλγος χωρικός κατεβαίνει στην Λιέγη για υποθέσεις του. Τό βράδυ όμως άργεί και χάνει τó τελευταίο τρένο. Πηγαίνει σ' ένα γκαράζ για να νοικιάση ένα αυτοκίνητο, αλλά εκεί του ζητούν 300 φράγκα.

— Τριακόσια φράγκα! φωνάζει ο τσιγ-κούνης χωρικός είναι πάρα πολλά...

Χωρίς να χάση καιρό πηγαίνει και γτυπά την πρώτη πόρτα γιατρού που βοήκε μπροστά του. Του άνοίγουν.

— Έδώ είναι ο γιατρός;

— Έδώ είναι.

— Έχει αυτοκίνητο;

— Έχει.

— Γρήγορα νάρθη μαζί μου στο χωριό Ζ. Η γυναίκα μου πεθαίνει.

Σε λίγο γιατρός και χωρικός φθάνουν στο χωριό. Έχει όμως κατάπληκτος ο γιατρός βλέπει ότι ή γυναίκα είναι πολύ καλά στην ύγεια της. Ρωτά τόν χωρικό. Αυτός του διηγείται την περιπέτειά του και καταλήγει.

— Τώκανα γιατί, γιατί ή δική σας κόρη θά στοίχιζε 200 σο. ένω στο γκα-ράζ μου είχαν ζητήσει 300 για την δια-δρομή! Πάρετε τώρα τά 200 σας φράγκα!

Η ΕΠΙΚΑΡΟΤΗΣ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Μπορεί να μην συνήλθατε άκόμη άπ' τη ζαλάδα που ίσως θά σας έφερε τó νέο προξενείο μά είναι πλέον φίλοι μου ή τρίτη έβδομάδα που άντί του Βάγγου, άγαπά τόν Μπόσικο, ή Μανιώ!

ΠΡΟΕΟΡΤΙΑ

Χωρίς κουνθέντες περιττές, Μανιώ, ζυγώνουν έορτές, Χριστούγεννα και ρέστρα, και θέλω, νέα μου γυνή, στο σπίτι, ντόρος να γενή κι' έν τάξει μία φέστα!... Θά πιούμε, θά χορέψουμε και κόσμο θά φιλέψωμει!

Νά έρθη εις γνώσιν καθενός, αυτό τό μέγα γεγονός, πώς σ' έχω κάνει ταίρι, πώς σ' άγαπώ και μ' άγαπάς και πώς ο Βάγγος ο λαπας, γλυκό μου περιστέρι, που τσίμπουρας σου κόλλησ' όριστικώς ξεσκόλισε!...

Θά γίνη γλέντι τσουχτερό, προσκεκλημένοι έφτά-όχτώ, μ' ένα καλό γκιουβέτσι... Μιά νταμιζάνα με κρασί και με μεζέ, λίγο τουρσί και σουβλα κοκορέτσι... Νά πιούμε κι' ένα κάλλαντο, με γεύμα πολυτάλαντο!...

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ

Δέν τά κανόνισες καλά, τό γλέντι θέλει και φιλά, δέν γίνετ' όπως-όπως, κι' αν θες για γλέντι σοβαρό, άσε μ' έμέ... να σε χαρώ και να χαλάση ο τόπος!... Θά τάχωμε όλα μπόλικά κι' όχι φτωχά και σόλοικα!...

Θέλω! έν τάξει φαγητά, έφτά χοιρίδια ψητά να φάν να γίνουν τέζα, δέκα πιατέλλες άστακούς και δυό γαβάθες—να μ' άκούς— με κάρνα μαγιονέζα... Νάχης κι' άρνιά τού γάλακτος σαν Ρότσιλδ άπαράλλακτος!

Έτσι σ' άρχίζη τó μενού, αν θες με γνώση και με νοϋ να γίνουν όλα φίνα, νάρθουν οι φίλοι σου οι καλοί κι' από τη ζήλεια την πολλή να σκάση όλη ή Αθήνα!... Νά πιούν και να χορέψουν κι' έτσι άπ' τó φαί να ρέφουνε!...

Η ΜΑΝΙΩ

Οι Έρασταί της Βερόνας

Το άδανато είδύλλιο

16ον

— **ΟΤΑΙΕΤΤΑ**, είμαι εγώ, ο Τεμπάλντο, μπορώ ν' ανοίξω την πόρτα;

— Τον τελευταίον αυτόν καιρό, ο εξαδέλφος της Ιουλιέττας δεν ερχόταν συχνά στο μέγαρο των Καπελέτι. Απασχολημένος με άλλα φλέρε, είχε παραμελήσει την πολιτορχία της εξαδέλφης του. Τελευταία, όμως, ύστερ' από ώριμες αποτυχίες, ξαναθυμήθηκε την Ιουλιέττα και σκέφθηκε να επαναλάβη το κότε του.

— Άνοιξε! απήντησε από μέσα η Ιουλιέττα.

Ο Τεμπάλντο άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα. Άλλα μόλις είδε την ωρότητα της Ιουλιέττας, τρέμασε.

— Τί έχεις; τη ρώτησε.

— Ο πατέρας μου θέλει να με παντρεύη με τον κόμητα Λοντρόνε!

Ο Τεμπάλντο κιτρινίστηκε κι αυτός.

— Με τον κόμητα Λοντρόνε; είπε.

Μά, αυτός είναι ένας εκφυλος, ένας γυναικάς κι ένας διεφθαρμένος, που ζήθουν τη γέννησή σου στην κραιπάλη και στα όργια. Θά σε γλεντήση μερικές μέρες κι ύστερα θά σε κλείσει μέσα στον πύργο του, σαν φυλακισμένη, για να συνεχίση τα γλέντια του άλλου.

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, ο Τεμπάλντο έσπινγε τη γροθιά του.

— Άλλοίμονο! είπε η Ιουλιέττα, τί να κάνω;

— Ν' αρνηθής.

— Αρνήθηκα, άλλ' ο πατέρας μου εμμένει. Θά πεθάνω, Τεμπάλντο. Είναι αδύνατο να πάρω αυτόν τον άνθρωπο. Έγω δώσω άλλοι την καρδιά μου.

Το μυστικό της την έπνιγε. Δεν μπορούσε πια να το κρατήσει.

— Τί είπες; ρώτησε ο Τεμπάλντο κατάρχαλος.

— Άγαπώ Τεμπάλντο. Είσαι φίλος μου και αδελφός μου. Μεγαλώσαμε μαζί... θά σου τὰ πω όλα. Άγαπώ τον Ρομέο Μοντένκι.

Ο Τεμπάλντο έμεινε σαν άπολιθωμένος. Εκείνη εξακολούθησε:

— Θά προτιμήσω να μλώ σε μοναστήρι και να γίνω καλόγρια, παρά να πάω άλλου.

— Τόν Ρομέο Μοντένκι! είπε ο Τεμπάλντο.

Δεν υποδέσσε να πη τίποτε άλλο. Και γτυπώνοντας τα στήθη του βγήκε έξω τρέγοντας προς συνάντησιν του μισσέρ Καπελέτι.

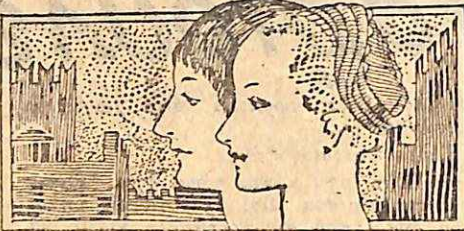
Τόν βρήκε μέσα στο γραφείο του. Ο μισσέρ Καπελέτι έμωσε, που δεν εχώνευε τον άνεμό του, γιατί είχε αντίληψη τον έρωτά του προς την Ιουλιέττα, δεν θέλησε τίποτε να πιστέψη κι' έδιωξε τον Τεμπάλντο κακην κακώς.

— Πώς τόλμησες να πλάσσης τέτοιο προμήνιο, δωρομπαίδο; Φύγε γρήγορα από μπροστά μου και να υή σε ξαναδώ.

Μόλις, όμως, έφυγε ο Τεμπάλντο, ο μισσέρ Καπελέτι φώναξε την γυναίκα του και της ανέκοινασε αυτά που έμαθε.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

Και από την στιγμήν αυτή, αρχίζει το μεγάλο μαρτύριο των δύο έραστών. Ο θερμοκέφαλος Τεμπάλντο, έξω φρενών από την συμπεριφορά του θείου του, βγή-

κε στους δρόμους κι' άρχισε να διαδίδη ότι ο Ρομέο Μοντένκι συννηνάτο κρυφά με την εξαδέλφη του, την κόρη του Καπελέτι. Ο Ρομέο φυσικά τώμαθε και την ίδια βραδυά, σε μια μονομαχία μεταξύ των δύο νέων, ο Ρομέο σκότωσε τον Τεμπάλντο.

Μόλις ο μισσέρ Καπελέτι έμαθε τὰ της μονομαχίας αυτής και της αναμείσεως του ονόματος της κόρης του, έγινε θηριώδης.

— Νά την κλείσουν άμέσως, πρόσταξε, στη σοφίτα που δεν έχει παράθυρα και να τριπλοκλειδώσουν την πόρτα. Νά της δώσουν ένα άχυρένιο στρώμα, μια στάμνα με νερό και ξερό ψωμί και να περιμένη τις αποφάσεις μου. Δεν θέλω πιά ούτε να την ιδώ στα μάτια μου, ούτε ν' ακούσω τ' όνομά της!

Η μαντόνα Καπελέτι ώδήγησε η ίδια την κόρη της στη σοφίτα.

— Πού είναι ο Ρομέο; θηρυόσε η Ιουλιέττα.

— Αυτό τὸ όνομα να τὸ εσχάσης κόρη μου. Ο Ρομέο κατέφυγε στο μοναστήρι των Κορδελιέρων. Δεν θά μείνη όμως, πολύ καιρό. Ο διοικητής της πόλεως διέταξε την έξορά του. Απόψε, ο Ρομέο Μοντένκι θά φύγη για πάντα από τη Βερόνα.

— Εξορία! φώναξε η Ιουλιέττα με σπαραγμό. Όποτε δεν θά τον ξαναδώ ποτέ πιά!

Κι' η άτυχής κόρη ελιποθύνησε.

— **ΠΡΩΤΟ**

Μιά εβδομάδα αργότερα, ο μισσέρ Καπελέτι ανήγγελλε αυτόπροσώπως στην κόρη του ότι έπρεπε να έτοιμασθῃ για τους άρραβώνες της με τον κόμητα Λοντρόνε. Και για να της δείξη ότι λησμόνησε την έρωτική περιπέτειά της, της άπέδωσε την έλευσή της. Εξ' άλλου, ο Ρομέο ήταν πια εξόριστος και κανένας κίνδυνος επιστροφής του δεν υπήρχε.

Μόλις βγήκε έξω, η Ιουλιέττα έσπευσε στο μοναστήρι των Φραγκισκανών, προς συνάντησιν του καλογέρου Λορέντζο, ο οποίος συνεδέετο στενώντατα με τον Ρομέο.

— Πάτερ μου, τοῦ είπα γονατιστή, θά πεθάνω. Δεν μπορώ πια να ζήσω. Μιά και ο Ρομέο γάθηκε για μένα, δεν μπορώ να παντρευθώ άλλον. Ο Ρομέο είναι ο μόνος σύζυγός μου, ενώπιον του Θεού. Τότε, ο Λορέντζο της είπε:

— Ο Ρομέο, κόρη μου, δεν γάθηκε. Βρίσκεται στη Μάντουα και σε περιμένει.

— Μά πεσιμένει; Άλλά πώς να φύγω; Θά με βοηθήσετε πάτερ μου;

— Ναι, απήντησε ο Λορέντζο. Πάρε αυτό το μουκαλάκι. Μόλις πihς τὸ περιγευμένό του, θά πιάσης σ' ένα λήθαργο, που θά μοιάζη με θάνατο. Όλος ο κόσμος θά σε νομίζη για νεκρή. Θά σε θάψουν και ύστερα θά έρθω να σε ξεθάψω και θά σε οδηγήσω μόνος μου εν ασφαλεία

που ενέπνευσε τὸν Σαίξπηρ

στη Μάντουα.

Η Ιουλιέττα πήρε τὸ μουκαλάκι κι' επέστρεψε στο σπίτι της, με τις ελπίδες της αναπτερωμένες. Τὸ ίδιο βράδυ, έστελνε στον Ρομέο μέσωσιν ενός γέρου κωφοῦ, τὸ ακόλουθον γράμμα:

» Ρομέο, ο αδελφός Λορέντζο μου έδωκε ένα ελιξήριο, χάρις στοῦ οποίον δεν θά παντρευθώ τον Λοντρόνε. Μόλις τὸ πῶ, θά γίνω σαν νεκρή. Θά με θάψουν στο μοναστήρι των Φραγκισκανών. Έλα στη Βερόνα εισχώρησε στον τάφο και στις δέκα τοῦ μηνός αυτού, τὸ μεσημέρι άκριδῶς, θά με δῆς να επιστρέφω στη ζωή. Τότε θά φύγουμε μαζί και θά ζήσουμε μακριά από εκείνους που αντίτάσσονται στην ένωσή μας.

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Τὰ πράγματα ακόλουθησαν τη ραγδαία εξέλιξη. Την ίδια μέρα που επρόκειτο να έορταστον μεγαλοπρεπῶς οί γάμοι της Ιουλιέττας με τον κόμητα Λοντρόνε, η τραγική κόρη πήρε τὸ ελιξήριο που της έδωσε ο Λορέντζο και όλοι την πίστεψαν για νεκρή. Απαρηγόρητος, ο μισσέρ Καπελέτι εκήδευσε την κόρη του με τιμές ήγεμονικές.

— **ΠΡΩΤΟ**

Τη βραδυά της δεκάτης ημέρας τοῦ μηνός, ο Ρομέο έφανε στη Βερόνα. Χάρις στο νυκτερινό σκοτάδι κατώρθωσε και εισχώρησε στην πόλη, χωρίς ν' αναγνωρισθῇ. Ακολουθώντας τους πιδ ερμητικούς δρόμους, έβησε στο μοναστήρι των Φραγκισκανών, όπου βρισκόταν τὸ μαυσωλείον των Καπελέτι.

Είχε λάβει τὸ γράμμα της Ιουλιέττας: «Όχι, δυστυχώς. Αντίθετος, ο τραγικός νέος, πληροφορηθείς τὸν θάνατο της άγαπημένης του, ήρθε επίτηδες στην Βερόνα, για ν' αυτοκτονήσῃ πάνω από τὸν τάφο της...»

Μπήκε, λοιπόν, στο μαυσωλείο, βρήκε την Ιουλιέττα, σαβανωμένη και τελείως άνιπαφή από τη σφοδρά του θανάτου και τη φρίκη. Ύστερα ήπιε τὸ δηλητήριο που είχε φέρει μαζί του και πριν ακόμα αισθανθῇ την ένέργειά του άρπαξε την Ιουλιέττα στην άγκυλιά του και την φίλησε με λαχτάρα στο στόμα, ψιθυρίζοντας:

— Σε ξαναβρίσκω, άγάπη μου. Είσαι η γυναίκα μου, θά κοιμηθῶ στο πλάι σου, για πάντα.

Έξαφνα, ο Ρομέο άνεσχήρτησε. Τοῦ φάνηκε πὸς τὸ κορμί της Ιουλιέττας έσάλευε. Πράγματι, η πολυπαθής κόρη είχε άρχισει να συνέργεται από τὸν λήθαργό της, άνοιξε τὰ μάτια της, χαμογέλασε και ψιθύρισε:

— Ρομέο! Ηρθες, λοιπόν; Τὸ ήξερα... Για όλους ήμουν νεκρή. Για σένα, όμως, η καρδιά μου γτυπάει ακόμα.

Ο Ρομέο τρώμαξε. Τινάχθηκε πάνω σαν να τὸν εδάγκασε φίδι και τὰ μάτια του βήκαν έξω από τις κόγχες.

— Μήπως τρελλάθηκα, ψιθύρισε. Είναι δυνατόν να...

Εν τῷ μεταξύ όμως, η Ιουλιέττα βήκε από τὸ φέρετό της και δένοντας τὰ γόνα της γύρω από τὸν λαιμό του έραστού της, είπε:

— Γιατί μιλῶς έτσι, άγαπημένε μου; Δεν έγιναν όλα όπως σου τάραψα; Εύ.

(Συνέχεια στη σελίδα 42).

Πολεμική
φιλολογία

Μέσα στα χιόνια

Διήγημα του Μωρίς Βεγιέρ

Ο ΛΩΡΑΝ παρακολούθησε με τὸ έλκνηρο τοῦ "Όττο, καθώς διέσχισε γλήγορα την άπέραντη λευκή έρημο, ὡς ὅπου εξαφανίστηκε στο βάθος τοῦ ὀρίζοντος. Έπειτα άργά και με βαθύ πόνο στην ψυχή επέστρεψε και μπήκε στη σκηνή του.

Θλιβερές σκέψεις τὸν βασάνιζαν. Ο "Όττο, ο νεαρός φίλος του και συνάδελφός του, είχε φύγει και τὸν είχε άφισει μόνο στην άπαισία αυτή γύρω των αιώνιων πάγων. Σε λίγο θά άρχιζε η φοβερή, ατέλειωτη και μεγαλειώδης πολιτική νύχτα, κι' ο Λωράν θά ήταν υποχρεωμένος να ζήσει εκεί πέρα δέκα ὀλόκληρους μήνες, ὁλόμοναχος, με μόνη συντροφιά τὰ έξη του άγρια σκυλιά, για να συνεχίση τις επιστημονικές του έρευνες. Η σκέψις αυτή τὸν έκανε να αισθάνεται κάποιον φόβο. Δέκα ὀλόκληροι μήνες, μέσα σ' αυτή την παγωμένη έρημο, σε χιλιάδες χιλιόμετραν άπόσταση από τὸν πολιτισμό, δεν περνούν ποτέ τόσο εύκολα! Άλλά και κάποια άλλη σκέψις έκανε τὸν Λωράν να υποφέρει. "Όσο κι' αν προσπαθούσε να λησμονήσῃ τὸν "Όττο, ὅσο κι' αν η συντροφιά του τοῦ είχε γίνει τελευταίως άνυπόφορη, γνώριζε καλά πόσους τρομερούς κινδύνους έπρεπε ν' αντιμετωπίσῃ ο φίλος του στο δύσκολο αυτό ταξίδι του ανάμεσα στους πάγους, ὡς ὅπου φθάσῃ στο Λαγκρεμπόν τὸν μικρό εκείνη συνοικισμό των ψαράδων, που βρισκόταν πολλά χιλιόμετρα μακριά.

Ο Λωράν, που είχε ὑπηρετήσει άλλοτε ὡς αξιωματικός στο σύνταγμα Άλπινιστῶν έγνώριζε πόσο επικίνδυνο ήταν τὸ ταξίδι μέσα στην έρημο των πάγων. Ηξερε ὅτι ο πάγος δεν είναι πάντα πολὺ στερεός και σπάζει πολὺ εύκολα. Έκείνος που ταξιδεύει πάνω σ' αὐτὸν άνυπόπτος ὑπορεί να βρεθῇ ξαφνικά μέσα σ' άπύθμενα νερά τοῦ Ώκεανού, η να τσακιστῇ σε κάποιον άπότομο κορηνό που τὸν καλύπτει ὑπουλα, τὸ άπαγο στομάχι τοῦ γιονιού.

Ο "Όττο ήταν δεδαίει νέος και τολμηρός, ὡς ὅταν συγγόνους και πολὺ εγωιστής και γαυοίς μεγάλη πείρα. Ήταν λοιπόν πιθανόν η παράλογη τόλη του, να προκαλέσῃ την καταστροφή του. Άκόμα, ο "Όττο δεν ήξερε να ὀδηγήσῃ τὰ σκυλιά που έσερασαν τὸ έλκνηρό του. Ρίχνοντας και άπό-ονος, νομίζε πως ήταν δυνατό να κάμῃ τὰ ζῶα να τὸν ὑπακούουν ασπινγνώνοντας τα γαυοίς οίκτο. Ο Λωράν τοῦ είπε ὑποδείξει βεβαία ὅλους αὐτούς τοὺς κινδύνους και τοῦ είπε άκόμα πως τὰ σκυλιά δαυρίζονται και πειθαγοῦν εύκολώτερα ὅταν τὰ γαϊδεύη κανείς παρὰ ὅταν τὰ γτυπά. Ο "Όττο όμως, που τὸν τύλωνε ο έθνικός του εγωισμός δεν άκουσε τις συστάσεις και τις συμβουλές τοῦ φίλου του. Και την ὦρα της άναχωρήσεως, ο Λωράν τὸν είδε να γτυπά με σκληρότητα τὰ ζῶα που είχαν ζευξεί εκείνος στο έλκνηρό του ὡς αν πομακούνηκε, από τη σκηνή.

— **ΠΡΩΤΟ**

Ο Λωράν ήταν ένας νεαρός Γάλλος. Ο "Όττο Γερμανός. Σπούδαζαν στο ίδιο Νορβηγικό πανεπιστήμιο και έγιναν στενοί φίλοι. Όταν τελείωσαν τις σπουδές των, δέγτηκαν την πρόταση τοῦ "Ινστιτούτου Πολικῶν έρευνῶν, τοῦ πανεπι-

στημίου των, να μεταδούν εις τὸν Βόρειο Πόλο, για να μελετήσουν φαινόμενα τοῦ γηίνου μαγνητισμοῦ. Έτσι και ποιο Αδγουστίατικο προῶν, ένα μικρὸ νορβηγικὸ θαποράκι απέβιβασε τοὺς δύο νεαρούς επιστήμονες στον κόλπο της Μαγδαλένα απ' ὅπου εκείνοι άφοῦ έπρομηθεύθηκαν σκυλιά και έλκνηρα, έπροχώρησαν και εγκατέστησαν την σκηνή και τὰ επιστημονικά τους ὄργανα στις άγριες και παγωμένες έρημικές εκτάσεις της Σπιτσεβέργης. Βρισκόντουσαν τώρα πολὺ μακριά από τὸν πολιτισμό. Η επικίνδυνη αποστολή έκαμε στενώτερη την φιλία των δύο νέων.

Οι τέσσερες πρώτες εβδομάδες πέρασαν αρκετά εύχαιστα. Έργαζόντουσαν με θέρμη, έκαναν μαζί μακρινούς περιπάτους στην γύρω παγωμένη έκταση, άσγολούσαν με τὰ σκυλιά και μιλούσαν για τὰ μελλοντικά τους όνειρα και τις δυο νέες που θά τὸς περιμέναν εκεί κάτω. Γιατί τόσο ο "Όττο ὅσο κι' ο Λωράν ήταν άρραβωνισμένοι. Τὸν "Όττο τὸν περιμένε η Μάγδα στο Βερολίνο και τὸν Λωράν η Σιμόνη στο Παρίσι.

— **ΠΡΩΤΟ**

Οι δυο νέοι είχαν τελείως άπομακρυνθῇ από τὸν ὑπόλοιπο κόσμο. Ο ραδιοφωνικός τους σταθμός είχε πάθει κάποιαν βλάβην και δεν λειτουργούσε. Ο "Όττο κατώρθωσε ὡστόσο έπειτα από τέσσερες εβδομάδες να επισκευάσῃ τὰ βλάβη, και οι δυο νέοι γευάτοι γαρά πὸν θά μπορούσαν ἐπὶ τέλους να μάθουν νέα από τις πατρίδες των, άνοιξαν μιὰ μουκαλά σαμπάνια πούγαν φέρει μαζί τους, για να γιορτάσουν τὸ χαρούμενο γεγονός. Καθώς κρατούσαν τὰ ποτήρια για να τσουγκρίσουν, ο "Όττο γύρισε τὸν διακόπτη τοῦ ραδιοφωνικοῦ δέκτου. Οι δυο νέοι γλώμισαν και τὰ γέλια των έμειναν άκίνητα. Η μακρυνή μυστηριώδης φωνή πληροφορούσε πως οί γῶρες τους είχαν κηρύξει μεταξύ τους τὸν πόλεμο...

Τὸ έπαισόδιο αὐτὸ χάρισε ὀριστικά τοὺς δυο φίλους. Ήσαν πια εχθροί. Έξακολουθούσαν δέδαίει μαζί τὸ επιστημονικὸ έργο τους, αλλά τοὺς χωρίζε ένα άγέφυρωτο γάσμα: ο πόλεμος. Έτρωγαν χωριστά, μιλούσαν ὅσον τὸ δυνατό λιγώτερο και μόνον για επιστημονικά θέματα, και πῆγαιναν χωριστά στον περίπατο και στο σκί.

Σιγά-σιγά, άρχισαν να μην ὑποφέρη ο ένας τὸν άλλο. Κι' έπειτα από δέκα μέρες ο "Όττο πὸν ήταν περισσότερο άπότομος και παρουστα από έναν παράφορο παταγωτισμό. έπρότεινε να χωριστούν. Θά έπαίξαν χαρτιά. "Όποιος θά έγανε, θά έπαιρνε τὸ ένα έλκνηρο και τὰ μισά σκυλιά και θά άναχωρούσε ὅπως-ὅπως για τὸ Λαγκρεμπόν, απ' ὅπου θά μπορούσε ίσως να επιστρέψῃ στην Εὐρώπη. Ο Λωράν προσπάθησε πάλι να τὸν αποτρέψῃ. Αὐτὸ ήταν μιὰ καθαρή τρέλλα. "Όποσο ο "Όττο έπέμενε. Έπαύσαν και έγασε.

Ο Λωράν πὸν γνώριζε καλά από σκυλιά τοῦ διάλεξε τὰ έξη καλλίτερα, τὰ έζευξε στο έλκνηρο και τὸν άπογαριέστησε ὡνι γαυοίς συγγίνησῃ, ενώ ο "Όττο προσπαθούσε με κάθε τρόπο να κούψῃ την συγγίνησῃ πὸν κι' αὐτὸς αισθανόταν. Έβουε διαστικά, έκανοποιημένος κι' άγέφυρος.

Ότε την τελευταία στιγμή, ο Λωράν πολλές φορές σκέφθηκε να τὸν έμποδίσῃ με κάθε θυσία. Ήταν όμως βεβίαιος πως ο φίλος του δεν θά τὸν άκουσε.

— **ΠΡΩΤΟ**

Δυο ὥρες μόλις είχαν περάσει από την ὦρα που είχε φύγει ο "Όττο. Και

Τὸ έλκνηρο εξαφανίστηκε στο βάθος τοῦ ὀρίζοντος.

μια τρομερή χιονοθύελλα είχε ξεσπάσει και εμείς το κυριολογικά. Ο Λωράν, μέσα στη σκηνή του, άκουσε το άπαιστο σφύριγμα του βορρά και με τον τρόπο στην ψυχή παρακαλούσε τους τρομερούς κρότους που έκαναν τα άλλα λουστρά κρούμενα παρόμοια. Μέσα σ' αυτή τη γιγαντιαία κι' άγρια πάλη των στοιχείων του βορρά, ενώ σκεπτόταν την τύχη του φίλου του, άκουσε ένα άπαιστο ουρλιασμα σκυλιού κι' είδε ένα από τα ζώα που είχε πάρει μαζί του ο Όττο να υπαίνει καταματωμένο μέσα στην σκηνή του! Ο Λωράν δεν υπέφερε να κρατήσει την συγκίνησή του. Δύο πράγματα συνέβαιναν: "Η τ'α σκυλιά του Όττο, εξαγριώθηκαν και τον εγκατέλειψαν επειδή εκείνος τα κακομεταχειριζόταν, η κάποιο δυστύχημα είχε συμβεί στον σύντροφό του μέσα στην τρομερή χιονοθύελλα. Ο Λωράν σκέφθηκε να τρέξει άμέσως σε βοήθειά του. Η θύελλα όμως τον εμπόδιζε. Θα χανόταν κι' αυτός άδικα.

— 22 —

Την επομένη η θύελλα είχε κοπάσει λίγο. Ο Λωράν έδωσε στο έλκνηρό του τα έξη σκυλιά που του έμειναν, πήρε για οδηγό το σκυλί του Όττο και ξεκίνησε αναζητώντας τα ίχνη του γαμένου συντρόφου του μέσα στην παγωμένη έκταση. Η θύελλα όμως είχε εξαφανίσει κάθε ίχνος της διαδρομής του έλκνηρού. Μόνο μια ελπίδα υπήρχε. Να οδηγήσει τον Λωράν το τραυματισμένο σκυλί.

Πραγματικά έπειτα ο-δ ταξίδι τριών ημερών το σκυλί σταμάτησε στην άκρη ενός κορυμνού και άρχισε να ουρλιάζει. Ο Λωράν φαντάστηκε άμέσως τι είχε συμβεί. Στο σημείο αυτό οι πάγοι θα είχαν διροσάγει κι' ο Όττο θα είχε χαθεί με το έλκνηρό του στο χάος.

Χωρίς να διστάσει ούτε στιγμή, ο τολμηρός Γάλλος, πήρε ένα σκονί, κάρφωσε γερά έναν πάσαλο, έδωσε καλά την μια άκρη του σκονιού και ήρτισε να κατεβαίνει στον κορυμνό. Όταν βρέθηκε στο βάθος, δεν βρήκε παρά το ψυχρό στρώμα του πάγου. Άρχισε να το παραμερίζει κι' έπειτα από λίγο αντίκρυσε τα πτώματα των πέντε σκυλιών και το έλκνηρό. Πλάι σ' αυτά βρισκόταν το πτώμα του Όττο.

Τα όσθάνοντα γαλανά νεκρά μάτια του νεκρού Γερμανού είχαν ξανάβρη στον θάνατο την γαλήνη εκείνη που είχαν γάση από την στιγμή που ξεπεράσει ο πόλεμος.

Για πολλή ώρα ο Λωράν έμεινε άμιλητος υποστά στον νεκρό σύντροφό του. Το μυαλό του πέταξε στα μακρινά πεδία των μαχών, όπου εκατομμύρια νέων σάν τον Όττο και σάν κι' αυτόν τον ίδιο πολεμούσαν έναν άπελπισμένο και άσκοπο πόλεμο και του φάνηκε πως το αινιγόρητο πεδίο άρχισε από το χιόνι που πατούσαν τα πόδια του κι' έφθανε μακριά ως εκεί κάτω, στα πεδία του Σάου και του Ρήνου...

Βουβή τα δάκρυα έπεσαν πάνω στο υοσάρι του νεκρού συντρόφου.

"Έπειτα, με άργες κινήσεις, ο Λωράν έσκυψε, έστιαζε από τα σανίδια του έλκνηρού έναν ξύλινο άγκυλωτό σταυρό— στην ύπηρεσία του οποίου ο Όττο φιλοδόχησε να πεθάνει—και πού ήσυχος τώρα, σάν νάγε εκπληρώσει την τελευταία μυστική επιθυμία του συντρόφου του, τον σκέπασε με λίγα γιόνια...

"Ένας γενναίος στρατιώτης είχε πεθάνει στη μάχη.

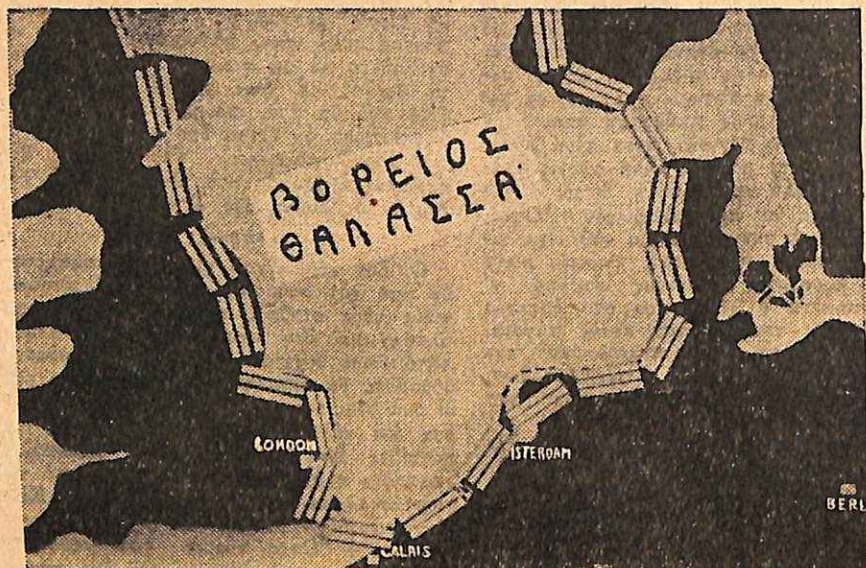
MORIS BERGER

Στο πε ριδώριο της έπ καιρότητας

ΤΙ ΤΡΩΝΕ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ

Η διατροφή του στρατού αποτελεί πάντοτε ένα μεγάλο πρόβλημα για τις διάφορες χώρες, ιδίως εκείνες που διατηρούν υπό τα όπλα ένα μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Το παρόν αυτό καθίσταται πραγματικά τεράστιο και κολοσσιαίο στις πολεμικές περιόδους. Τα εκατομμύρια των ανθρώπων που πολεμούν εις τα διάφορα μέτωπα ή υπηρετούν εις τα μετόπισθεν, πρέπει να τραπευθούν έπαρκώς,

λύ από την καλή ή κακή του διατροφή. Ο στρατιώτης για να διατηρή άκέραιο το ήθικό του, πρέπει να έχει όχι μόνον άρκετή ποσότητα, αλλά και καλής ποιότητας τροφή. Ένας καλοθρεμμένος στρατιώτης έχει φυσικά μεγαλύτερα μαχητική αξία. Για τον λόγον αυτόν, τα διάφορα κράτη άποδίδουν έξαιρετική σημασία στην άρτιότερη όργανωση των υπηρεσιών της έπιμελητείας. Εκτός όμως των προσπαθειών που κατα-

"Ένας στρατιώτης, καπνίζει κατά μέσον όρον δέκα τσιγάρα την ημέρα. Έάν τώρα, βάλετε τα τσιγάρα που καπνίζουν οι στρατοί Άγγλίας, Γαλλίας και Γερμανίας σε μια τριπλή παράταξη, θα σχημάτιζαν μια άλυσίδα, όπως ή εικονιζόμενη, ή οποία θα εκάλυπτε όλα τα παράλια της Βορείου θαλάσσης, δηλ. της Άγγλίας (άριστερά) της Γαλλίας, του Βελγίου, της Ολλανδίας, της Γερμανίας, της Δανίας και της Νορβηγίας.

για να μπορούν ν' ανθέξουν στις πολεμικές κακουχίες. Η έπιμελητεία των διαφόρων στρατών, ή ειδική δηλαδή ύπηρεσία που φροντίζει για την τροφοδοσία του στρατεύματος, πρέπει να φροντίσει όχι μόνον να ξεύρη τις τεράστιες ποσότητες των τροφίμων που έχει καθημερινώς ανάγκη το στράτευμα, αλλά και να άποστείλει τα τρόφιμα αυτά έγκαιρως και χωρίς καμιά καθυστέρηση στις διάφορες στρατιωτικές μονάδες που πολλές φορές βρίσκονται σε πολύ άπομεμακρυσμένα διαμερίσματα. Πρέπει ακόμα να φροντίσει ή τροφή αυτή να είναι υγιεινή και έπαρκής για κάθε άνδρα. Εκτός αυτού πρέπει να φροντίσει και για την διατροφή των διαφόρων ζώων που χρησιμοποιεί ο στρατός.

Η κακή λειτουργία της έπιμελητείας ενός στρατού παίζει πολλές φορές σημαντικότατο ρόλο στην εξέλιξη των πολεμικών έπιχειρήσεων, γιατί ή ψυχολογία και το ήθικό του στρατιώτη, ιδίως του στρατιώτου που μάχεται, εξαρτάται κατά πο-

σάλλον οι υπηρεσίες της έπιμελητείας, ή καλή διατροφή του στρατεύματος εξαρτάται πολύ και από τους άξιωματικούς που βρίσκονται έπί κεφαλής των διαφόρων μονάδων. Αυτοί πρέπει να φροντίσουν, ώστε ή μερίς του κάθε στρατιώτου να είναι άρκετή και έπαρκής, καθώς επίσης και για το καλό μαγειρείωμα του συσσιτίου.

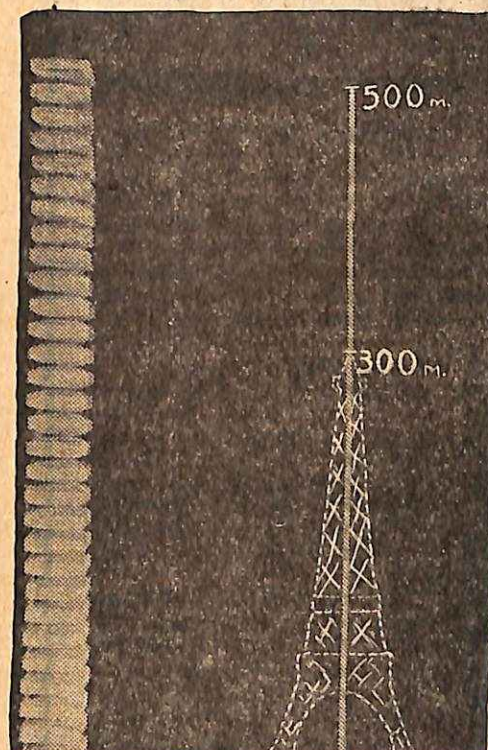
— 23 —

"Υπό τας συνθήκας αυτές, ο καθείς άντιλαμβάνεται πόσο δύσκολο είναι το έργο της έπιμελητείας ενός συγχρόνου στρατού. Για να λάβετε όμως μια άκριβέστερη εικόνα της προσπάθειας που πρέπει να καταβάλλουν οι υπηρεσίες αυτές, θα σας παραθέσουμε μερικούς σχετικούς αριθμούς για τις κολοσσιαίες ποσότητες τροφίμων που χρειάζονται οι στρατοί των τριών μεγάλων δυνάμεων που βρίσκονται σήμερα σ' έμπόλεμη κατάσταση. Τους αριθμούς αυτούς τους παραθέτει σε μια σχε-

τική του έρευνα ένα Βελγικό περιοδικό.

"Ας άρχίσουμε από το κρέας, που άποτελεί την βάση της τροφής ενός στρατεύματος. Έχει υπολογισθή ότι κάθε στρατιώτης έχει ανάγκη 350 γραμμαρίων κρέατος ήμερησίως. Ο στρατός των τριών μεγάλων δυνάμεων που διεξάγουν σήμερα τον πόλεμον, δηλαδή Άγγλίας, Γαλλίας και Γερμανίας, άνέρχεται σε 10.000.000 ανθρώπων περίπου. Έπομένως οι τρεις αυτοί στρατοί έχουν ανάγκη 3 1/2 εκατομμυρίων κιλών κρέατος ήμερησίως! Αν τώρα υπολογίσωμεν πως κάθε σφαζόμενο ζώον (βώδια, πρόβατα, χοίροι) άποδίδει κατά μέσον όρον 100 κιλά κρέατος, βρίσκομε πως οι τρεις αυτοί στρατοί χρειάζονται 32.000 ζώα ήμερησίως. Τα ζώα αυτά σφάζονται στις έδρες των διαφόρων στρατιωτικών μονάδων και το έργο αυτό καθώς και ή έκδορά των εκτελείται από ειδική ύπηρεσία. Ένας ικανός «σφαχτής» χρειάζεται 55 λεπτά για την σφαγή και την έκδορά κάθε ζώου.

Θα νομίσετε βέβαια πως οι άνθρωποι αυτοί που έχουν αναλάβει την σφαγή τόσων ζώων, θα είναι σκληροί και αιμοχαρείς. Έν τούτοις, όπως βεβαίως ο άρχηγός της έ-

"Αν λάβουμε υπ' όψη, ότι κάθε στρατιώτης θέλει μια πλακίτσα 80 γραμμαρίων σαπούνι την ημέρα και σχηματίσουμε με τις πλάκες αυτές μια στήλη πάχους ενός τετραγωνικού μέτρου, θα είχαμε έναν πύργο ύψους 500 μέτρων, δηλ. μιάμιση φορά το ύψος του Πύργου του Άιφελ!

Η έπιμελητεία του βελγικού στρατού, οι άνθρωποι αυτοί είναι τις περισσότερες φορές έξαιρετικά συναισθηματικοί και αγαπούν πολύ τα ζώα. Πολλοί απ' αυτούς μάλιστα συντηρούν και «ζώα μάσκα» που τα περιποιούνται πάρα πολύ. Όσον άφορά τα σφαγία, άποφεύγουν να τα κακομεταχειρίζονται και όταν τα

σφάζουν προσπαθούν να μην τα βασανίζουν.

Μετά το κρέας, οι πατάτες άποτελούν βασικό είδος της διατροφής του στρατεύματος. Κάθε στρατιώτης υπολογίζεται ότι έχει ανάγκη 750 γραμμαρίων πατάτας για το ήμερησιο φαγητό του. Έπομένως

σίως 10.000.000 χιλιόγραμμα «κουραμάνας».

— 24 —

Το τσιγάρο είναι επίσης είδος πρώτης ανάγκης για τον στρατιώτη. Υπολογίζεται ότι κάθε στρατιώτης καπνίζει κατά μέσον όρον 10 τσιγάρα την ημέρα. Έπομένως, οι σημερινοί

Τα λαγανικά είναι από τις κυριότερες τροφές ενός στρατού. Χρειάζονται 60000 σάκκοι την ημέρα κατά μέσον όρον για τους στρατούς των έμπόλεμων. Αν αυτούς τους σάκκους, τους τοποθετήσετε τον έναν κοντά στον άλλον, θα εκάλυπταν εις μήκος έκτασιν μεγαλύτεραν εκείνης που χωρίζει το Καλαί από το Δούβρον (Άγγλία).

οι τρεις στρατοί Γαλλίας, Άγγλίας και Γερμανίας, έχουν ανάγκη 7 1/2 εκατομμυρίων κιλών πατάτας ήμερησίως!

"Ένα άλλο είδος τροφίμων που χρησιμοποιείται εύρύτατα για την διατροφή του στρατού, είναι τα λαχανικά. Η ποσότης των λαχανικών που καταναλίσκουν τα στρατεύματα των έμπόλεμων είναι κολοσσιαία, άνέρχεται δε σε 60.000 σάκκους των 50 κιλών ήμερησίως. Αν τα σάκκια αυτά ήτο δυνατόν να τοποθετηθούν το ένα πίσω από το άλλο, θα σχημάτιζτο μια γέφυρα, ή οποία θα έωννε την Μάγχην από το Καλαί μέχρι το Δούβρον και θα το ξεπερνούσε μέλισσα!..

Ιδιαίτερα προσοχή καταβάλλεται για το ψωμί του στρατού, που άποτελεί πάντοτε την βάση της διατροφής κάθε ανθρώπου. Κάθε στρατιώτης έχει ανάγκη ενός κιλού ψωμι καθημερινώς. Το ψωμί αυτό, ή «κουραμάνας» όπως λέγεται, κατασκευάζεται από άλευρα τα όποια περιέχουν το άνωτερον δυνατόν ποσοστόν των θρεπτικών ουσιών που πρέπει να περιέχει το ψωμί. Το χρώμα του ψωμιού αυτού είναι έλαφρώς μελαφό.

Άποδίδεται μεγάλη φροντίδα στην ποιότητά του, γιατί από το ψωμί εξαρτάται κατά μέγα μέρος ή υγεία του στρατεύματος. Είναι γνωστόν άλλωστε ότι ή «κουραμάνας» είναι θρεπτικότερη και υγιεινότερη από το κοινό ψωμί. Κάθε ψωμί που χρησιμοποιείται στους έυρωπαϊκούς στρατούς, είναι σφραγισμένο με την ήμερομηνία της κατασκευής του.

Οι στρατοί των σημερινών έμπόλεμων κρατών καταναλίσκουν ήμερησίως 10.000.000 χιλιόγραμμα «κουραμάνας».

Εκτός όμως από τα τρόφιμα που χρειάζονται για τους ανθρώπους, ή έπιμελητεία του στρατού πρέπει να φροντίσει και για την διατροφή των ζώων.

Οι έπιμελητείες πρέπει επίσης να φροντίσουν και για τα φάρμακα που έχει ανάγκη ο στρατός κλπ.

Το έργο τους επομένως είναι τεράστιο και θα ήταν πολύ δυσκολώτερον αν δεν τους ενίσχυον και οι ιδιώτες προμηθευτές του στρατού. Γι' αυτό και όλες οι χώρες προσπαθούν τελευταίως ν' αναπτύξουν στον τομέα των περισσότερων την παραγωγή τους, ώστε να μπορούν, σε περίπτωση πολέμου, να προμηθευθούν από το έσωτερικό τις κολοσσιαίες ποσότητες των τροφίμων που έχει ανάγκη ο στρατός τους.

ΝΕΑ από τόν κινηματογράφο

Ένα κωμικό έπεισόδιο Οί δέκα γοητευτικώτεροι άστéρες

Κατά την χειμερινή περίοδο οι μεγάλοι κινηματογράφοι της πόλεως μας συναγωνίζονται για να μας δώσουν τα ωραιότερα φιλμ, αυτά που μάς γοητεύουν περισσότερο, που θα μάς τραβήξουν για να πάμε να τα δούμε.

Ο συναγωνισμός όμως προχώρησε και παραπέρα. Έτσι στην προβολή της ταινίας οι «Κόζακοι του Δόν» ή διεύθυνσις του κινηματογράφου «Πάλλας» έλάνσαρε ένα νέο και πρωτότυπο είδος ρεκλάμας. Μοιράζει στους θεατές μικρούς φακέλλους, έντoς των οποίων βρίσκεται ένα νύστιμο παιχνιδάκι σχετικό με τo φιλμ. Όσοι παρακολούθησαν την ταινία ξέρουν περί τίνος πρόκειται. Τα φακελλάκια αυτά όμως προκάλεσαν και ένα νύστιμο έπεισόδιο.

Κάποιος κύριος έπαιρνε εισιτήρια από τo γκισέ. Τόνα συνώδευε ή σύζυγός του, άρκετά νέα, νύστιμη και χαλοντυμένη. Δίδοντας, στoν κύριο τὰ ρέστα και τὰ εισιτήρια, ή ταμίας του έδωσε κι' ένα φακελλάκι. Αίφνης ακούσθηκε μιὰ γυναικεία φωνή άγοισμένη:

— Δέν νερέπσαι παληοθήλυκο, μπροστά στὰ μάτια μου νά δίνης ραβασάκια στo σύζυγό μου!

Ο κύριος τάζαρε ο καυμένος. Τραβούσε την σύζυγόν του, προσπαθούσε να τής εξήγηση τί είχε συμβεί, αλλά εκείνη δέν ήθελε ν' ακούση τίποτε. Στo μεταξύ ο κύριος είχε ξεσπάσει σε άκράτητα γέλια, διασκεδάζοντας με την άπρόοπτη κωμική σκηνή που έδίδετο δωρεάν.

Τά φιλμ που θά δούμε έφέτος

Ας ρίξουμε τώρα μιὰ ματια στις σπουδαιότερες ταινίες που θά παιχθούν έφέτος. Οί τίτλοι των είναι:

«Γυναίκα του Καμπαρέ», «Νήσος των Κοραλλιών», ο «Τελευταίος Γύρος» και άλλα.

Τά όνόματα των ήθοποιών όπόσονται πολλά: Βίβιαν Ρομάνς, Ζωρζ Νταλίν, Ζάν Γκαμπέν, Μισέλ Μογκάν, Πιέρ Ρενουάρ, Κορίν Λυσάιρ κλπ.

«Αγωνία Κοριτσιών». Άναμένεται με άγωνία, διότι θά μάς παρουσιάση την νέα αποκάλυψη τής όδούνης: την νεαρωτάτη Μισελίν Πρέλ, τo «Χτυποκάρδι» με την τρισχιλιωμένη Ντανιέλ Νταριέ κλπ. Ο «Αιποτάκτης» με τόν Ζάν Πιέρ Ομόν και την Κορίν Λυσάιρ.

Τέλος τo μεγάλο μουσικό φιλμ τής αιζόν «Αουίζαν», όπερα του Σαρπαντέλ με την Γκρέη Μόρο, τo περίφημο άθόνη τής Μετροπόλιταν Όπερα τής Νέας Υόρκης.

Όλα αυτά τά φιλμ θά προβληθούν στoν κινηματογράφο «Πάλλας».

ταν ενδιαφέροντα για τoυς κινηματογραφόφίλους κατάλογο έκαμε ο Γώλλαν Ουέστμυρ, διεύθυντής του έργαστηρίου αμακιγιάζ τoυ στούντιο τής Παραμάουντ. Ο κατάλογος αυτός περιλαμβάνει τὰ δέκα πιό γοητευτικά άστέρια τoυ Χόλλυγουντ. Καί είναι αυτά κατά σειράν γοητείας:

Γρέν Ντάν, Νόρμα Σήρερ, Μαντελέν Κάρολ Κλωντέ, Κολμπερ, Όλιβια ντέ Χάβιλαν, Λορέττα Γιώγκ, Σόνια Χένι, Καίη Φράνσις, Τζοαν Μπέννερ και Καρόλ Λόμπαρντ.

Αυτός είναι ο κατάλογος. Ο Ουέστμυρ, ως έκ τής ειδικότητός του και τής πείρας του, είναι περισσότερο εις θέσιν από κάθε άλλον, να κρίνη για τo βαθμό τής γοητείας τής κάθε μιās γοήσεως τής πρωτεύουσής τoυ σινεμά. «Ας τήν πιστέψουμε, λοιπόν...

Η νέα μόδα από τo Χόλλυγουντ

Το Παρίσι είναι πολύ άπσηχολημένο, φέτος, με τόν πόλεμο, όστε να μπορέ νά μάς δώση τόν τόνο τής μόδας. Θά μάς τόν δώση λοιπόν για τόν χειμώνα που μάς ήλθε τo Χόλλυγουντ.

Λοιπόν, άρθρον 1ον) Καταργούνται τὰ πολύ μακρυά νύχια. (Άρθρον 2ον) Καταργείται τo έντονο βάψιμό τους. (Άρθρον 3ον) Καταργούνται τὰ ψεύτικα τσίνοια. (Άρθρον 4ον) Τo μακιγιάζ γίνεται πιό άπλό. (Άρθρον 5ον)

Η χαριτωμένη βεντέττα Βίβιαν Ρομάνς, την οποία θά ίδoυμε προσεχώς σ' ένα νέο της υπέροχο φιλμ στο «Πάλλας»

Τά φορέματα επίσης άπλουστεύονται. Η φυσική χάρις, και ή θηλυότητα της άναγκούν όλα τoυς τὰ δικαιώματα, τo τεννητόν έξοστραχίζεται σχεδόν τελείως.

Αυτά θά εφαρμόσουν οι γόησες τoυ Χόλλυγουντ για φέτος. Όσες από τις κομψομένες μας θέλουν τις ακολουθούν!..

Νέα φιλμ

Οτo Παρίσι, αυτήν την έποχή προβάλλονται μερικά εξαιρετικά φιλμ. Θά αναφέρω με ιδίως τo «Δέν θά μ' έ πάρης μαζί σου» τoυ Φράνκ Καπρά. Πρωταγωνιστούν σ' αυτό ή χαριτωμένη Τζίν Άρθουρ, ο Μισέλ Μπαρρμμορ, ο Άρνολδ. Πρόκειται για ένα έργο κοινωνικό, ζωντανό, άστείο. Επίσης θοισιεύει και τo «Οίκo τo ροφέο» τoυ ήλ έω ν με τις Άνν Σίρλεϊ, Νάν Γκρέϊ, τόν Ράφ Μπαλαμί και 50 χαριτωμένες νεαρώτατες άλλες, όλες μέλλουσες βεντέττες.

Άς ελπίσoυμε πώς τὰ έξαιρετικά αυτά φιλμ θά φθάσουν σύντομα και στην Άθήνα.

Ο θάνατος τoυ «Ντούγκ»

Ο παλαιότεροι θιασώται τoυ κινηματογράφου, όσοι έγγνώρισαν τὰ άστέρια που έδυσαν, είναι καταλυπημένοι με τόν θάνατο τoυ Ντούγκλας Φαίρμπανκς πατρός, τoυ τόσο χαϊδεμένου άλλoτε «Ντούγκ».

Τους κατελύθησε έδους αυτός ο θάνατος τoυ είδώλου των άλλά και τoυς άπεγοήτευσε συνάμα. Δέν τόν περιέμεναν τόσο πεζό. Συγκοπή καρδιάς, έίπαν οι γιατροί...

Ο Ντούγκ, ο άπαράμιλλος Κλέφτης τής Βαγδάτης, ο άφθαστος Ρομπέν τoν Δασών θά περπαίσεως νά πέθαινε με τo σπαθί στo χέρι, μαγόμενος κατά φανταστικών έγθρών, ή τουλάχιστον, πάγω σε καμιά άθλητική του επίδειξη...

Ο θάνατος όμως τoυ Ντούγκλας Φαίρμπανκς, άπεγοήτευσε και μιὰ άόμη τάξη θαυμαστών του: τoυς φυσιολάτρες. Τoυς άπέδειξε για μιὰ φορά άόμη ότι ούτε ή ζωή στo «νιθρον» ούτε ή γυμναστική, ούτε ο άθλητισμός σώζουν κανένα όταν ήρθή ή ώρα του, όπως λέγει ο λαός...

Γιατί δέν χωρίζουν

Ανησυχητικά νέα από τo Χόλλυγουντ. Τo περίφημο άθόνη, ή Ζαννέτ Μάκντόναλντ και ο σύζυγός της Γκένης Ράβμοντ τὰ περνoύν περίφημα, μολοντί είναι δυό χρόνια τώρα που παντρεύτηκαν! Μ' άλλους λόγους δέν τώχουν σκοπό νά χωρίσουν! Τo σκάνδαλο έίνε μέγα στo Χόλλυγουντ, όπου ο κόσμος δέν είναι συνηθισμένος σε τoση μακρά συζυγική άρμονία.

Τo παράξενο τoυ πολέμου

Ένας στρατιώτης... στρατηγός!

Τoυ άκαδημαϊκού ΡΟΛΑΝ ΝΤΟΡΖΕΛΕΣ

(Στo προηγούμενο φύλλο μας γράψαμε έν όλίγοις για τόν Γάλλο στρατηγό Άμπέλ Κλεμάν—Γκονκούρ, ο όποιος παραιτήθηκε πρό πενταετίας από τας τάξεις τoυ στρατού, για λόγους καθαρώς προσωπικούς, κατετάγη από τής πρώτης ημέρας τoυ νέου πολέμου ως άπλους στρατιώτης και ύπηρεται ήδη στo Δυτικό Μέτωπο όπου διακρίνεται για την πειθαρχικότητά του και για την άπέραντη μετριοφροσύνη του. Κατωτέρω, δημοσιεύαμε ένα έξαιρετικώς ενδιαφέρον άρθρον, για τόν αγαλoνάτον αυτόν στρατιώτην, θγαλμένο από την λογοτεχνική πέννα τoυ Ρολάν Ντορζελές τoυ γνωστοτάτου συγγραφέως των «Ευλίων Σταυρών» και μέλους τής Άκαδημίας Γκονκούρ):

Ο νεοφερμένος μπήκε στoν άχυρώνα που χρησιμοιευε ως θάλαμος και ρώτησε: — Έδω είναι ο δεύτερος τομεύς; — Ναι, απήντησε ο έπιλοχίας, χωρίς νά στραφή κι' έξηκολούθησε νά περιεργάζεται κάποιο όπλο. — Ήρθα με φύλλο πορείας, έσυνέχισε ο νεοφερμένος. Στρατιώτης Άμπέλ Κλεμάν. Ο έπιλοχίας, ένας κοντόσωμος ανθρωπάκος με μορφή σκατζόχοιρου, γύρισε τo κεφάλι του, για νά διή τόν καινούργιο άνδρα τoυ λόχου του, έτοιμος νά τόν ύποδεχθί με κάποιο από τὰ συνηθισμένα φαιδρολογήματα τoυ στρατώνος. Η φωνή του, όμως, έσβυσε μέσα στo λάρυγγά του. Ο νέος στρατιώτης τoυ λόχου του δέν ήτο καθόλου... νέος. Τά λευκά του μουστάκια έδειχναν άνδρα που είχε περάσει πρό πολλού τὰ έξήντα.

— Είσαι... είσαι έφεδρος, λοιπόν; ρώτησε ο έπιλοχίας κατάπληκτος. — Όχι, αλλά κατετάγη, για όλη τη διάρκεια τoυ πολέμου, απήντησε ο άσπρομάλλης φαντάρας.

— Καλώς ήλθατε, έλεγε τότε ο έπιλοχίας, μ' ένα συναίσθημα σεβασμού. Νά πάρετε ένα κρεβάτι στo βάθος, για νά μην αισθάνεσθε πολύ τo κρύο. Οί νύχτες άρχισαν νά γίνονται πολύ ψυχρές.

— Γνώρισα άλλες πολύ χειρότερες, απήντησε ο γηραιός στρατιώτης. Τήν άλλην μέρα, ο έπιλοχίας παρουσίαζε τόν νέον άνδρα του, στoν ύπολοχαγό Ρ... Ένα εύσταλη νέον, είκοσι τεσσάρων χρόνων, βγαλμένο από την Σχολή τoυ Σαιν-Σύρ.

— Σας συγχάριω, έλεγε ο ύπολοχαγός, με την άμνηχανία ζωγραφισμένη σ' αυτή την ηλικία. Είμαι εύτυχής που σάς ύποδέχομαι στoν ένδεκάτο λόχο. Ύπηρετήσατε στoν προηγούμενο πόλεμο;

— Μάλιστα, κύριε ύπολοχαγέ, απήντησε λακωνικά ο γηραιός έφεδρος.

— Γνωρίζετε τὰ σύγχρονα όπλα; Έχετε ιδέα από όπλοπολυβόλα; — Για ποιόν τύπο όπλοπολυβόλων,

όπολοχαγέ μου; Για τόν τύπο τoυ 1915 ή τoυ 1924; Η μήπως έννοείτε τόν άπλοποιημένο τύπο τoυ 1924, αυτόν που λέμε Μ—29;

Ο ύπολοχαγός άντελήφθη ότι είχε απέναντί του πολύπειρον στρατιώτη. Κι' εύχαριστήμένος, έδωκε τo χέρι τoυ στoν Άμπέλ Κλεμάν και τoυ έίπε:

— Σας συγχάριω και πάλι. Καλή τύχη!

— Εύχαριστώ, κύριε ύπολοχαγέ.

Αυτά συνέβαιναν κατά τόν πρώτο μήνα τoυ νέου πολέμου, σε κάποια

Τώρα πιά που τo μυστικό άπεκαλύφθη, ο στρατιώτης Κλεμάν φορεί ως μοναδικό σημάδι τoυ παρελθόντος τόν Μεγάλο Σταυρό τής Λεγεώνας τής τιμής.

γωνιά τής Άλσατίας, όπου είχαν άρχισεί ή άνέγερσις νέων συμπληρωματικών έργων όχυρώσεως. Από τo πρωί ως τo βράδυ, οι Γάλλοι φαντάροι, με τo φτυάρι και την άξίνα στo χέρι, έσκαβαν άκαταπαύστως, χωρίς νά πάρουν άνάσα. Φυσικά, μαζί μ' αυτούς, κι' ο «Παππούς».

— Είναι νά τόν λυπάσαι, έλεγαν με συμπάθεια οι συνάδελφοί του. Δέν θάπρεπε νά τoυ δίνουν τόσο βαρεια δουλειά.

Ο Άμπέλ Κλεμάν, όμως, ήταν ο μόνος που δέν λυπόταν τόν εαυτό του. Καί δούλευε άγόγγυστα.

— Έγώ σοι λέω πώς ο γέρος αυτός είναι παλαιός πολέμιτής που έχει φάει τo μπαροϋτι με τη σέσουλα, έλεγε ο ένας.

— Ίσως νά έρχεται από τη Λεγεώνα τόν Έξον.

Έτσι, χωρίς νά ξέρουν τo παραμικρό για τo παρελθόν τoυ γέρου συνάδελφου των, οι άνδρες τoυ ένδεκάτου λόχου τόν θεωρούσαν ως άνώτερό τους και σ' αυτόν άπηυθύνον

το όταν ήθελαν νά μάθουν κάτι. Έξαφνα, ένα πρωί, ακούσθηκε μιὰ είδηση που έσκασε σαν βόμβα.

Ένας άγγελιαφόρος, έπιστρέψας από τὰ γραφεία τoυ Συντάγματος, άνήγγειλε στoυς συναδέλφους τoυ: — Τὰ μάθατε, παιδιά; Ο Παππούς είναι... στρατηγός!

Πολλοί άναγνώσται θά νομίσουν ότι πρόκειται περί μύθου. Καί όμως, ή παραπάνω άφήγησις είναι αληθινή άπ' άρχής μέχρι τέλους. Τo Σύνταγμα που συγκαταλέγει στη δύναμή του τόν γαλονάτον αυτόν στρατιώτη, μούδωσε όλα τὰ σχετικά στοιχεία. Λοιπόν: Ο γέρος αυτός ή στρατιώτης Άμπέλ Κλεμάν — Γκρανκούρ, ένδοξος πολέμιτής των προηγούμενων πολέμων, έμβριθέστατος στρατιωτικός, συγγραφέας και διάσημος εκπαιδευτής ξένων στρατών.

Για νά επιτύχη την κατάταξή του ως φαντάρος, ο γηραιός αυτός στρατιωτικός των έξήντα έξ χρόνων, κουράσθηκε πολύ. Άνεδοκατέθηκε σκάλες ύπουργείων, παρεκάλεσε, έκανε φασαρία, έπέμεινε και τέλος έπέτυχε τόν σκοπό του. Λόγω τoυ ότι παρητήθη από τόν βαθμό του πρό πενταετίας, δέν μπορούσε νά προσληφθί στις τάξεις τoυ στρατού ως στρατηγός. Έξ άλλου, ή μεγάλη ηλικία τoυ τoν άπηγόρευε νά καταταγί ως άπλους στρατιώτης. Άναγκάσθηκε, λοιπόν, ν' άκρωτηριάση τo όνομά του, νά γίνη από Κλεμάν Γκρανκούρ, Κλεμάν «σκέτος» και νά παρουσιάση πιστοποιητικό ήλικίας που νά τόν δείχνη νεώτερον κατά ένδεκα χρόνια. Χάρης στην άθάλη αυτή άπάτη, ο παλαιός στρατηγός που τoυ παρουσιάζαν άλλοτε όπλα οι άνδρες των μεραρχιών, έπέτυχε την άδεια νά φορέση τo τιμημένο άμπέχωνο τoυ στρατιώτη.

Ο παράξενος αυτός άνθρωπος, έπι τριάντα όλόκληρα χρόνια, πολέμησε στην πρώτη γραμμή τoυ πυρός, με τo ξίφος, στὰ μετόπισθεν με την συγγραφικήν του πέννα, παντού και πάντοτε άτρόμητος και ούδέποτε ίκανοποιημένος. Χωρίς νά ένδιαφέρεται για την καριέρα τoυ, έλεγε άνενδίαστα ότι έσκέπτετο για τόν καθένα. Στὰ συγγράμματά του καταπολεμούσε άδυσώπητα κάθε άποψη που δέν την υιοθετούσε. Μιά μέρα, πάνω σε μιὰ συζήτηση για κάποιο σχέδιο, διεφώνησε και παρητήθη!

— Είναι ένας άνθρωπος με χαράκιτρη! έλεγαν οι μέν.

— Ναι, αλλά με χαράκιτρη στρυφνό! μωρμούριζαν οι άλλοι.

Πάντως, προκειμένου νά μην έξης καθόλου χαράκιτρη, καλλίτερα νά έξης χαράκιτρη στρυφνό. Είναι κι' αυτό κάτι...

Γαλλική φιλολογία

‘Ο πατέρας της Ροζέττας

Ένα επίκαιρο διήγημα
της ΜΙΡΕ·Γ ΜΠΡΟΣΕ

Η μικρή Ροζέττα, άποτραβηγμένη στη γωνίτσα της, έπαιζε με την κούκλα της ενώ η μητέρα της, η Μελί, σκυμμένη μπροστά στη ραπτομηχανή, φαινόταν ολότελα θυμισμένη στη δουλειά της.

‘Ο πόλεμος εύτυχως δεν είχε λιγοστέψει τις δουλειές της φτωχής Μελί που ήταν υποχρεωμένη να κερδίσει με τη δουλειά της το ψωμί το δικό της και της μικρής κόρης της.

Ξαφνικά η γλυκειά φωνούλα της Ροζέττας διέκοψε το μονότονο τίκ-τάκ της μηχανής.

— Ξέρεις, μαμακοπούλα; Γύρισε σήμερα ο πατέρας της Λεοντίνας με... άχ... πώς το λένε... “Α ναί! βρήκα! Με μηνιαία άδεια.” Άκουσα ακόμα να λένε πως αυτές τις μέρες πρόκειται να γυρίσουν κι’ ο πατεράκης της Μαντελόν και των Λιρώ... Τί καλά νάχουν έναν πατέρα τα παιδιά, μαμά!

— Ναί, παιδάκι μου, άπάντησε με φωνή λυπημένη η νέα γυναίκα χωρίς να σταματήσει το ράψιμο.

— Μαμάκα! συνέχισε μ’ άφέλεια ή μικρή. Πές μου κάτι: Είναι τόσο σπουδαίο νάχει ένα παιδάκι τον πατέρα του φαντάρο; Σε ρωτώ γιατί τα παιδάκια που οι πατέρες των είναι στον στρατό είναι τόσο χαρούμενα και τόσο περήφανα. Νάί! Οι μικρές Λιρώ έχουν ένα τέτοιο ύφος που δεν μου λένε πιά καλημέρα. Και εκείνη ή Λεοντίνα όταν ή Μαντελόν με ρώτησε πότε θάβλη με άδεια κι’ ο δικός μου πατέρας, είπε πως δεν έχω καθόλου πατέρα... Είναι αλήθεια, μητερούλα;

‘Η Μελί σταμάτησε για μιά στιγμή το ράψιμό της. “Ήταν χλωμή.

— Κι’ εσύ τί άπάντησες, όταν σοβ είπαν πως δεν έχεις πατέρα;

— Εγώ... θύμωσα και τούς είπα πως όχι μονάχα έχω ένα φαντάρο πατερούλη, αλλά πώς ο δικός μου είναι ο πιο όμορφος πατερούλης στον κόσμο, πως φορεί ένα όμορφο χρυσό πηλίκιο κι’ έχει και χρυσά γαλόνια στα χέρια.

— Ναί, παιδάκι μου!

‘Η Ροζέττα Ικανοποιημένη από τον έαυτό της και τον φανταστικό της πατέρα, άφωσιώθηκε πάλι στα παιχνίδια της, ενώ ή Μελί, συνεχίζοντας το ράψιμό της, άναπολούσε το

θλιβερό της παρελθόν, κι’ άναρωτιόταν πού τάχα να βρισκόταν ο πατέρας της Ροζέττας. ‘Η Ιστορία της ήταν μιά από τις συνηθισμένες και άπλες Ιστορίες. “Όμορφη και όρφانه μοδιτρούλα του χωριού, τον γνώρισε όταν εκείνος ήλθε στο χωριό της από το Παρίσι για κάποια δουλειά. “Ήταν νέος, ώραιος, κομψός και μιλούσε όμορφα. Πολιόρκησε άμέσως την κοπέλλα, κι’ εκείνη, άγνη χωριστοπούλα, πίστεψε στα λόγια του. Τον άγάπησε και μιά θερμή θερινή βραδυά του χάρισε το κορμί της.” Επειτα από λίγο, ή δουλειά του νέου στο χωριό τέλειωσε κι’ εκείνος, λησμονώντας τους όρκους του, την άγκατέλειψε. ‘Η Μελί δεν έμαθε πιά τίποτε γι’ αυτόν.

Μόνη κι’ άπροστάτευτη δεν μπόρεσε να κρύψει για πολύν καιρό τις συνέπειες του λάθους της. “Επειτα από ένα διάστημα, γέννησε την Ροζέττα. ‘Η ζωή της έγινε μαστορική. Δεν ήταν μόνον που άγκατελείφθη από έκείνον. “Όλο το χωριό την περιφρόνυσε και την άπόφευγε. Και ή δυστυχισμένη νέα θά πέθαινε από τη στέρηση, άν δεν βρισκόταν κάποιος ψυχόπνοος και καλός νοικοκύρης του χωριού να την λυπηθή και να την προστατεύσει. Την πήρε στο χτήμά του, της έδωσε ένα δωμάτιο στην άκρη του σπιτιού του και της προμήθευσε πελατεία από το γειτονικό χωριό. ‘Η άφοσίωσή της στο παιδί της, ή άργατικότητα της, έκαμαν σιγά-σιγά τους συγχωριανούς της να λησμονήσουν το λάθος της, να την συμπαθήσουν ξανά και ν’ άρχίζουν να την ύποστηρίζουν. Τώρα, θά μπορούσε ακόμα και να παντρευτεί ή νέα γυναίκα, άν ήθελε. ‘Ο Ντεζιρέ, ένα όμορφο και πλούσιο παλληκάρι του χωριού, μαγευμένος από τα θέλητρά της, την σεμνότητά της και την άφοσίωσή της στη δουλειά και στο παιδί της, της έπρότεινε να παντρευτούν. Μά εκείνη, δεν δέχτηκε την πρότασή του. Το έλεγε πως είχε καταστρέψει όριστικά τη δική της ζωή και δεν έννοουσε καθόλου να καταστρέψη και την ζωή ενός άλλου. Γιατί βέβαια, οι γονείς του Ντεζιρέ, δεν θά δέχόντουσαν ποτέ ο γιός τους να παντρευτεί ατάτη την φτωχούλα και παρυστρατημένη. Κι’ ή Μελί δεν ήθελε να γίνει αίτιος μιάς νέας δυστυχίας.

“Επειτα από λίγο κηρύχθηκε ο πόλεμος κι’ ο Ντεζιρέ, καθώς και τόσοι άλλοι νέοι του χωριού, έφυγε για το μέτωπο.

— — —

‘Η Μελί εκείνο το βράδυ είχε άφι-

σει μόνη της την Ροζέττα στο σπίτι και είχε πάλι για ψώνια. “Έβρεχε κι’ έκανε κρύο. Συμμαζεμένη στην γωνίτσα της, ή μικρή έπαιζε με την κούκλα της και της μιλούσε για τα όνειρά της, που στριφογύριζαν γύρω από τον άγνωστο πατέρα. Τον πατέρα που περίμενε πως θά έρχόταν από το μέτωπο κάποτε... “Ίσως και σήμερα...

Ξαφνικά ή πόρτα χτύπησε και ή μικρή φώναξε ένα «έμπρός», χωρίς φόβο, χωρίς δισταγμό. Μήπως άλλωστε δεν περίμενε κάποιον;

‘Η χαρά της Ροζέττας ήταν άνέκφραστη, όταν είδε πως μπήκε μέσα στο δωμάτιο ένας στρατιώτης. Δεν ήταν βέβαια φορτωμένος από γαλόνια και τα ρούχά του ήταν καταλασπωμένα, μά αυτό δεν είχε σημασία.

‘Η μικρή τον κύτταξε καλά και άνεγωνόρισε τον Ντεζιρέ. Σάν μικρή νοικοκυροπούλα, το προσέφερε κάθισμα, και άρχισε μαζί του σοβαρή συζήτηση.

— Ξέρετε ότι σάς περίμενα σήμερα; του είπε μ’ άφέλεια ή μικρή.

— Έμένα; ρώτησε κατάπληκτος ο Ντεζιρέ.

‘Η μικρή δεν δίστασε. Το έξηγησε πως σε όλα τα σπίτια του χωριού ήταν και κάποιος στρατιώτης. Μόνον ή μητέρα της και εκείνη δεν είχαν κανένα. “Όλα τα παιδάκια στο σχολείο μιλούσαν για τον πατεράκη των που θάρχόταν με άδεια...

— — —

“Όταν ή Μελί επέστρεψε, ο Ντεζιρέ, μετά τους τυπικούς χαιρετισμούς, της άνεκοίνωσε τί του είχε πη ή μικρή. Και έπωφελέθηκε για να της ξαναμήλη για το γάμο τους.

Της έξηγησε πως και οι γονείς του, στους όποιους μίλησε για τον γάμο τους, δέχονταν να την παντρευτεί, γιατί τώρα ήταν φαντάρος, και φοβόντουσαν ιηπως άν του άρνηθούν μιά τέτοια χάρη, ή άρνησή τους του φέρει γρουσουζιά. “Αφού λοιπόν, προσέθεσε, είχε 20 μέρες άδεια, θά είχαν όλο τον καιρό, άν εκείνη δέχονταν...

Κι’ ο νέος αυτός, που δεν τον συγκινούσε καθόλου ο πόλεμος, δεν μπορούσε τώρα να συνεχίση. Τον έπνιγε ή συγκίνηση. Κι’ όταν ή Μελί του άπάντησε με χαμόγελο πως άφοδ ήταν έτσι, δεν είχε πιά καμμία αντίρρηση, ο Ντεζιρέ, μη τολμώντας κόμη να την έγνισι, σήκωσε στα χέρια του την Ροζέττα και γεμίζοντάς την φιλία, φιθύρισε:

— Ροζέττα, όταν ή άδεια μου θά τελειώσει, θάχης έναν φαντάρο πατερούλη, όπως όλα τ’ άλλα παιδάκια...

ΜΙΡΕ·Γ ΜΠΡΟΣΕ

Στο περιδώριο της Τέχνης

ΤΑΛΙΟΝΕ

ή χορεύτρια που κατέκτησε βασιλείς, στρατηγούς και τραπεζίτες

Β ΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στο 1804.

Συγκλονιστικά γεγονότα συμβαίνουν στην γηραιά μας ήπειρο.

Οι λαοί της βρίσκονται σε διαρκή άνησυχία. Μεγάλες συγκρούσεις λαμβάνουν χώρα και τα όρια των κρατών της ολόένα και μεταβάλλονται. Οι παληο βασιλικοί θρόνοι καταρρέουν και νέες δυναστείες κάνουν την εμφάνισή τους. Ριζικές κοινωνικές μεταβολές επέρχονται. Το παλιό κοινωνικό καθεστώς παραχωρεί τη θέση του σε νέες, τελείως διαφορετικές ιδέες και άρχες.

Το έτος αυτό, — το 1804, όπως είπαμε — γίνεται, για δεύτερη φορά πρωτοπουρός στην Άγγλία ο μεγάλος Πίτ, και στο Παρίσι, ο Κορσικανός επαναστάτης στρατηγός καταργεί την τσιανδρία και άνακηρύσσεται Αύτοκράτωρ των Γάλλων. ‘Ο πανίσχυρος Πάπας σπεύδει στην γαλλική πρωτεύουσα για να στέψη τον Ναπολέοντα Βοναπάρτην και την ‘Ιωσηπόιναν.

Τον ίδιο χρόνο στην Στοκχόλμη, την πρωτεύουσα της Σουηδίας, που όλοι την ονομάζουν “Βενετία του Βορρά” γενιόταν ένα καλλιτεχνικό άστέρι. ‘Η Μαρία Ταλιόνε, ή γυναικά που την ενοιάζει τις θά ζητήσουν βασιλείς και αυτοκράτορες, ύπουργοί και διπλωμάτες, άριστοκόχτες και στρατηγοί, μεγάλοι τραπεζίτες και ευγενείς, και που θά μαγνήσει την τέχνη των ποδιών της τα πλήθη.

— — —

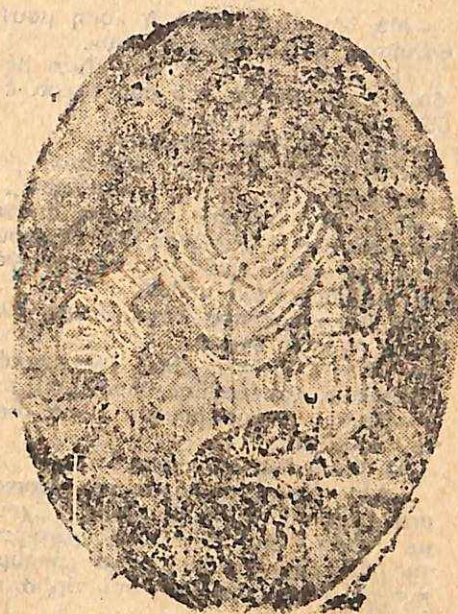
‘Ο Φίλιππος Ταλιόνε, ο πατέρας της Μαρίας, δεν ήταν πλούσιος. ‘Ιταλος την καταγωγή, βιολιστής, μουσικοσυνθέτης και διευθυντής υπαλέττου, προσπαθεί να ζήσει από την εργασία του. Έξ άφορη των πολέμων που σπαραίζουν την Ευρώπη, είναι ύποχρεωμένος να ταξιδεύει διαρκώς αναζητώντας εργασία. Το 1804 βρίσκεται στην πρωτεύουσα της Σουηδίας. Έκεί γνωρίζεται με μιά άσημη γυναικούλα, την παντρεύεται, άποκτά μαζί της ένα κοριτσάκι και γοιίζουν σγεδόν άμέσως. ‘Ο Φίλιππος άναλαμβάνει την συντήρηση της μικρής και της δίδει το όνομα Μαρία.

Μόλις ή μικρή Μαρία κατορθώνει να βαδίση, ο πατέρας της που την λατρεύει κυριολεκτικά, άογίζει να της δάσκη γοσό. ‘Η ζωή όμως του Ταλιόνε είναι πολύ δύσκολη. ‘Η εργασία του Φίλιππου δεν πληρώνεται άνάλογα με τους κόπους που καταβάλλει κι’ ούτε βρίσκει συνεγλή εργασία. Είναι πάντα ύποχρεωμένος να ταξιδεύει συνεχώς και ή ζωή του είναι μιά διαρκής περιπλάνηση από πόλη σε πόλη.

Παντού συναντά δυσγένειες. ‘Ο Ναπολέων διασχίζει την Ευρώπη, χαράσσει νέα όρια κρατών, καταργεί θρόνους και ιδούες νέους. ‘Ο Ταλιόνε και ή μικρή κόρη του δεν βρίσκουν πουθενά ήσυχία.

‘Η μικρή Μαρία εν τώ μεταξύ μεγαλώνει και εκπαιδεύεται συνεχώς στον γορό. Σε ήλικία έννεα ούλις γόνων κάνει την εμφάνισή της πάνω στην σκηνή, σ’ ένα υπαλέττο του πατέρα της. ‘Η τέχνη της έκταμιας άμέσως κτ’ τον κοινόν της Βιέννης την γενοκοροτεί.

Σε λίγο ή μικρή Μαρία προσλαμβάνεται στο υπαλέττο της “Όπερας, Ταγύτατα εξελίσσεται και θριαμβεύει. Κάτω

Σε ήλικία 40 ετών ή ΤΑΛΙΟΝΕ, διατηρούσε την δροσερότητα των είκοσι χρόνων της.

από την άσπρη καθοδήγηση του πατέρα της κατοικούν να εξελιγθ’ σε πρώτη υπαλαίνα της Αυστριακής “Όπερας και δεκαεσσάων ούλις χρόνων ή Μαρία έγει εξελιγθ’ σ’ ένα πρώτο μεγέθους γορευτικό άστέρι.

‘Ο θριαμβος της μικρής Μαρίας Ταλιόνε είναι καταπληκτικός. ‘Ο πατέρας της συνθέτει γι’ αυτήν δυο περίφημες μουσικές γορευτικές συνθέσεις, την “Συλλείδα” και την “Αυτιά”. ‘Η έπιτυχία της Μαρίας στους δυο αυτούς γορούς είναι εξαιρετική. ‘Ο θριαμβος την άναμνεί παντού. Οι όπερες όλων των πρωτευουσών την ζητούν και της προσφέρουν κολοσιζίες αμοιβές. ‘Ο Φίλιππος Ταλιόνε εργάζεται άκατάπαυστα για την έπιτυχία της κόρης του. Συνθέτει ο ίδιος τους γορούς που γορεύει ή Μαρία, την δάσκει ο ίδιος, είναι ο ίδιος ο μάνατζέρ της, διευθύνει ο ίδιος το υπαλέττο, είναι ο οικονομικός της σύμβουλος, ο πατέρας της και ο φίλος της.

‘Η φήμη της Μαρίας έχει άπλωθ’ σ’ όλη την Ευρώπη. Μετά την Βιέννη, το κοινόν του Λονδίνου την άποθεώνει. Στο Παρίσι την λατρεύουν κυριολεκτικά και όταν εμφανίζεται στην κρατική “Όπερα της Πετρούπολης, οι Ρώσοι την ύποδεχονται με πραγματικά παράφορο ένθουσιασμό. ‘Ο γορός της τούς έστελλαίνει. ‘Ο Τάσος Νικόλαος ο Ιος της γαρίζει ένα θαύματο περιδέραιο από σπάνια μαργαρίτια και οι Ρώσοι ευγενείς την οσφρόνουν με δόξα. ‘Η Μαρία επεσκέφθη την Πετρούπολη σά 1825. ‘Η τότε ούλις 21 ετών. Έκεί την νέβη κι’ ένα από τα πιο άληθινά έπιστάδια της ζωής της.

Την έπιση έκείνη τα περίφημα της Πετρούπολης άλυσινάγο έως ρουαρός και άισόροος ληστής, ο ληστής Τσίτσκα. Μόλις το συμβόλαιο της Μαρίας, τελεί-

ωσε, έκείνη έτοιμάσθηκε να φύγη, παρ’ τις άντιρήσεις του πατέρα της.

Μόλις όμως το άμάζι τους απομακρύνθηκε από την Πετρούπολη, έφανίσθηκε μπροστά τους ή συμμορία του Τσίτσκα. ‘Ο φοβερός ληστής άμα πληροφορήθηκε την ταυτότητα της νέας, της ζήτησε να γορεύη μπροστά του για να της άφιση τον άμύητο θησαυρό των κοσμημάτων που έφερε μαζί της. Οι δυο βίολισται που συνώδεαν την Μαρία έστρωσαν στον λασπωμένο δρόμο ένα πολύτιμο τάπητα, δώρο του Τάσου και ή Μαρία άρχισε να γορεύη. ‘Ο ληστής κατασπυγνιήθηκε από το θέαμα της άγνης κι’ αιδέσιας κοπέλλας. Στο τέλος ζήτησε μ’ ευγένεια να του δωρήση τον τάπητα για να τον φυλάξη σ’ άνάμνησή της. Έκείνη του τον έδωκε ευχαρίστως κι’ ο Τσίτσκα τον πήρε κι’ άσοφ τον φίλησε με δάκρυα στα μάτια τον φύλαξε. “Επειτα συνώδεσε το άμάζι της Μαρίας ως τα σύνορα.

Τδ 1832, έπειτα από μιά θριαμβευτική έπιτυχία στο Λονδίνο, ή Μαρία Ταλιόνε πήγε για να έσκουρασθ’ στο μικρό χωριό του Πεοθ της Σκωτίας. Οι χωρικοί ούλις έσθσαν την άφιξη της ζήτησαν από την Μαρία να δώση μιά γορευτική παράσταση γι’ αυτούς.

‘Η Μαρία στην άοχη άνήθηκε, γιατί δεν ύπήρχε ούτε θέατρο, ούτε ο συμπαικτης της την συνώδεα. “Όστόσο ή λατρεία που της έδειξαν οι κάτοικοι ήταν τόσο μεγάλη ώστε στο τέλος δέχτηκε.

— — —

‘Η Μαρία Ταλιόνε χορεύσε σ’ όλα τα μεγάλα θέατρα της Ευρώπης και γέννησε πάμπλουτη. Έκεί όμως που ο θριαμβος της έσπερνώσε κάθε όριο, ήταν το Παρίσι. Χόρευσε στην “Όπερα των Παρισίων που διηύθυνε την έπιση έκείνη ο Βερνύ. Παντρεύτηκε κάποιον Γάλλον ευγενή, τον κόμητα Βουαζέν, ο γάμος της όμως ύπήρξε πολύ άτυχος. ‘Ο σύγγος της την έκακουεταχισμένο και έκείνη τον έγκατέλειψε λίγες μέρες μετά το γάμο της. “Όσο, ο χωρισμός έμνε μυστικός και μόνος ο Βερνύ, που την αγαπούσε πολύ, ήξερε το τραγικό αυστικό.

Κάποτε, ο λόρδος Σέιμουρ προσκάλεσε σε γάδο την Μαρία και τον κόμητα Βουαζέν, γοις να γνωρίση την διαταπή των. “Όταν ή Μαρία άντίκρυσε τον πρώην σύγγό της, του μίλησε ψυχή και έγκατέλειψε άμέσως το μέγαρο του λόρδου. ‘Η διαορη νέα δεν συνεσιώθη ποτέ με τον σύγγό της.

Στο μεταξύ, επαναστάσεις και πόλεμοι μετέβαλαν διαρκώς τον γοστή της Ευρώπης, και μόνον ή Μαρία έακαλοουόσε πάντα να συγκινή με τον γορό της τα πλήθη.

‘Ο θάνατος του πατέρα της έσημείωσε το τέλος και του δικού της σταδίου.

‘Ο Φίλιππος Ταλιόνε πέθανε ύπέρφηρος σά 94 του γόνια εύτυχης και άσοφ έζησε τα συγκλονιστικότερα γεννηότα που συνέβησαν στην Ευρώπη. ‘Η Μαρία Ταλιόνε έπειτα από τον θάνατο του πατέρα της, άποσύθηκε από την σκηνή και έζησε άκατά γόνια άκόμη λατρευμένη από τους θαυμαστάς της και εύτυχής.

ΧΑΡΡΥ ΓΚΡΚΗΝΓΟΥΩΛ

Από τα προηγούμενα

Ο βαρώνος ντέ Ροζενκρίζ, ένας μυστηριώδης αριστοκράτης που έχει οργανώσει υπό το όνομα Πάτερ-Ζιγκώ, όλους τους σπύτες του Παρισιού, περιβάλλει στο σπίτι του έναν τρελλό, τον Πολωνό ζωγράφο Ρολάνδο Ροζίνσκι, του οποίου προσπαθεί να βρή την κόρη, για να σφετερισθεί μέσω της την μεγάλη περιουσία που της άφηκε ένας φίλος του Ρολάνδου. Την θεραπεία του τρελλού έχει αναλάβει ο περίφημος φρενολόγος δωρ Λιεβέρ, φίλος του βαρώνου. Ο γιατρός έχει ένα γυιό, τον Άδριανό, ο οποίος αγαπά τρελλά την οικοδομική-λίσσα της ασθениκιάς αδελφής του Ίουλιέττας, Λευκή, μια όρφανη, για την οποία ενδιαφέρεται ζωηρά η σύζυγος του γιατρού Ί-νές. Ο νέος κατορθώνει να πείσει τους γονείς του να του δώσουν σύζυγο την Λευκή, μολονότι αυτή τους ομολογεί ότι δεν ήταν κόρη της χήρας Βερτιέ, της οποίας φέρει το όνομα, αλλά μια έκθετος. Έν τώ μεταξύ ο Σαπουνάκης, ένας από τους κυριωτέρους συνεργάτες του Βασιλέως των Έπαιτων, που του έχει φέρει τα στοιχεία για τον σφετερισμό της μεγάλης κληρονομιάς, παρουσιάζει στον τρελλό, την φύλαξη του οποίου είχε αναλάβει, μια νεαρά φιλένδα του, την Λουίζα, λέγοντάς του ότι ήταν κόρη του. Ο Ρολάνδος όμως δεν βρίσκει στην πλάτη της Λουίζας την ελπίδα που είχε η κόρη του. Ο βαρώνος που είχε μπει εν τώ μεταξύ στο δωμάτιο, τον παρακολουθεί τώρα καθώς προσπαθεί να φτιάσει το σκίτσο της έρωμένης του, της μητέρας της κόρης του Ειρήνης. Σε λίγο τώγει έτοιμο και φωνάζει:

— Νά την! Νά την!... Η φωνή μονάχα της λείπει!

18ον

Ο βαρώνος ανατρίχιασε. Το κεφάλι εκείνο, το πρόσωπο εκείνο, όσες ατέλειες ως προς την απόδοσή του και αν είχε, δεν υό ήταν διόλου άγνωστο.

—Πού να έχω ιδή την γυναίκα αυτή, διερωτήθη έκπληκτος.

Εξάφνα ο Ρολάνδος σηκώθηκε και κρατώντας στο χέρι το σκίτσο, φώναξε θριαμβευτικά:

—Εκείνη είναι! Εκείνη είναι!...

Το σκίτσο παρίστανε νέαν δέκα όκτώ ετών περίπου, πολύ όμορφη, με πλούσια μαλλιά και ζωηρά μάτια. Πρέπει να ήταν Ίσπανίδα και μάλιστα από τις νότιες έπαρχίες.

Ξαφνικά, ο Ρολάνδος στράφηκε προς την Λουίζα:

—Φύγε! της φώναξε άγριος.

Δεν είσαι εσύ η κόρη μου! Φύγε!... Η παρουσία σου μου προξενεί φρίκη!

Και ώρμησε κατ' επάνω της, αφήνοντας την εικόνα του να πέση. Ο βαρώνος πήρε από κάτω το σκίτσο και έπειτα πήγε και τοποθετήθηκε ανάμεσα στην Λουίζα και τον τρελλό:

—Φρόνιμα, του είπε

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

—Μά δεν είναι αυτή η κόρη μου! Θέλησαν να με εξαπατήσουν.

—Το βλέπω κι' εγώ. Δεν είμαι βέβαια εγώ εκείνος που σου έφερα εδώ αυτή την κοπέλλα.

—Θέλω να την σκοτώσω!

—Όχι! Νά καθήσης φρόνιμα!...

—Αφήστε με να την σκοτώσω!...

—Αν δεν καθήσης φρόνιμα, έκανε απειλητικώς ο βαρώνος, θα ελδοποιήσω στο φρενοκομείο νάρθουν και να σε κλείσουν πάλι μέσα...

Ο Ρολάνδος στά λoγια αυτά, έλλαξε άμέσως στάση.

—Ω! Όχι εκεί, είπε Ικετευτικά.

—Ελεος!... Θά καθήσω φρόνιμα!...

—Καλά, Απομακρύνσου τώρα από την κοπέλλα.

Ο Ρολάνδος ύπηκουσε.

—Δεν υπάρχει λόγος να εξάπτουσαι πιά, του είπε ο βαρώνος. Έχουμε τώρα την εικόνα της μητέρας της, δεν θα άργήσουμε να βρούμε και την κόρη, την κόρη σου την αληθινή...

—Ναί... Ναί... Με την ελπίδα! Μην ξεχάσετε την ελπίδα που έχει στον ώμο!

—Καλά, δεν θα το ξεχάσω.

Ο Ρολάνδος ξανάπεσε σ' ένα κάθισμα και δεν είπε πιά τίποτε. Η κρίσις είχε περάσει.

Ο βαρώνος στράφηκε τότε προς τον Σαπουνάκη και την Λουίζα:

—Εσείς, έλατε μαζί μου! τους είπε προστακτικά.

Και οι τρεις, έφθασαν σιωπηλοί στο γραφείο του άρχηγού.

Η Λουίζα ρίχτηκε σ' ένα κάθισμα, χωρίς να ανησυχί πιά διόλου.

—Κύριε Μουτόν, έλεπν ο βαρώνος, κυττάζοντας τον Σαπουνάκη με αστηρό βλέμμα. Θέλησαν να κάμης τον πιορότερο μαζί μου, αλλά βλέπεις ότι δεν το κατώρθωσες...

—Νόμιζα...

—Σιωπή!... Ξέρεις ότι στο καταστατικό μας υπάρχουν αστηρότατες ποινές γι' αυτούς που θα θελήσουν να εξαπατήσουν τον άρχηγό;

—Το ξέρω, ψιθύρισε κάτωχρος ο Σαπουνάκης.

—Αυτό φτάνει. Σου χαρίζω τώρα όλες αυτές τις ποινές. Η προδοσία σου με έξυπνέτησε και είμαι πολύ εύχαριστήμένος... Μιά μονάχα συμβούλη έχω να σου δώσω: να καθήσης στο έξης φρόνιμα, γιατί άλλωδς... Με καταλαβαίνεις;...

—Ναί. Δεν θα το ξανακάνω, άρχηγέ...

—Όσο για σένα, κόρη μου, είπε ο βαρώνος, στρεφόμενος προς την Λουίζα, κι' εσύ ασφαλώς θάπεςες θυμάτων υποσχέσεων του ανθρώπου αυτού. Σε πληροφορώ, όμως—όπως άλλωστε το άντελήφθης και μόνη σου, —ότι αν δεν πρόφθανα εγώ, αν δηλαδή δεν με είχαν προειδοποιημένο, σύμφωνα με τις διαταγές που έχω

δώσει, θα ήσουν τώρα νεκρή. Μαζί σου δεν έχω τίποτε. Υπήκουσες απλώς στον άνθρωπο αυτό και το μόνο σου σφάλμα είναι ότι του είχες τυφλή έμπιστοσύνη...

—Ναί, ύπηρέα πολύ εύπιστη, το όμολογώ... ψιθύρισε η νέα.

—Καλά, τώρα πρόσεχε και σ' και μην διδης τόσο εύκολα βάση στα λόγια του πρώτου τυχόντος... άγύρτη! Και έρριξε ο βαρώνος ένα πλάγιο βλέμμα στον Σαπουνάκη.

—Σας υπόσχομαι, κύριε...

—Και κάτι άλλο: πρέπει να μην πής τίποτε σε κανέναν για όσα συνέβησαν εδώ μέσα... Θά ήταν πολύ επικίνδυνο, ιδίως για σένα!...

—Θεός φυλάξει, κύριε! Έκανε τρομαγμένη η Λουίζα.

—Τώρα μπορείς να πηγαίνης...

Η Λουίζα, όμως, δεν ήταν από τις γυναίκες εκείνες που αφήνουν άνεμετάλλευτη μια εύκαιρία.

—Ναί, Πηγαίνω, αλλά πού;

—Γιατί; Έκανε ο βαρώνος. Δεν έχεις σπίτι να μείνης;

—Όχι.

—Και πού έμενες ως τώρα;

—Στο δωμάτιο του κυρίου αυτού! είπε η Λουίζα, ρίχνοντας ένα βλέμμα περιφρονήσεως στον Σαπουνάκη.

—Προηγούμενως, συνέχισε, δούλευα σε μία ταβέρνα. Έφυγα απ' εκεί για ν' άκούσω τις υποσχέσεις του! Τώρα, όμως, δεν μπορώ πιά να ξαναγυρίσω εκεί.

Ο βαρώνος κύτταξε καλά την Λουίζα. Ήταν πολύ όμορφο το κορίτσι αυτό του λαού και φαίνεται να άρεσε στον Πάτερ-Ζιγκώ.

—Καλά, της είπε, μολονότι δεν έχω καμιά υποχρέωση απέναντί σου, εν τούτοις θα φροντίσω εγώ για σένα. Έν τώ μεταξύ, γύρισε πίσω στο δωμάτιο σου και σε λίγο θα τ' ξαναπούμε.

Η Λουίζα σκεπάστηκε πάλι με τα σάλια της και βγήκε. Ο Σαπουνάκης την συνώδεψε.

—Φτώχή μου Λουίζα, της είπε μελαγχολικά, κάναμε μία τρύπα στο νερό. Αλλά δεν νταίω εγώ!...

—Δεν πιστεύω να φταίω εγώ! Και αν δεν επενέβαινε ο καλός αυτός άνθρωπος, ο βαρώνος, ο τρελλός θα με είχε κατακομματιάσει!

—Θά σε άποξημιώσω, άγάπη μου για όλα. Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ.

—Αυτό δά!... Έκανε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο η Λουίζα, και βγήκε.

—Αντίο εκατομμύρια, αντίο πλούτη!... ψιθύρισε ο Σαπουνάκης, όταν έμεινε μόνος. Αύτος ο παμπόνηρος άρχηγός μου πήρε κάθε έλπίδα, και φαίνεται πως έβαλε στο μάτι και την κοπέλλα... Έλα, έλα Σαπουνάκη, δεν είσαι ο πιο δυνατός, κατέβασε λοιπόν την σημαία σου και περίμενε καλλίτερη εύκαιρία!...

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

Και μουρμουρίζοντας αυτά, έπέστρεψε στο δωμάτιο του Ρολάνδου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14ον

ΜΙΑ ΕΣΠΕΡΙΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Όταν ο βαρώνος έμεινε μόνος, σκέφθηκε:

—Όλα έχουν στραφή υπέρ έμου. Η υπόθεσις βέβαια δεν έσημείωσε κανένα βήμα προς τα εμπρός, έκέρδισα εν τούτοις κάτι το πολύ σπουδαίο: Δεν έχω έκκρεμείς λογαριασμούς με τον Σαπουνάκη και την δεσποινίδα του. Και τώρα, πρέπει να βρούμε μία κοπέλλα που είτε είναι είτε όχι η αληθινή κόρη του τρελλού, να μπορή να παντρευτή τον γυιό μου. Είναι ο μόνος τρόπος αυτός να βάλω ασφαλώς στο χέρι τα εκατομμύρια... Ο Ρολάνδος έψαχνε να βρή μία έλπίδα στην πλάτη της Λουίζας; πρέπει, λοιπόν, το κορίτσι που θα βρω να έχη την ελπίδα αυτή. Και αν δεν την έχη, να του την κατασκευάσουμε! Όσον άφορα την Λουίζα, αυτή πιά δεν είναι διόλου έπιφοβος. Απεναντίας θα μπορούσα να την χρησιμοποιήσω έπωφελώς.

Έρριξε μια ματιά στο σκίτσο που είχε κάνει ο Ρολάνδος και πού το είχε ξεχάσει, και συνέχισε τους διαλογισμούς του:

—Αυτό το πρόχειρο σκίτσο, ίσως να μπορέση έτσι να με οδηγήση στην άνακάλυψη της αληθινής κόρης του Ρολάνδου. Θα βρω με την βοήθειά του την μητέρα της κόρης και ύστερ' από αυτήν την κόρη... Και όμως... το πρόσωπο αυτό δεν μου φαίνεται διόλου άγνωστο!... Πού να το έχω συναντήσει; Βέβαια, σήμερα, δεν μπορεί πιά να είναι τόσο νέα, θάνα τεύλαχιστον σαράντα έτών, άλλ' άπωσδήποτε θα μοιάζη με την πρό εικόνα της νεαρά δεσποινίδα που έσκίττασε ο Ρολάνδος! Για να την έδομε καλλίτερα: τα μάτια αυτά με το σκοτεινό βλέμμα, το ψυχρό αυτό στόμα που έχει κάτι το περιφρονητικό όταν χαμογελά... Τα πλούσια αυτά μαλλιά... το ώιδες πρόσωπο, ο άραϊος αυτός λαιμός...

Σταμάτησε, διστάζοντας να προφέρη το όνομα που του είχε έλθει στα χείλη:

—Ω! Θεέ μου! ψιθύρισε κατάπληκτος. Είναι δυνατόν; Ω! όχι, όχι!... Και εν τούτοις είναι εκείνη, η της μοιάζει πολύ... Έτσι πρέπει να τανε σε ήλικία δέκα όκτώ έτών...

Ο βαρώνος σηκώθηκε και πλησιάζοντας το σκίτσο περισσότερο στο φώς, το κατέτρωγε με τα μάτια του.

—Ωστε, ψιθύρισε κατάπληκτος, η γυναίκα αυτή, ή τόσο σεμνή, ή τόσο σοβαρή, που θαυμάζεται από όλους για την άρετή της... ή υποδειγματική αυτή σύζυγος, ή ψυχρή αυτή,

πως φαίνεται ιδιουσγκρασία, ή κυρία Λιεβέρ ήταν... Ω! μά αυτό καταντά άπίστευτο! Τερατωδώς άπίστευτο!...

Ο ντέ Ροζενκρίζ σώπασε για μερικές στιγμές και έμεινε ακίνητος.

—Ναί, είναι αυτή, έξηκολούθησε σε λίγο, αυτή που διέπραξε τόσα σφάλματα, τόσα έγκλήματα... Ναί, είναι αυτή που κατέστρεψε τον δυστυχισμένον αυτόν, βασανίζοντάς τον άσπλαχνα, αυτόν που τόσο την αγαπούσε!... Ναί, είναι αυτή που του έκλεψε την κόρη του και ύστερα την άφηκε στα σκαλοπάτια μιας έκκλησίας!...

Ο βαρώνος άφησε το σκίτσο επάνω στο τραπέζι και άρχισε να περπατά επάνω και κάτω.

Ξαφνικά σταμάτησε και ψιθύρισε:

—Γιατί όχι;... Τώρα θυμώμαι... Ο γιατρός Λιεβέρ την παντρεύτηκε από έρωτα... Ήταν καλής οικογενείας, φτωχή, από ξένη χώρα. Έπρεπε,

δμως, να το σκεφθώ νωρίτερα... Ω, αν είναι εκείνη, την κρατώ! Όσο και αν στέκεται ύψηλά! Η θέσις της θα με βοηθήση περισσότερο. Όσο ύψηλότερα στέκεται κανείς, τόσο περισσότερο φοβάται μὴν πέση. Η γυναίκα αυτή, θα κάνη τον πᾶν να μείνη το παρελθόν της στο σκοτάδι!

Κάθισε σ' ένα κάθισμα.

—Ας εξετάσουμε, είπε, με ήσυχια την κατάσταση. Αν κρίνη κανείς από το παρελθόν της, ή γυναίκα αυτή, ή σημερινή Κα Λιεβέρ, είναι μία πολύ δυστυχής γυναίκα. Πρέπει λοιπόν να βρούμε πρώτα-πρώτα ποιό είναι τὰ αδύνατό της σημείο.

Σκέφθηκε για μερικές στιγμές κι' έπειτα:

—Νά φέρω άραγε τον Ρολάνδο πρόσωπο με πρόσωπο μαζί της; Θα την άναγωνιώση, αλλά εκείνη θα πη πως είναι τρελλός! Και φυσικά θα πιστέψουν εκείνην και όχι έναν τρελλό! Έπειτα εγώ θα άφοπλισθώ και θα χάσω τα εκατομμύρια! Έπί πλέον, θα άναγκασθώ να έξηγήσω πως πέραςσε στα χέρια μου ή δυστυχισμένη, και με ποιο δικαίωμα έγαλα κρυφά από το φρενοκομείο τον δυστυχισμένον αυτόν... Όχι! Όχι! Καλλίτερα, έλα τα άλλα μέσα, εκτός από αυτό. Πρέπει να βρω άποδείξεις που θα την τρομάξουν, που θα την κάνουν ύποπτοίό μου! Αλλά ποιές είναι οι άποδείξεις αυτές; Πού να τις βρω; Γνωρίζει, μήπως, πού είναι ή κόρη της; Και αν δεν το ξέρη:

Ο βαρώνος σηκώθηκε και άρχισε πάλι να περπατάση πάνω και κάτω στο γραφείο του. Ύστερα από λίγο ψιθύρισε:

—Το πρώτο που πρέπει να κάνω είναι να βεβαιωθώ καλά αν είναι εκείνη. Αλλά πως;

Σώπασε και βυθίσθηκε πάλι σε σκέψεις.

Εξάφνα άνατινάχθηκε. Έτρεξε στο γραφείο του, άνοιξε ένα σημειωματάριο και κύτταξε προσεκτικά μέσα.

—Ναί, ναί, πάει καλά, ψιθύρισε. Σήμερα έχουμε Παρασκευή. Αύριο Σάββατο. Ο γιατρός και ή σύζυγός του έχουν έσπερίδα... Είμαι καλεσμένος... Θα πάω και θα την έδω... Θα την μελετήσω... Θα προσπαθήσω να την βολιδοσκοπήσω και αν είναι εκείνη, θα της άποσπάσω το μυστικό της, διαφορετικά δεν θα είμαι πιά ο Λουί ντέ Ροζενκρίζ, ο βασιλεύς των έπαιτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15ον

ΟΠΟΥ Ο ΒΑΡΩΝΟΣ ΡΙΧΝΕΙ ΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΟΥ

Το βράδυ της άλλης μέρας, ο Κορ και ή Κα Λιεβέρ έδιναν έσπερίδα στους φίλους των.

Τα πάντα έγιναν σύμφωνα με την επιθυμία του Άδριανού, της Λευκής και της Ίουλιέττας.

Το μέγαρο, λοιπόν, του πάρκου Μονωά βρισκόταν σε μεγάλη γιορτή. Οι αίθουσές του άστράφταν κάτω από τα φώτα.

Την ώρα που έμπαινε ο βαρώνος, συνοδευόμενος από τον γυιό του Έκτορα, έπεκρατοβσε μέσα στα σαλόνια μεγάλη ζωηρότης. Το πλήθος

—Ναί, είπα αυτό!... ψιθύρισε ο βαρώνος.

Οι έρασται της Βερώνας

(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

πνώ την ώρα ακριβώς που είχε ο Δο-
ρέντζο. "Ελα, Έλα, πάμε να φύγουμε
γιά τη Μάντουα. Είμαστε ελεύθεροι."

Ο Ρομέο εγγλώμισσε.

— "Ιουλιέττα, ψιθύρισε, δεν πήρα κα-
νένα γράμμα. Μου είπαν ότι πέθανες. Τό-
πιστεύα. Και ήρθα να πεθάνω εδώ, κον-
τά σου... Σε είδα μέσα στο φέρετρό σου."

Και πριν ανοίξεις τα μάτια σου, πήρα
φαρμάκι.

— Πήρες φάρμακι; φώναξε με σπα-
ραγμό η "Ιουλιέττα. "Ω! Γιατί τώκανες
αυτό Ρομέο; Μά γιατι μάς κυνηγάει.
λοιπόν, τόσο αμείλικτα ή Μοίρα;

Ο Ρομέο άρχισε κιόλας να αισθάνεται
την ενέργεια του δηλητηρίου. Το κομμά-
τι του πάγωνε και το πρόσωπό του γινότα-
νε μελανό.

— "Ιουλιέττα, ψιθύρισε με σβυσμένη
φωνή. Έλα κοντά μου... Κουτώνω... Σφίξε

με στην άγκυλιά σου να με θερμάνεις...
"Ιουλιέττα... Έγασα το φως μου... Δεν
βλέπω... Πού είσαι;... Σε ξαναβρίσκω...
Μή μ' αφήνεις...

Και πάνω σ' αυτά τα λόγια, ο Ρομέο
ξεψύχησε. Τότε η "Ιουλιέττα, στην κού-
ση της απελπισίας της, άρπαξε το έγγει-
οίδιο που είχε ο Ρομέο στη ζώνη του και
το βύθισε στην καρδιά της.

Την άλλη μέρα τους βρήκαν παγωμέ-
νους τον ένα στην άγκυλιά του άλλου.

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ ΔΙΑ ΝΑ ΤΑ ΔΙΑΤΗΡΗΤΕ ΚΑΙΝΟΥΡΓΗ

Υπό τας σημερινάς δυσχερείς οικονομικάς
στιγμάς, κάθε δαπάνη χρειάζεται σκέψιν και
υπολογισμόν. Περιττά έξοδα δεν έπι-
τρέπονται. Μία μόνον δαπάνη πρέπει να
γίνεται άσυζητητή: "Η δαπάνη του καθα-
ρισμού των ένδυμάτων των

Με ένα άσημαντον έξοδον, διατηρείτε τα
ρουχα σας εις άρίστην κατάστασιν. Διότι
το στεγνόν καθαρίσμα φρε-
σκάρει τα ύφασματα. Τους έ-
παναδίδει τον άρχικόν χρω-
ματισμόν τους. Τα προφυλάσ-
σει από τὸ γυάλισμα. Τα σώ-
ζει από τὸν σκῶρον.

ΕΚΑΤΟΝ ΕΤΩΝ ΠΕΙΡΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΑΣ

Έγγυάται διά την καλήν εργασίαν μας. Έ-
χομεν τας τελευταίας μηχανικάς εγκαταστά-
σεις διά τὸ στεγνόν καθαρίσμα. Είμεθα άσυ-
ναγωνίστοι εις τὸ βάψιμον ύφασμάτων, καμ-
παριντων, κουρτινων, ταπήτων κ.λ.π.

ΜΕΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝ ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ, ΜΑΛΛΙΝΩΝ ΚΑΙ ΒΑΜΒΑ-
ΚΕΡΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Έγγυώμεθα άπολύτως την άλλαγήν των
χρωματισμών. Μεταμορφώνομεν τὰ άποχρω-
ματισμένα εκ της πολυκαιρίας ύφασματα εις
έντελως καινούργη. Μη πετάτε τὰ παλαιά
μεταξωτά φορέματά σας, διότι με τὰ όλικά
των ήμπορείτε νὰ έχετε μίαν νέαν τουαλέτταν.
Έπισκεφθήτε τὰ καταστήματά μας

ΒΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΜΑΡΓΑΡΩΣ Ν. ΜΕΤΑΞΑ

(Οίκος ίδρυθείς τῷ 1840)

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΟΔΟΣ
ΛΙΟΛΟΥ 97.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

ΚΑΡΟΛΟΥ καὶ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ
ΥΜΗΤΤΟΥ 42 (Παγκράτι).

Αποκλειστικώς

Παρισινή

συλλογή

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

Κλειτίου 8

Πάροδος Εύαγγελιστρίας

Τηλ. 21.590

Ανδη διά μπουτονιέρες

Όλα τὰ μοντέρνα σχέδια, εις όλα τὰ
τά χρώματα, εις μεγάλην ποικίλιαν.

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

Κλειτίου 8

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΤΗΛ. 21.590.

Έπισκευαί Ραδιοφώνων

παντός τύπου

έγγυημένοι

Κλειτίου 8,

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΑΛΛΗΛΟΥΡΑΦΙΑ
ΛΟΡΑΣ

Ζιζάνιον. Η άτρας. Με άλοιφές
δεν θεραπεύονται πλέον τα έκζέματα. "Αν
κι' άμφισβώλλω άν είναι έκζεμα τὸ δικό
σας μάλλον θὰ πρόκειται άπλως περί δερ-
μίδος. Έν πρώτοις τοπικώς θ' άποφεύ-
γετε τὸ σαπούνι, ακόμα δὲ καὶ τὰ συ-
γνά νερά. Άντί σαπουνιού θὰ τὰ καθαρί-
ζετε με τὸ εἶδος μίγμα: θὰ κτυπάτε ένα
κόκκο αὐγού μέσα σὲ μίαν λεκάνη στὴν
ὁποία θὰ ρίχνετε καὶ δύο ποτήρια γλια-
ρό νερό. Κατόπιν δὲ θὰ τὰ ξεβγάζετε με
σκέτο γλιαρό νερό. Θεραπευτικώς θὰ
τοὺς κάνετε κάθε μέρα κομπρέσες γλια-
ρό με άραιό βορικό. Κατόπιν δὲ θὰ τὰ
πυροδοῦτε με σκόνη Φισάν. Τὸ πυροδό-
ρισμα αὐτὸ ανεξαρτήτως τῶν κομπρε-
σῶν θὰ τὸ επαναλαμβάνετε τέσσερες φο-
ρές τὴν ἡμέρα. Τώρα διὰ τὴν ριζικὴν थे-
ραπεία του θὰ κάνετε 15 ἐνέσεις ἐνδο-
σπείας. Έκ τομπρόμ, συγγόνως
αὐθαιμοθεραπεία. Δηλ. μόλις τελειώ-
νῃ ἡ ἐνέσις θὰ γίνεται ἀναρρόφησης εὐ-
θὺς ἀμέσως αἷματος καὶ ἐνέσις τούτου
στὴν γλουτόν. Άλλωστε ὁ γιατρός σας
θὰ ξέρῃ. Διατηρητικώς θ' άποφεύγετε πα-
στά, αλμυρά, κονσέρβες, οἶνον,νευματώδη
καὶ γενικώς τὰ χοιρινά. Νὰ εἰσθε τακτι-

κή στὸ στομάχι.

Κ. Δ. ΚΥΡ. ΜΑΡΧΟΝΙ. Δυστυχῶς,
πολλές φορές ἀναπνύσσονται καὶ πάλιν
οἱ αἰμορροϊδικοὶ ὅγκοι κατόπιν δυσκολιό-
τητας, ὅσον κι' ἐπιτυχῆς ἂν ὑπῆρξε ἡ
ἐγγείσησις. "Ὡστε μὴν αἰτιάσθε τὸν γλα-
τὸ σας ὁ ὅποιος ἔκανε πολὺ καλά τὴν
δουλειά του. Η̄ θεραπεία τῶν αἰμορροϊ-
δων δι' ἐνέσεων καὶ ἐπικινδυνωδεστάτη
εἶναι ἀλλὰ καὶ άστογος. Τὸ καλύτερον ποὺ
εἴγατε νὰ κάνετε ἦταν ένα ταξίδιaki με-
γας ἐδῶ ὅποτε καὶ θὰ σας ἐξήταξε ἕνας
γυῖος ἐδῶ ὅποτε καὶ θὰ σας ἐξήταξε ἕνας
πεπεισμένος γυῖος ὁριζος καὶ θὰ σας κα-
τετόπιζε πληρέστερα. Γιατι πιθανόν νὰ
πρόκειται περί ἀπλῶν ραγάδων, πράγμα
ποὺ συμβαίνει συχνότατα ὕστερα ἀπὸ ἐγ-
γείσησιν. ὅποτε με μίαν ἀπλή ἀναίμα-
κτον διαστολήν, ὅλα τὰ θασανιστικά σας
συμπτώματα θὰ ἐξηφανίζοντο ὁλοτελῶς.
Σας εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια
καὶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη σας.

ΔΘΗΝΑΙΟΝ. Περάστε ἀπὸ τὸ ια-
τεῖόν μου. Σόλωνος 40, κατὰ ὥραν ποὺ
δέχομαι (10—1 ἢ 5—8) καὶ θὰ σας ἐ-
δέξωμαι (10—1 ἢ 5—8) καὶ θὰ σας ἐ-
ξυπρετήσω ἀφιλοκερδῶς. "Ὅσον ἀφορᾷ
τὴν δεσποινίδα νὰ ἀλείψῃ ἑλαφρά τις
ἐλαιοειδὲς θραυτὰ παρὰ θραυτὰ με τὴν
ἐξῆς ποιάδα. Tube dule a l'oxy'e o-
rangé (ο)ο. Οἱ μαῦροι ὁλόγυρα στὰ μάτια
κύκλοι ὁφείλονται σὲ ἐσωτερικὴ αἰτία

σπλ. σὲ δυσκολιότητα, ἀνεπάρκεια, αὐ-
πνίες, συγκινήσεις κ.τ.λ. "Ὡστε τὸ κα-
λύτερον ποὺ θὰ κάνῃ εἶναι νὰ θεραπεύσῃ
τὴν αἰτίαν ποὺ τοὺς προκαλεῖ καὶ νὰ τὴν
ἀποφύγῃ. Τοπικῶς δὲν γίνεται τίποτε.
Γιὰ τὰ δόντια ἂς γοητισμοποιή τὴν Σα-
νοζύλ.

Δόραν S. O. S. Με τὴν τακτικὴν
ποὺ σας ἐγοῦσα ἡ κατάστασίς σας θὰ
βελτιωθῇ σημαντικῶς. Μετὰ διηκνον κοῦ-
ρα ξαναγράψτε μου. Εἶμαι πάντοτε στὴ
διάθεσί σας.

Τσαγπινόυλαν. Σητεῖαν.
Δὲν μὴ γράψετε τὴν ποιότητα τῆς ἐπι-
δερμίδος σας δηλ. εἰναι λιπαρὰ ἢ
ξηρά, καὶ συνεπῶς δὲν μπορῶ νὰ σας
συμβουλεύσω. Γράψτε λεπτομερῶς πάλιν
καὶ θὰ σας ἀπαντήσω ἀμέσως.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΑΛΛΑΣ

Δερματολόγος ἱατρός
Σόλωνος 40

Μεταβολή διευθύνσεως

Τὸ γνωστὸν Ἰνστιτούτον Καλλο-
νῆς τῆς Μαντᾶμ Κέττυ μετεφέρθη ἐ-
πὶ τῆς οδοῦ Ἑρμοῦ 42, 5ον πάτωμα.

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάθος μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ένῳ ένα χρό-
μα πούδρας
μπορεῖ νὰ σᾶς
κάμῃ νὰ φαίνε-
σθε νέαι καὶ νὰ
στολίσῃ τὴν ἐπι-
δερμίδα σας με
ἀπερίγραπτον ὡ-
ραιότητα, μίαι
ἄλλη μπορεῖ νὰ
σᾶς κάμῃ νὰ μοι-
άζετε σάν γρηᾷ.
Τὸ νὰ εἰσθε με-
λαχροινῇ, δὲν
θέλει νὰ πῇ ὅτι
μεταχειρίζεσθε
διὰ μελαχροι-
νῆς ἢ ρασέλ σκούρα, εἰάν

πάλι εἰσθε ξανθεία, τίποτε
δὲν ἐπιβάλλει τὴν χρῆσιν
πούδρας ρασέλ ἀνοικτῆς. Ὁ
ἀσφαλέστερος τρόπος νὰ ἐκ-
λέξητε τὸ χρώμα ὅπου σᾶς
πηγαίνει καλλίτερα, εἶναι
νὰ δοκιμάσετε τὸ πρόσωπόν
σας ἐξ ἀδιαφόρου χρωμα-
τισμοῦ καὶ νὰ δῆτε πὺς σᾶς
πηγαίνει καλλίτερα. Δύνα-
σθε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιή-
σητε μίαν πούδραν ποὺ κρα-
τᾷ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας
γιὰ νὰ νὰ βασίσκεσθε εἰς τὴν
ἀνάγκην νὰ πουδράρεσθε
συνεχῶς. Μπορεῖτε νὰ κάμε-
τε κάθε πούδρα νὰ κρατᾷ,
ἀρκεῖ νὰ προσθέσετε σὲ κα-
θε καυτὴ ένα κουταλάκι τοῦ

καφέ mousse de crème. Εἰς
τὴν πούδραν Τοκαλόν ἡ
mousse de crème εἶναι ἐπι-
στημονικῶς ἀναμειγμένη,
ἀκριβῶς εἰς τὴν πρέπουσαν
πυκνότητα, εἶναι κτῶς λεπτήν,
ἀεροποιημέ-
νη. Δὲν σχηματίζει οὔτε
κηλίδας, οὔτε πλάκας ἐπὶ
τῆς ἐπιδερμίδος καὶ μίαι ἀ-
πλή νοησιμοποίησις θὰ σας
δώσῃ πὶ ὀκτῶ ὁλοκλήρους
ἔτη καλλίτερον καὶ γο-
ητικώτερον χρώμα.
3.000.000 γυναικες μετα-
χειρίζονται κάθε πρωτὴ τὴν
πούδρα Τοκαλόν. Ἡ ἀπό-
χρωσις ἐλέγχεται τῇ βο-
θειᾷ τελευταίως ἀνακαλυ-
φθέντος μηχανήματος ποὺ
ἀποκλείει οἰοδήποτε λάθος.

Μάλιστα
όλοι μας
μεταχει-
ριζόμεθα

ΚΟΛΥΝΟΣ

Εἶναι φυσικὸν ὁλόκληρος ἡ οἰ-
κογένεια νὰ μεταχειρίζεται καὶ
νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ.
Χιλιάδες ὁδοντοῖατροὶ θὰ
σας εἶπαν ὅτι οὐδὲμία ἄλλη
κοινὴ ὁδοντόκρεμα δὲν περιέ-
χει τόσα βαυμαστά συστατικά
διὰ τὴν λάμψιν τῶν ὁδόντων
τὴν ἐξυγιάνειν τοῦ στόματος

καὶ με τὴν ἐγγύησιν ὅτι ἡ χρῆ-
σις τῆς εἶναι εὐχάριστος καὶ
οἰκονομική.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ὀχι μόνον δια-
τηρεῖ καθαροὺς καὶ στιλπνοὺς
ὁδόντας ἀλλὰ καταστρέφει τὰ
ἐπικινδύνα παρὰσιτα ἢ αἰτία
τῆς σήφους

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον
οἰκονομική.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

Δοκίμ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Όπου υπάρχει
μια
καλλονή....

Ρέα

Πάρρητε
και την
ΠΟΥΔΡΑ